

МАЙКЪЛ МУРКОК ПОВЕЛИТЕЛИТЕ НА МЕЧОВЕТЕ

Част 1 от „Корум“

Превод от английски: Николай Петров, 1993

chitanka.info

ВСТЪПЛЕНИЕ

В ония времена имаше океани от светлина, градове в небето и чудни бронзови птици. Червени животни, по-високи от замък, ревяха страшно. В черните реки плуваха изумрудени риби. Това бяха времена на богове, слезли на земята, великани, блуждаещи по водата, време на зли таласъми и безгрижни духове, които можеха да бъдат повикани с помощта на заклинания и си отиваха едва, след като им се принесеше страшна, кървава жертва; времена на магия, вълшебства, изменяща се природа, безумни парадокси; сбъднали се сънища, кошмари, превърнали се в реалност.

Време, богато на събития, мрачно време. Време на Повелителите на Мечовете. Време, когато угасваше цивилизацията на двете древни враждуващи племена — вадагите и надрагите. Време, когато се появи Човекът, роб на страха, без да знае, че се бои от самия себе си. И това беше толкова смешно, колкото и много други неща, свързани с Човека, който в онези дни наричаше своята раса „Мабдени“.

Мабдените живееха кратко и бързо се размножаваха. В течение на два-три века те заселиха западния континент, където за първи път се бяха появили, но от суеверие не изпращаха своите кораби към вадагите и надрагите още няколко столетия. След като видяха, че никой не им обръща внимание, мабдените добиха смелост. Те чувстваха завист към древните раси и се гневяха със страшен гняв.

Вадагите и надрагите не подозираха нищо. Повече от милион години те живееха на планетата, на която, както им се струваше, най-после се бе възцарил мир. Те знаеха за съществуването на мабдените, но смятаха, че това е нов вид животни. По традиция те продължаваха да се ненавиждат помежду си, занимаваха се с изучаване на абстракции, създаваха прекрасни произведения на изкуството, прекарваха дълги часове в размишления. Разумни, мъдри, постигнали вътрешен покой, древните раси не можеха да повярват, че в света назряват промени. И затова, както винаги става, не забелязваха зловещите им признаци.

Отколешните врагове не споделяха помежду си знания, макар че последната битка между тях бе отшумяла преди много векове.

Вадагите живееха на отделни семейства в замъци, разхвърляни по целия континент, който наричаха Бро-ан-Вадаг. Тези семейства рядко общуваха помежду си, тъй като вадагите отдавна бяха загубили интерес към пътешествията. Надрагите живееха в градове на островите в океана северозападно от Бро-ан-Вадаг. Те също не обичаха да общуват и рядко се срещаха дори с близките си.

Появилите се Хора се плодяха, размножаваха, разселваха по цялата земя. Подобно на чума те изстребваха онези представители на древните раси, които попаднаха на пътя им. Човекът носеше със себе си не само смърт, но и страх. Той преднамерено превръщаше стария свят в руини, засипваше го с отломки от кости. Без самият да си дава сметка, той извърши толкова бедни, че от него се ужасиха дори и Великите Древни Богове.

Те също познаха страха.

А Човекът, роб на страха, нахален в своето невежество, продължаваше да твори прогреса, макар че се спъваше на всяка крачка. Не знаеше какви страшни промени предизвиква на земята, в стремежа си да удовлетвори своите нищожни потребности. Освен това Човекът притежаваше само няколко сетива и не знаеше нищо за множествеността на Вселената, докато в същото време вадагите и надрагите можеха да пътешестват в други светове, съществуващи редом със Земята, които те наричаха Петте измерения.

Изглеждаше несправедливо мъдреците да загинат от ръцете на невежите мабдени, които малко се отличаваха се от животните. Те приличаха на вампири, пируващи над парализираното тяло на поета, който ги гледа с изумен поглед, докато губи живота си, кръвопийците не могат да разберат какво става с него.

— Ако оценяваха това, което откраднаха, ако разбираха това, което унищожиха — казва един стар вадаг в разказа „Последното Есенно Цветче“, — аз бих бил утешен.

Несправедливостта беше налице.

Създавайки Човека, Вселената предаде древните раси.

Впрочем, това бе вечната и неизбежна справедливост. Живото същество може да възприеме и да обича Вселената, но Вселената не може да възприеме и да обича живото същество. Тя не прави разлика

между разнообразните форми на живот. Всички са равни. Вселената, вьоръжена с материята и властта на създанието, създава. Тя не е способна да управлява тези, които създава, и тези, които е създала не са способни да управляват Вселената (макар мнозина да се самозалъгват, мислейки иначе). Този, който проклина Вселената, крещи в глухите ѝ уши. Този, който се бори срещу нея, се опитва да съкруши несъкрушимото. Този, който размахва юмруци, заплашва слепите звезди.

Но това не означава, че във Вселената не са останали съдания, които се борят за справедливост и се опитват да превъзможнат невъзможното.

Такива съдания ще има винаги и сред тях ще се намерят немалко мъдреци, които не искат да повярват в безразличието на Вселената.

Принц Корум Джайлин Ирси принадлежеше към тях. Той беше един от последните, а може би и последният вадаг. Наричаха го „Принцът в Алената Мантия“.

В тази хроника се разказва за него.

КНИГА ПЪРВА
В КОЯТО НА КОРУМ МУ ДАВАТ ДОБЪР
УРОК И МУ ОТСИЧАТ КРАЙНИКА

ГЛАВА ПЪРВА В ЗАМЪКА ЕРОРН

От много, много векове семейството на вадагския принц Клон живееше в замъка ЕроРН. Неспokoйното море миеше северните стени на замъка, а гъстата гора го притискаше плътно от юг.

Замъкът ЕроРН беше толкова древен, че изглеждаше като огромна скала, надвесена над морето. Красивите някога кули бяха обветрени, солта и вятърът бяха разяли камъка. А в самия замък движещи се стени сменяха формата си, в зависимост от времето, и цвета си, в зависимост от вятъра. Кристалните фонтани в стаите свиреха сложни фуги, съчинени от живи и покойни членове на семейството. Многобройните галерии бяха украсени с картини от кадифе, мрамор и стъкло. Библиотеките бяха препълнени с ръкописи, написани от вадаги и надраги. В замъка ЕроРН имаше също скулптурни работилници, птичарници и зверилници, обсерватория, лаборатории, ясли, цветни градини, стаи за медитация, операционни, колекции от оръжия, кухни, планетариум, музеи, зали за призоваване на духове, както и помещения, които не бяха предназначени за особени цели, имаше и апартаменти за тези, които живееха в сградата.

А в замъка живееха не петстотин, както някога, а само дванадесет вадаги: престарелият принц Клон; жена му Калаталарна, която изглеждаше много по-млада от мъжа си; неговите дъщери близначки Илиастра и Фолинра; брат му, принц Ранан; племенницата му Сертреда и синът му Корум. Останалите петима бяха слуги и далечни родственици на принца. Вадагите малко се отличаваха един от друг. Имаха тесни издължени черепа, прилепнали към главата плоски уши без торбички, пищни коси, които се вдигаха от вятъра като облаци над главите им, големи бадемовидни пурпурни очи с жълти ириса, големи усти с пълни устни и кожи със златисторозов оттенък. Вадагите бяха високи, стройни, добре сложени и се движеха с ленива грация, в сравнение с която походката на човека изглеждаше като маймунско подскачане.

Занимавайки се с интелектуални игри, отдадени на философски размисли, членовете на семейството на принц Клон не бяха се срещали с други вадаги повече от двеста години, и не бяха имали контакт с надраги отпреди три века. Бяха виждали само един мабден: екземпляр, който им бе доставен от принц Опаш, натуралист и братовчед на принц Клон. Мабденът — от женски пол — бе настанен в зверилник, където въпреки прекрасните условия, живя почти петдесет години, а после тихо умря. За съжаление заместник не можа да му бъде намерен. От тогава, несъмнено, мабдените се бяха разплодили. Говореше се, че са се появили в Бро-ан-Вадаг и даже са превзели няколко вадагски замъка, разрушавайки ги до основи. Принц Клон не бе склонен да вярва на подобни слухове. Освен като предмет за размисъл тази тема не представляваше интерес нито за него, нито за членовете на семейството му.

Млечнобялата кожа със сини жилки на принц Клон, бе тънка като папирус. Той бе на повече от хиляда години, но започна да слабее от старост съвсем отскоро. Когато принцът отслабнеше окончателно и в очите му паднеше мъгла, той щеше да свърши живота си така както и другите вадаги: щеше да влезе в Залата на Ароматите, да легне на копринените възглавници и да вдъхва благоуханните аромати на билките, докато умре. С възрастта косите на принц Клон бяха станали пепелно-златни, а очите — тъмнооранжеви. Дрехите висяха на изсъхналото му тяло, но той бе съхранил гордата си осанка и ходеше изправен въпреки тежката платинена верижка с рубини, която висеше на врата му.

Принц Клон се бе отправил да търси сина си, който в това време твореше музика с помощта на тръбички, вибриращи струни и потракващи камъчета. Шумът от стъпките на стареца, почукването на жезъла му, хрипкавото му дишане заглушиха простата мелодия.

Принц Корум пренесе вниманието си от музиката към баща си и го погледна въпросително.

— Татко?

— Корум. Извини ме, че така нахълтах.

— Нищо, татко. И без това не бях удовлетворен от работата си — Корум стана от копринените възглавници и се загърна в алената мантия.

— Виждаш ли, Корум — каза принц Клон, — дойде ми на ум да посетя скоро Залата на Ароматите. Реших, преди това да не си отказвам един малък каприз. Но ще ми трябва помощта ти.

Принц Корум обичаше баща си и затова се отнесе с дълбоко уважение към неговото желание да умре. С цялата сериозност, на която беше способен, той произнесе:

— Аз съм на твое разположение, татко. Какво искаш?

— Любопитно ми е да узная съдбата на моите съотечественици. Принц Опаш от замъка Сари на изток, принцеса Лорин, която живее в замъка Крача на юг, принц фагуин, който обитава замъка Гал на север.

Принц Корум се намръщи.

— Добре, татко. Щом ти...

— Зная, синко, какво си помисли. Мислиш, че мога да получа необходимите сведения, използвайки окултните сили. Уви! По непонятни за мен причини ми е много трудно да се свържа с другите светове даже и в астрала. А да се прехвърля в тях е практически невъзможно. Може да съм прекалено стар...

— Не, татко — каза принц Корум, — аз също се опитвах да се свържа, но нищо не се получи. Някога едно просто желание бе достатъчно, за да се отправиш на пътешествие към някое от Петте Измерения. Далеч по-трудно е да се установи контакт с другите десет и, както знаеш, малцина можеха да пребивават в тях във физическото си тяло. Сега рядко виждам четирите измерения, които, заедно с нашето, съставят спектъра на планетата в нейния астрален цикъл. Не мога да разбера какво става.

— И аз не разбирам — съгласи се принц Клон. — Но ми се струва, че това е лош знак. Той вещае бъдещи промени на нашата Земя. Искам да отидеш при нашите роднини, за да изясниш, дали те са установили причините, приковали нашите възприятия към един-единствен свят. Това е неестествено. Ние се израждаме. Нима ще се превърнем в животни, които даже не подозират, че съществуват и други измерения? Нима нашите деца постепенно ще се превърнат във водните млекопитаещи, от които сме произлезли? Трябва да ти призная, синко, че малко се боя.

Принц Корум бе съгласен с баща си.

— Някога четох за бландангите — замислено каза той, — които са живели в Третото измерение. Мъдречи, всички до един. Но нещо

въздействало на гените им и в течение на някакви си пет поколения те се превърнали в летящи рептилии. Помнили са своето предишно могъщество и тази мисъл ги е карала да подлудяват, така че в края на краищата са се самоунищожили. Интересно, защо някои цивилизации изчезват така внезапно?

— Само Повелителите на Мечовете знаят — промълви принц Клон.

Корум се усмихна.

— Повелителите на Мечовете не съществуват. Разбрах какво искаш, татко. Трябва да навестя нашите родственици и да им предам нашите най-добри пожелания. Освен това трябва да разбера, изпитват ли и те същото закърняване на възприятията, което изпитваме и ние в замъка Ерорн.

Клон кимна.

— Ако нашите възприятия станат като тези на мабдените, то продължаването на рода изгубва смисъл. Между другото, заинтересувай се как живеят надрагите. Може би тази болест е поразила и тях.

— Нашите раси са се появили на света практически едновременно — каза Корум. — Няма да се учудя, ако се окажеш прав. Какво ти беше казал братовчедът Шулаг, който ни навести преди около два века?

— О, Шулаг донесе странни вести. Разказваше ми, че мабдените дошли на корабите си до островите на запад, избили почти всички надраги, а оживелите превърнали в роби. Но аз трудно мога да повярвам, че тези полузверове мабдените, колкото и да са многочислени, са съумели да победят хитроумните надраги.

Принц Корум замислено сви устни.

— Възможно е самоувереността на надрагите да ги е погубила.

Клон се обърна към вратата, като се подпираше с жезъла си на изумително красивия килим, застилащ каменния под. Изящната ръка на принца тежеше повече от друг път.

— Самоувереност и страх от фатален край — това са различни чувства — макар че в края на краищата, и едното, и другото води до гибел. Но защо да гадаем? След като се върнеш от пътешествието си, ти, може би, ще можеш да дадеш разумен отговор на тези въпроси. Кога ще тръгнеш?

— Искам да завърша симфонията си — каза принц Корум. — Това ще ми отнеме ден-два. Ще потегля след три дни.

Старецът кимна доволно.

— Благодаря ти, синко.

Принц Клон си тръгна, а Корум отново се зае с композиране на музика. Скоро разбра, че не може да се съсредоточи. През цялото време мислеше за предстоящото си пътешествие и неочаквано го обхвана непонятно чувство на радостна възбуда. За пръв път през целия си живот му предстоеше да напусне замъка Ерорн за дълго.

Той се застави да се успокои: за вадагите не бе обичайно да издават чувствата си.

— Колко интересно ще бъде — прошепна си той, — да се изследва континента, на който живеем. Аз не зная нищо даже за Брон-Вадаг, да не говорим за останалия свят. Може би, ще трябва да изуча карти и описания от предишни пътешествия? Да, утре ще отида в библиотеката. Или вдругиден.

Принц Корум и не мислеше да бърза. Животът на вадагите бе дълъг и те умееха да извличат удоволствие от това. Размишляваха дълго, преди да предприемат някакви действия, прекарваха дни и месеци в медитация, ако трябваше да изучат сложен проблем или да се заемат с важна научна работа.

Принц Корум реши да отложи завършването на симфонията, над която работеше от три-четири години. Като се върне, ще я завърши... или изобщо няма да я завърши. В края на краищата имаше ли някакво значение?

ГЛАВА ВТОРА

ПРИНЦ КОРУМ ТРЪГВА НА ПЪТ

Копитата на коня потъваха в бялата мъгла. Корум бе излязъл от замъка Ерорн, за да изпълни поръчението на баща си.

Бледата светлина смекчаваше очертанията на замъка. Той повече от всякога изглеждаше като продължение на скалите, върху които стоеше. Дърветата, които растяха покрай пътя, водещ към долината, се губеха в мъглата. Безмълвният пейзаж в меки златни, зелени и сиви тонове, бе осветен от розовите лъчи на изгряващото слънце. Иззад скалите се чуваше шумът на приборя.

Брезите и елите изпускаха сладък аромат. Запя дрозд, в отговор изкряска врана и двете птици млъкнаха, сякаш се уплашиха една от друга.

Корум яздеше през гората и шумът от приборя постепенно затихваше в далечината, а мъглата редееше под топлите лъчи на слънцето. Корум обичаше тази древна гора, в която играеше като дете и изучаваше военното изкуство като юноша /баща му смяташе, че голямото физическо натоварване е най-добрият път към здравето/. Някога лежеше с часове под дърветата, наблюдаваше животните, които живееха в гората — смешни, приличащи на коне същества, сиво-жълти зверчета с рог на челото, малко по-дребни от куче, дребни птички, летящи толкова високо в небето, че бе невъзможно да се видят. Техните пера преливаха във всички цветове на дъгата. Те виеха гнезда в изоставени от лисици и язовци дупки. Имаше и големи, обрасли с черна козина диви прасета и много, много други.

Принц Корум разбра, че, затворен толкова време между четири стени, съвсем е забравил за прелестите на природата. Той се оглеждаше и лека усмивка играеше по устните му. Тази гора, помисли си той, ще стои вечно. Такава красота не може да загине.

Тази толкова приятна мисъл, колкото и да е странно, го хвърли в меланхолия, и той пришпори коня, който с готовност премина в тръст, радвайки се на неочаквано получената свобода.

Корум яздеше червен вадагски кон — висок, силен, изящен, със синьо-черна грива и опашка. Той изобщо не приличаше на дивите пъстри коне, които живееха в гората. Върху него имаше жълто кадифено покривало, от двете страни на седлото висеше по едно копие, дълъг лък, колчан със стрели и кръгъл щит, направен от дърво, мед, кожа и сребро. В една от дисагите имаше храна, а в другата — книги и карти на местността.

На главата на принц Корум блестеше коничен сребърен шлем, на който една под друга бяха написани три думи — Корум Джайлин Ирси /което в превод означаваше Принцът в Алената Мантия/. Съгласно обичая вадагите получаваша своето име в зависимост от цвета на мантиите си. Надрагите използваха за тази цел девизи на знамена. Мантията на принц Корум, с широки ръкави и качулка, бе направена от тънка мека кожа на животно, обитаващо едно отдалечено измерение, за което вадагите нямаха дори и смътна представа.

Освен копията и лъка Корум бе въоръжен с бойна секира с дървена дръжка и дълга шпага с острие от метал, неизвестен на земята. В сребърния ефес бе красиво монтиран голям черен оникс. Принцът бе обут с панталони и ботуши от синя кожа, брокатена риза, ризница от милиони дребни звена /горния слой — сребърен, а долния — меден/ и плътна кожена куртка.

В замъка Ерорн имаше прекалено малко слуги, затова Корум се отпрати на път без придружители, а и така по-бързо щеше да изпълни даденото му поръчение.

Пътешествието се очертаваше дълго и младият принц мислено се опитваше да си представи всеки от замъците, които се канеше да посети, новите хора, с които му предстоеше да се срещне. Може би сред тях щеше да намери и бъдещата си съпруга. Корум знаеше, че една от причините, подтикнали принц Клон да изпрати сина си при роднините, бе грижата на бащата за бъдещия наследник на рода.

Скоро гората свърши и отстъпи място на необятната долина Брогфитус, в която преди незапомнени времена вадагите и надрагите се срещнали в кървава битка.

Това било последното сражение между двата народа и то се разразило по всичките Пет Измерения. В него нямало нито победители, нито победени, били унищожени две трети от населението, и от двете страни. Корум бе чувал, че в Бро-ан-Вадаг и до

днес има множество обезлюдени замъци, а на островите сред морето, далеч от Ерорн, има много опустели градове.

В центъра на Брогфитус лежаха развалините на Небесния Град, който в течение на няколкомесечната битка се прехвърлял от едно измерение в друго, като по този начин разкъсвал тънката материя, която ги свързвала. Накрая той рухнал върху сражаващите се вадаги и надраги и унищожил едновременно двете войски. Неземният метал на Небесния Град все още причудливо блестеше, макар през отворите да бяха прораснали треви, борове и брези.

Корум сподави изкушението да се полюбува на града от различни измерения, защото това би му отнело много сили. Премина труднопроходимото препятствие /развалините бяха разпръснати на двадесет мили/ и продължи пътя си.

Той язди три дни, без да спира. Накрая червеният му кон започна да се препъва от умора. Принцът направи бивак на малка поляна, през която ромонеше ручей, положи до себе си сребърния шлем, бойната брадва и шпагата, облегна се на могъщия стар дъб и похапна къшей лек, но много хранителен вадагски хляб. В далечината се извисяваха планински върхове — сини, бели, тъмни. Въздухът бе чист и ароматен. Мирният пейзаж го успокояваше и унасяше.

Корум се наслаждаваше на своето пътешествие. Няколко пъти срещна скали със странна форма. Даже му се стори, че те приличат на руини, на унищожени вадагски замъци, но бързо изхвърли тези глупости от главата си. Да се дава воля на въображението бе уместно в поезията. Но не и в реалния живот.

След три дни трябваше да пристигне в замъка Крач, където живееше неговата леля, принцеса Лорин. Корум погледна червения кон, който пощипваше трева, легна под дървото, загърна се по-плътно в аления си плащ и заспа.

ГЛАВА ТРЕТА

СТАДОТО МАБДЕНИ

Рано сутринта принц Корум бе разбуден от странни звуци, които нарушаваха горската тишина. Червеният кон явно бе неспокоен — стоеше с вдигната глава и разширени ноздри:

Корум се намръщи, отиде до ручей, изми се със студена вода и се послуша. Шум. Скърцане. Тракане. От близката долина се чу вик. Нещо се движеше по пътя.

Корум се върна до дървото, сложи шлема си, закачи шпагата на пояса си, метна бойната секира зад гърба си и оседла коня.

Звучите се чуваха все по-отчетливо и по непонятни причини младият принц почувства някакво безпокойство.

Подобно вълни на прибой в долината нахлуха зверове и каруци. Корум веднага разбра, че пред него има стадо мабдени. Някога той бе чел за техните навици и знаеше, че тези животни през цялото време мигрират и са в непрекъснато движение, тъй като доста бързо опустошават земите, които са им харесали и са принудени да търсят нови владения. Той много се учуди, защото видя у някои мабдени въоръжение, подобно на вадагското — шпаги, щитове и шлемове.

Стадото мабдени се приближи и Корум ги разглеждаше с интерес — Впрочем, той винаги обичаше да наблюдава непознати животни.

Варварските дървени каруци, обковани с мед и грубо изрисувани с жълти, червени и сини бои се теглеха от дребни коне. Зад каруците се движеха закрити фургони. „Навярно там се намират самките, — помисли си Корум, тъй като не виждаше нито една особа от женски пол в стадото“.

Самците имаха гъсти бради, дълги, увиснали мустаци и мръсни, рошави коси, стърчащи изпод шлемовете. Докато вървяха, мабдените крещяха помежду си и си предаваха от ръка на ръка мех, пълен с вино. Корум трепна от изненада, след като разбра, че разговорът се води на вадагски език.

Принцът отново почувства някакво безпокойство. Той скочи на седлото, отиде под дърветата и внезапно разбра, защо въоръжението на

мабдените прилича на вадагско.

То беше вадагско.

Корум се намръщи. Може би са го взели от старите разрушени замъци? А може би са го откраднали? Или са го получили като подарък?

Впрочем, тези странни животни имаха свое оръжие и доспехи — груби подобия на вадагските и надрагските. Бяха облечени във вълчи кожи с мечи качулки, панталони и куртки от тюленова кожа, ботуши от свинска кожа и вълнени ризи. Много от тях бяха окичени със златни, сребърни и железни синджири, при това някои ги носеха на врата, други — на ръцете или краката, а трети — на мръсните си глави.

Скрит зад дърветата, Корум наблюдаваше как стадото преминава покрай него. Едва не се закашля, задушен от смрадта им. Всички мабдени бяха толкова пияни, че едва се крепяха върху каруците. Тежките колела скърцаха, тракаха копита. Както се изясни, във фургоните /задната им страна се оказа отворена/ нямаше жени, а заграбено имане. Нямаше съмнение, че тези богатства някога са принадлежали на вадагите.

Да, с очевидното не можеше да се спори. Корум разбра, че пред него се намира отряд воители, които или се завръщат от бойното поле, или от подялба на плячка. Но през главата на младия принц не мина мисълта, че тези животни биха могли да победят вадаги в сражение.

Гледайки след последната каруца, Корум видя няколко мабдени, привързани към нея с въжета. Нещастниците бяха полуголи, невъоръжени, краката им — изранени, от устните им се откъсваха стонове и молби за милост. Седящите в каруцата, вместо отговор или се смееха, или силно дърпаха въжето, като по този начин заставяха особата от своя вид да се спъва. Когато един от тях в резултат от подобно поведение падна, те продължиха да го влачат по земята.

Корум бе ужасен. Даже надрагите, които се смятаха за много по-жестоки от вадагите, не измъчваха своите пленници.

— Странни създания — тихо произнесе младият принц.

Мабденът, яздец начело на отряда, изкрещя силно нещо и спря на речния бряг. Постепенно каруците и фургоните също спряха. Мабдените се канеха да лагеруват.

Корум продължаваше да ги наблюдава като омагьосан.

Брадатите войни разседлаха конете и ги поведоха на водопой. После извадиха от фургоните кухненски съдове, разнообразни продукти и запалиха огньовете.

Нахраниха се, отново извадиха меховете с вино, напиха се до безсъзнание и налягаха по тревата. Някои заспаха дълбоко, други започнаха да си мерят силите. Много често схватката преминаваше в истинска битка. Тогава побеснелите войни се хващаха за ножа или брадвата и потичаше кръв.

Мабденът, който даде заповедта за почивка, закрепя и с мех вино в едната си ръка, се втурна между биещите се, като раздаваше ритници. Двама войници не му обърнаха внимание и мабденът тутакси извади от халката на пояса си тежка бронзова секира, със замах я стовари върху главата на единия побойник, разбивайки и шлема, и черепа му. Настъпи мъртва тишина. Корум ясно чу, как убиецът произнесе:

— Кълна се в Кучето, няма да търпя никакви боища! Защо хабите силите си един срещу друг? Има с кого да се позабавляваме! — при тези думи той посочи с брадвата си към пленниците, които лежах в пълна изнемога на земята.

Мабдените гръмко се разсмяха. Бързо застанаха в кръг, а няколко войни срязаха въжетата, вдигнаха пленниците на крака и с ритници ги вкараха в центъра на кръга. Нещастниците гледаха с ужас изправения пред тях мабденски предводител.

— Когато отрядът ми унищожи вашето село — заяви той, — аз ви предупредих, че ние, денлидисите, ненавиждаме само едни твари повече отколкото шефанго. Напомнете ми за кого говоря! — един от пленниците прошепна нещо с наведени очи и мабденът тутакси скочи напред, повдигна главата му с острието на секирата си. — Добре си научил урока си, приятел. А сега повтори.

Като едва движеше езика си, защото разтваряше с труд разбитите си устни, вперил невиждащ поглед в тъмнеещото небе, пленникът изкрещя с див глас, без сили да сдържи сълзите си.

— За тези, които ближат задниците на шефанго!

Предводителят на мабдените се усмихна, свали секирата и неочаквано стовари бронзовата ръкохватка в корема на жертвата, която се сгърчи на две от страшната болка.

За пръв път в живота си Корум бе свидетел на подобна жестокост. Той гледаше как мабденските воители събориха пленниците на земята и започнаха да ги бодат с кинжали и да ги горят с нажежени железата.

Предводителят на отряда стоеше наблизко, гледаше мъченията, слушаше стонове и воплите на обречените.

— О, вашите души ще си спомнят за мен, когато заедно с демоните на шефанго бъдат подложени на страшни мъки в Кучешките Ями! — възкликна той. — О, те ще си спомнят Повелителя на денлидисите, херцог Гландит-а-Край, унищожителят на всички шефанго!

Корум се опитваше да вникне в смисъла на думите, половината от които не разбра. „Шефанго“ можеше да означава изкривеното вадагско „сефано“ т.е. негодник. Но защо варварите наричат себе си „денлидиси“, което явно бе изкривеното „донледиси“, в буквален превод — убийци? Може би се гордееха с уменията си да убиват? И всички свои врагове ли, мабдените, които несъмнено враждуваха помежду си, наричаха „шефанго“?

Корум удивено поклати глава. Той знаеше нравите на много животни, но поведението на мабдените го обърка. Впрочем, нямаше особено желание да вниква в техните обичаи, за които въпреки желанието си, не би могъл да съди безпристрастно. Корум повдигна рамене, пришпори коня си и препусна през гората.

Навярно, помисли си той, мабдените са преминали пътя на еволюцията и регреса значително по-бързо от другите раси. Възможно е, сега по земята да бродят полудели особи, останали живи след гибелта на цивилизацията. Само в този случай можеше да се обясни, защо те се унищожават помежду си подобно побеснели лисици.

Обладан от желанието си възможно по-скоро да пристигне в замъка Крач, младият принц препусна в галоп. Принцеса Лорин, живееше в съседство със стадата мабдени и сигурно би могла да отговори на всичките му въпроси.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ОТРОВАТА НА КРАСОТАТА ОБРИЧА ИСТИНАТА НА ГИБЕЛ

Корум яздеше по пътя сред пепелища от огънове и разхвърляна смет — следи, които мабдените винаги оставяха след себе си. Сутринта на третия ден той се добра до високите зелени хълмове, обкръжаващи долината Крач и огледа околността.

В долината растяха тополи, брези и брястове, тя изглеждаше много уютно на меката утринна светлина. Но къде бе замъкът на принцеса Лорин?

Корум извади карта от дисагите си и се вгледа в нея. Замъкът, окръжен от шест реда тополи и два пръстена от брястове, трябваше да се издига в центъра на долината. Да, ето ги — тополите и брястовете, но между тях имаше само облак мъгла и нищо друго.

Младият принц бързо препусна надолу по хълма. Замириса му на дим. Колкото по-напред стигаше, толкова повече се задушаваше. Задъхвайки се от кашлица, той премина последния ред тополи. Пред него лежаха купчина камъни, овъглени дървета и разтопен метал.

Димящите развалини на замъка Крач! Огън бе унищожил крепостта и изгорил обитателите ѝ — при обиколката на руините Корум се натъкна на овъглени скелети. Тук се е водила битка. Той видя счупена мабденска каруца, няколко мабденски трупа, насечена на парчета вадагска жена.

Над пепелищата кръжаха врани.

Принц Корум разбра що е печал. Във всеки случай, струваше му се, че изпитва именно това чувство.

Той гръмко извика с надеждата, че поне един обитател на замъка Крач е останал жив, но не получи отговор.

Младият принц обърна коня си и препусна на изток към замъка Сари. Той прекара в пътуване повече от седмица и неговата печал се примеси с друго чувство.

Принц Корум разбра що е страх.

Замъкът Сари се намираше в древна гора. В него можеше да се попадне само по пътечката, по която сега преумореният Корум яздеше преуморения си червен кон. Горските зверчета се разбягваха във всички посоки при вида на Принца в Алената Мантия. Небето бе потъмняло от облаци. Ръмеше дъжд. Свежият въздух не миришеше на дим, защото замъкът Сари бе изгорял отдавна. Черните камъни на развалините бяха студени, враните бяха изчистили трупове до кости и бяха отлетели да търсят друга плячка.

Корум заплака, слезе от коня и седна сред развалините, гледаше умитите от дъжда скелети и черепи. Няколко часа седя неподвижно, сякаш превърнал се в камък. Понякога издаваше безсмислени звуци, които не можеха да изразят всичко, което ставаше в парализираната му душа. Той не познаваше принц Опаш — макар принц Клон да говореше за него с уважение — и тези, които живееха с него в замъка. Но сълзите течаха, без да секват от очите на Корум, докато той, измъчен, се свлече сред камъните, изпаднал в сънно безсъзнание.

Дъждът продължаваше да ръми. Малки капки се стичаха по алената мантия, по развалините, по разхвърляните кости. Червеният кон намери подслон под едно дърво и подобно господаря си, подгъна крака, легна на земята и заспа.

Когато Корум се опомни, мислите му все още бяха объркани. Разбираше, че тези разрушения са работа на мабдените — надрагите не опожаряваха замъците на враговете си. Освен това мирът между вадаги и надраги продължаваше вече няколко столетия. Двата народа бяха забравили какво е война.

За момент на Корум му хрумна, че надрагите може да са насъскали мабдените срещу вадагите, но това бе много съмнително. Двете древни раси, в каквито и отношения да се намираха, внимателно спазваха неписания закон на честта. Освен това с намаляване числеността на населението, надрагите нямаха нужда да разширяват своите територии, а вадагите — да защитават земите си.

Измъчен от умора, със следи от сълзи по лицето, принц Корум оседла коня си и препусна на север към замъка Гал.

Надяваше се, че стадата мабдени мигрират само на юг и на изток и още не са успели да разорят страната на север и запад.

Ден по-късно Корум спря край малко горско езеро, за да напои коня си и неочаквано усети миризма на дим. Извади картата, старателно я изучи и се убеди, че вадагите никога не са строили замъци в тази местност.

Корум се замисли. Ако наблизко лагеруваха мабдени, сред тях можеше да има пленени вадаги, а в такъв случай трябваше да се опита да ги спаси. Младият принц реши да се отправи на разузнаване.

Това действително бе мабденски лагер, но постоянен. Той приличаше на малките надрагски селища, само че далеч по-примитивен — едноетажните каменни къщи с остри покриви, над които стърчаха комини, се издигаха направо от земята.

Около лагера имаше обработени поля, по всяка вероятност предназначени за паша, тъй като по тях пасяха крави.

Колкото и да е странно Корум не изпитваше вече безпокойството, което го бе обхванало преди няколко дни при вида на стадото мабдени. Въпреки всичко той предприе всички мерки за безопасност — слезе от коня на стотина ярда от селището и наблюдава скрит цял час.

От комините се виеше лек дим, но Корум не забеляза други признаци на живот.

Той отново скочи на седлото и се приближи до първата къща. Никой не излезе да го посрещне.

Корум се изкашля.

Някъде заплака и веднага след това замлъкна дете, сякаш някой му запуши устата.

— Ей, мабден! — извика Корум с пресипнал от умора глас, в който се прокрадваха печални нотки. — Трябва да поговоря с теб. Защо не излизаш от жилището си?

— Ние никога не сме причинявали вреда на шефанго — чу се нерешителен отговор иззад затворената врата — и те също не са ни обиждали. Но ако ти помогнем, денлидисите ще се върнат, ще вземат запасите ни, ще убият мъжете и ще изнасят жените ни. Умолявам те, върви си, господарю шефанго. Сложили сме храна в торбата пред вратата. Вземи я и ни остави.

Едва сега Корум видя торбата, закачена на дръжката на вратата. Приношение. Нима мабдените не знаеха, че вадагските стомаси не

могат да възприемат тяхната груба храна?

— Не ми трябва храна, мабден — каза той.

— Какво искаш, господарю шефанго? Нямаме нищо, освен душите си.

— Не разбирам за какво говориш. Отговори ми на няколко въпроса и ще си отида.

— Шефанго са всезнаещи, господарю. Ние не знаем нищо.

— Защо се боите от денлидисите? Защо те ме наричат негодяй? Вадагите никога не са се бъркали във вашите работи.

— Денлидисите ви нарекоха шефанго, господарю. Те ни наказаха, защото смятаха, че сме извършили престъпление, след като никога не сме враждували с вашия народ. Мабдените са се появили на този свят, за да унищожат всички шефанго — вадаги и надраги. Шефанго са зло, което поражда зло. Така казва великият херцог Гландит-а-Край, най-верният слуга на крал Лир-а-Броуд, владетел на Вселената, който живее в каменния град Келънвир на североизток. Нима не знаеш това, господарю шефанго?

— Не — тихо каза Корум и обърна коня си. — А и да знаех, нямаше да разбера... Сбогом, мабден! — високо добави той. — Не искам да бъда причина за твоя страх. Но отговори ми на последния въпрос...

— Какъв е той, господарю? — запита иззад вратата нервният глас.

— Защо мабдените се избиват помежду си?

— За какво говориш, господарю?

— Видях с очите си как същества от твоята раса убиха себеподобни. Кажи ми, често ли постъпвате така?

— Да, господарю. Ние наказваме тези, които нарушават нашите закони. За назидание на другите.

Принц Корум въздъхна.

— Благодаря ти, мабден. Тръгвам си.

Той пришпори коня и препусна през нивите. След известно време селището остана далеч зад него.

Едва сега Корум разбра, че вадагите са подценили мабдените, които представляваха страшна сила. Те имаха примитивен обществен строй. Между тях съществуваше социално неравенство. Строяха селища и градове. Голяма част от Бро-ан-Вадаг бе управлявана от един

човек, крал Лир-а-Броуд (отново изкривеното вадагско „Повелител на Всички Земи“).

Корум си спомни слуховете, според които мабдените са унищожили множество вадагски замъци и са завладели островите на надрагите. Денлидисите смятаха за свое задължение да унищожат всички шефанго. Защо? Нито вадагите, нито надрагите представляваха опасност за мабдените. Те притежаваха огромни знания и нищо повече. Нима мабдените се бояха от знанието?

Цели десет дни, като спря за отдых само два пъти, Корум препускаше на север. Той се стараеше да не мисли за това как ще изглежда замъкът Гал, когато пристигне. Надяваше се страстно, че ще успее да предупреди принц фагуин за надвисналата опасност.

Младият принц заобикаляше селищата на мабдените — и малките, и големите, окръжени от сиви крепостни стени с мрачни кули. Няколко пъти видя отряди от войни, но изостреното му вадагско предчувствие му помагаше да избягва срещите с тях. Веднъж Корум бе принуден да се прехвърли в друго измерение, изразходвайки немалко сили, за да не го забележат. От разстояние десет фута той гледаше мръсните болезнени лица, намазани с мас, уродливите фигури, облечени в кожи, безвкусните дрънкулки, служещи на варварите за украшение... гледаше мабдените, поразен от едно нещо — тяхното умение да унищожават всичко живо.

И ето накрая Принцът в Алената Мантия препусна към подножието на хълма, на който се извисяваше замъкът Гал и видя черните облаци дим и кървавите огнени езици, издигащи се към небето. Корум разбра каква плячка са носели мабденските каруци, които срещна по пътя си.

На пръв поглед обсадата на Гал бе продължила много дни. Изглежда вадагите добре се бяха подготвили за нападението. Надявайки се да помогне на съотечествениците си, младият принц пришпори коня си и се понесе нагоре по хълма.

Единственото живо същество край обхванатия от пламъци замък беше ранен мабден, изоставен от другарите си на произвола на съдбата. Корум не му обърна внимание.

Трима вадаги лежах на купчина. Двама възрастни мъже, съблечени голи и шестгодишно момиченце. Преди смъртта си те са били подложени на гаври.

Корум грижливо пренесе трупове до горящия замък и извърши огнено погребение. После отиде при червения си кон и вече се канеше да го възседне, когато раненият възкликна:

— Помогни ми, повелителю!

Корум трепна, чувайки тази фраза, произнесена на чист вадагски език, без акцент. Може би това беше вадаг, преоблечен като мабден, за да се спаси? Като държеше коня за поводите, Принцът в Алената Мантия внимателно се доближи до лежащия на земята воин и внимателно го разгледа. Вълча шуба, стоманена ризница, шлем със забрало. Корум откопча ремъците, махна го, сложи го настрана и едва не възкликна от изненада при вида на окървавеното тъмно лице с характерните черти — обрасло с коси чело.

— Помогни ми, повелителю! — повтори надрагът. — Не съм ранен смъртоносно, ще служа вярно и истински.

— На кого? — тихо запита Корум, откъсна парче плат от ръкава на надрага и обърса залепите му от кръв очи. — Искаш ли да служиш на мен?

Внезапно прогледналият надраг се вгледа в Корум с безсилна злоба.

— Вадаг! — възкликна той. — Жив вадаг!

— Да, аз съм жив. Защо ме ненавиждаш толкова?

— Надрагите винаги са мразели вадагите! Как успя да се спасиш? Скри ли се?

— Не съм от Гал.

— Значи се оказах прав. Това не е последният вадагски замък. Раненият извади от пояса си кинжал, опита се да нанесе удар на Корум, но тутакси падна със стон по гръб.

— Надрагите невинаги са изпитвали ненавист — каза Корум. — Вие искахте да завладеете нашите земи, но ние се отбранявахме. Двата народа действаха по необходимост и се уважаваха помежду си. Ти си се научил да ненавиждаш от мабдените, които не знаеха какво е чест. Как същество от древна раса е могло да стане мабденски роб?

— Всички останали живи надраги станаха роби и са такива повече от две столетия. Мабдените ни обрекоха на мъчително съществуване, заставиха ни да търсим като хрътки тези, които наричат шефанго. Ние се заклехме на нашите повелители във вечна преданост, за да оживеем.

— Защо не заминахте? Този свят не е единственият.

— Не можехме. Нашите историци казват, че великата битка между вадагите и надрагите така е нарушила равновесието, че Боговете затворили пътищата към всички съществуващи измерения.

— Значи, вие също сте станали суеверни — прошепна Корум. — Ах, какво правят с нас мабдените!

Надрагът започна да се смее, закашля се и от устата му потече кръв. Когато Корум изтри лицето му, той тихо произнесе:

— Те са по-силни от нас, вадаг. Те донесоха със себе си мрак, посяха ужас. Отровиха красотата и обрекоха истината на гибел. Целият свят принадлежи на мабдените. Древните раси нямат право да продължат съществуването си. Природата ни ненавижда! Ние трябва да загинем!

Корум въздъхна.

— Това твоето собствено мнение ли е или повтаряш думите на господарите си?

— Това е реалност!

— Ти каза, че мабдените смятат Гал за последния вадагски замък...

— Да. Но аз чувствах, че не е последният. И им казах това.

— Мабдените са тръгнали да го търсят?

— Разбира се.

Корум стисна ранения за рамото.

— Къде?

Надрагът се усмихна.

— Къде? — повтори той. — Естествено, на запад!

Корум побягна към коня си.

— Почакай! — с хрипков глас изкрещя надрагът след него — Убий ме, вадаг! Не искам да се мъча!

— Не умея да убивам — отвърна Корум, скачайки на седлото.

— Научи се! Трябва да се научиш!

Младият принц не чу последните думи на умирация. Пришпорвайки бясно коня, Корум препусна на запад.

ГЛАВА ПЕТА

ДАВАНЕ НА УРОК

Огънят бушуваше, унищожаваше островърхите кули на замъка Ерорн. Прибойт шумеше, сякаш се сражаваше със смъртоносен враг, вятърът виеше от безсилна ярост, пенестите гребени на вълните с всички сили се устремяваха нагоре в опита си да потушат всепоглъщащия пламък.

Замъкът Ерорн се тресеше и се рушеше, а чернобрадите мабдени се смееха при вида на останките, събираха награбената плячка и хвърляха триумфални погледи към трупове, които още не бяха успели да изстинат.

Вадагски трупове.

Четири женски и седем мъжки. Корум стоеше на горската пътека, която водеше към Брогфитус и гледаше отблясъците на пожара върху окървавените лица, които така добре познаваше — принц Клон — баща му, Калаталарна — майка му, Илиастра и фолинра — неговите сестри близначки, принц Ранан — чичо му, Сертреда — братовчедка му. И петимата слуги — негови далечни родственици.

Три пъти Корум преброи труповете и след хладното отчаяние, което изпита отначало, дойде ненавистта.

Три пъти Корум преброи труповете, после погледна пируващите победители и в този момент лицето му наистина можеше да бъде наречено лице на шефанго.

Съвсем неотдавна младият принц бе разбрал що е печал и страх. Сега той разбра и що е ненавист.

Две седмици Корум бе препускал, почти без да спира. Надяваше се да изпревари денлидисите и да предупреди семейството си за надвисналата опасност. Закъсна само с няколко часа.

Високомерието на варварите, плод на тяхното невежество, възтържествува над високомерието на вадагите, породено от мъдростта. Изглежда точно така е разсъждавал и бащата на Корум, принц Клон, когато са му разцепили главата с бойната секира, която преди това са му откраднали. Но в този момент на Корум не му беше

до философия. Жълтите му очи потъмняха от гняв. Стисна в ръката си копие, пришпори уморения кон и препусна по осветената от пожара пътека към денлидисите.

Те седяха до каруците и преливаха сладко вадагско вино в своите мехове. Шумът на прибоя и воят на вятъра позволиха на Корум да се приближи незабелязано. Острието на копието му проби гърдите на най-близкия войн и той изкрещя със страшен глас.

Корум се научи да убива.

Бързо измъкна копието от трупа, прониза гърлото на втори мабден и завъртя острието в раната.

Корум се научи да бъде жесток.

Един от денлидисите вдигна лък, натегна тетивата. Корум хвърли страшното си оръжие. То проби бронзовия нагръдник и се впи в сърцето на врага му. Корум извади второто копие.

Червеният кон препускаше в бесен галоп и неохотно се подчиняваше на юздите. Мабдените от другите каруци шибаха конете си и бързаха към мястото, където Принцът в Алената Мантия се биеше.

Над ухото му просвистя стрела. Той порази още един стрелец в лявото око. Едва успя да измъкне копието си, за да парира удар от меч.

Каруците се носеха лудо, като хвърляха наоколо причудливи сенки. В първата от тях, изправен в цял ръст, стоеше денлидис, когото Корум позна веднага. Мабденският вожд се смееше, въртеше над главата си огромна бронзова секира и гръмко извика:

— Кълна се в Кучето! Нима този вадаг умее да се бие не по-лошо от мабдените? Прекалено е късно, приятел! Ти си последният вадаг на тази земя!

Сивите очи на Гландит-а-Край злобно святкаха, жълтите му зъби бяха оголени в ехидна усмивка.

Корум запрати копието.

Бронзовата секира изсвистя във въздуха и го отби встрани. Впрегнатите коне в каруцата нито за миг не намалиха скоростта си.

Корум извади бойната си секира. В този момент коленете на коня му се подкосиха и той падна мъртъв.

Принцът едва успя да измъкне краката си от стремената и с отчаян скок се метна встрани, за да избегне стремително връхлитащата срещу него каруца. Опита се да нанесе удар на Гландит-а-Край, но не

уцели. Бойната секира със сила се стовари върху желязното колело. Ръцете на Корум потръпнаха от шока. Плоската част на нечий меч се стовари върху шлема му. Копие попадна в рамото му. Зашеметен, той падна по лице в калта.

Корум се научи да хитрува.

Вместо да се надигне, той лежеше неподвижно. Изчакваше каруците да преминат покрай него. Едва тогава скочи на крака и побягна към спасителната тъмнина.

Не успя да направи и няколко крачки, когато се спъна в нещо меко. Неволно погледна надолу, видя майка си и разбра на какви гаври е била подложена преди смъртта си.

Мъчителен стон се откъсна от устните му, от очите му потекоха сълзи. Вдигна високо с лявата ръка бойната си секира, стисна шпагата в дясната и изкрещя:

— Гландит-а-Край!

Корум разбра що е жажда за мъст.

От тропота на копитата земята се тресеше. Най-високата кула на замъка Ерорн внезапно се срути, обвита от пламъци. Те осветиха нощта и Гландит-а-Край, който се носеше стремглаво.

Корум стоеше над тялото на майка си, принцеса Калаталарна. С първия удар Принцът в Алената Мантия разби главата на предния кон и той падна, като повлече със себе си и останалите.

Херцог Гландит-а-Край едва не излетя от каруцата. Той изруга силно. Другите каруци също спряха. Мабдените явно не разбираха какво става.

Вторият удар Принцът в Алената Мантия нанесе в гърдите на Гландит, но острието не проби ризницата. Огромната космата глава се извърна, избелелите сиви очи се впериха в Корум. После херцогът скочи на земята и Корум се оказа очи в очи с убиеца на своите роднини и близки.

Те се гледаха, осветени от заревото, дишаха тежко, готови за схватка.

Корум нападна пръв. Направи финт с шпагата и замахна с бойната секира.

Гландит отклони удара, вдигна бронзовата си секира и едновременно с това се опита да ритне Корум в корема.

Те обикаляха, всеки от тях внимателно следеше противника си и се опитваше да намери и най-малката пукнатина в защитата му. Мабдените от другите каруци застанаха в кръг и мълчаливо ги наблюдаваха.

Устните на Гландит трепнаха, той се опита да даде някаква заповед на войните си, но в това време Корум, скочи и го улучи. Острието, направено от неземеен метал, проби ризницата и прониза рамото на херцога. Гландит яростно заръмжа и с такава сила размаха секирата си, че шпагата излетя от изтръпналите пръсти на Корум.

— Това е всичко, вадаг — промърмори Гландит-а-Край сякаш на себе си. — Позабавлявахме се. Не ми е съдено да загина от ръката на шефанго...

Корум нанесе удар със секирата си.

И отново Гландит парира.

И отново бронзовата секира със свистене разсече въздуха... като остави Корум обезоръжен. Херцогът го погледна и се ухили.

— ... но на шефанго им е съдено да загинат от моята ръка! — Устните му се разтегнаха във вълча усмивка.

Корум се хвърли към Гландит-а-Край. Опита се да му отнеме бронзовата секира и със сетни сили се вкопчи в ръкохватката.

— Кълна се в Кучето — възкликна херцогът, — този вадаг е истински демон! Махнете го оттук, момчета! Не го убивайте! Ще се позабавляваме още с него. Все пак, това е последният вадаг на Земята!

Корум чуваше смеха му, опита се да се съпротивлява, когато го хванаха за ръцете. Той крещеше, както крещи човек в трескав кошмар и не чуваше собствените си викове.

После един от мабдените свали от главата му сребърния шлем, а друг го удари по тила с дръжката на меча си. Тялото на Корум омекна и той се потопа в безпаметна тъмнина.

ГЛАВА ШЕСТА

САКАТИЯТ КОРУМ

Слънцето два пъти извърши пътешествието си по небосклона, преди Корум да се свести и да види, че лежи окован с вериги в един от мабденските фургони. Опита се да повдигне глава и да погледне през процепа. Беше ден.

Защо не го убиха? Отговорът сам се натрапваше — мабдените искаха да подложат последния вадаг на мъчения и го чакаха да се опомни. Тръпки полазиха по тялото на Корум, когато си помисли за дългата и мъчителна смърт, която го очакваше.

Ако не беше се отправил по молба на баща си на пътешествие, не би станал свидетел на това, което се случи с вадагските замъци и техните обитатели, не би видял унищожението, на което бе подложен Бро-ан-Вадаг. Корум, може би, щеше да се примири със своята участ и да умре като съотечествениците си. На Принца в Алената Мантия бе даден добър урок. Той ненавиждаше мабдените. Оплакваше своите близки и роднини. И би отмъстил за тях, ако можеше. А това означаваше, че трябва да остане жив.

Корум затвори очи, за да събере сили. Съществуваше един-единствен начин за бягство — да се прехвърли в друго измерение, където никой нямаше да може го види. Но това изисква колосална загуба на енергия, а и освен това нямаше смисъл да прехвърля тяло, което лежи оковано с вериги в мабденски фургон.

От време на време мабдените разговаряха помежду си с лаещи гласове, но думите бяха непонятни за пленника. Корум заспа.

Беше студено и мокро. Той отвори очи и видя мабден с празна кофа в ръце. Корум лежеше на земята. Недалеч горяха огънове. Беше нощ.

— Шефанго се свести, господарю! — викна мабденът, който току-що го бе облял с вода. — Ще можем да си поиграем!

Болеше го цялото тяло. С огромен труд Корум стана и се олюля под тежестта на веригите. От устните му се откъсна стон. Опита се да види другите измерения и почувства болка в очите. Впрочем, дори и да успее да се прехвърли, все едно няма да успее да се отърве от веригите. Това беше безсмислено.

Гландит-а-Край разблъска денлидисите и се приближи към Корум. Избелелите му сиви очи победоносно блестяха. С ръката си, която блестяше от откраднатите златни пръстени, той гладеше брадата си със заплетени плитки. Едва ли не с нежност подхвана Корум, чиито крака се подкосяваха.

— Родлик! Ела тук, момчето ми! — извика херцогът, без да обръща главата си.

— Тук съм, господарю! — от тълпата притича рижо четиринайсетгодишно хлапе. Бе облечено във вадагски дрехи от бял и зелен брокат, ботуши от еленова кожа и островърха шапка. В сравнение с другите мабдени то изглеждаше привлекателно, въпреки бледото си пъпчиво лице.

Поклони се пред Гландит и тихо произнесе:

— Слушам и се подчинявам, милорд.

— Помогни на шефанго да се изправи, момче — хрипкавият глас на херцога бе удивително ласкав. — Нека се облегне на теб.

Родлик мигновено изпълни заповедта. Ръцете му бяха студени и потни — хлапето явно нервничеше. Денлидисите гледаха с очакване своя вожд.

Гландит-а-Край небрежно свали шлема си и тръсна мръсната си къдрава коса, намазана с мас.

Корум също внимателно погледна червендалестото лице на херцога и стигна до извода, че в погледа на сивите очи се таи не ум, а неимоверна гордост.

— Защо унищожи всички вадаги? — спокойно попита Принцът в Алената Мантия. — Защо, херцог Край?

Изглежда Гландит се учуди от този въпрос. Забави се за миг, после отговори:

— Нима не знаеш? Всички вие сте магьосници, а ние ненавиждаме магьосниците. Ние презираме вашето високомерие. Искаме да завладеем вашите земи и всичко, което притежавате.

Именно затова унищожихме вадагите — той се ухили. — Само че не всички. Един остана жив.

— Прав си — отговори Корум. — И този един ще отмъсти за своя народ, ако има такава възможност.

Гландит сложи ръце на кръста си.

— О, не, няма да отмъсти. Песента му е изпята.

— Казваш, че сме магьосници. Но това не е истина. Научни знания, второ зрение...

— Ха! Бил съм в не един вадагски замък и съм виждал много неща, които творят зло. Например този, последния, който разрушихме преди два дни. От него направо вонеше на магия!

Корум въздъхна.

— Така да е, не споря. Но това още не е причина да ни унищожите. Не сме причинявали вреда на мабдените. Позволявахме им да се заселват по земите ни. Струва ми се, че ни ненавиждате, защото ненавиждате нещо у самите себе си. Мабдените са незавършени създания...

— Чувал съм. Шефанго ни наричат полузверове. Не ми пука какво мислиш за нас, вадаг. Твоят народ вече не съществува — той плю и махна на Родлик с ръка. — Пусни го, момче.

Родлик отскочи като ужилен. Корум се олюля, но се задържа на крака. Погледна с презрение Гландит-а-Край.

— И ти, и твоята раса сте безумци, херцог Край. Вие сте като тумор в тялото на човечеството.

Гландит отново плю този път в лицето на Корум.

— Казах ти, чувал съм за това! Прекрасно зная, какво мислят за нас вадагите. И още помня празните приказки на надрагите, преди да станат наши ловни кучета! Погуби ви вашата гордост, шефанго! Надрагите завряха своята под опашките си и затова им подарихме живота. Не на всички, разбира се, но останалите живи ни признаха за господари на вселената! А вие, вадагите, отказахте да се преклоните пред нас. Когато идвахме при вас, не ни забавлявахте. Когато ви заповядвахме да ни служите, вие се правехте, че не разбирате. Затова се наложи да ви накажем. А вие даже не се съпротивлявахте. Дори след мъчения отказвахте да дадете клетва за вяност, да станете наши роби. Търпението ни има граници, вадаг. Решихме, че шефанго са недостойни да дишат един въздух с нашия крал Лир-а-Бруд, когото не

искайте да признаете за сюзерен. Тогава тръгнахме на поход. Вие сами сте си виновни, вадаг.

Корум притвори очи. Ако не се обръщаше внимание на подробностите, Гландит бе прав — вадагите бяха погубени от собственото си високомерие. Той вдигна глава и погледна право в очите мабденския вожд.

— Надявам се — каза той, — че последният вадаг ще успее да докаже, че се отличава от всички останали.

Гландит повдигна рамене и се обърна към стоящите зад него войни.

— Този откъде знае как ще трябва да се държи, след като изобщо нищо не знае. Нали, момчета?

Денлидисите се разсмяха.

— Пригответе масата! — разпореди се херцог Край. — Време е да започваме.

Няколко мабдени донесоха дебела и широка дъска и я подпряха на близкото дърво. Двама войни хванаха Корум за ръцете, трети свали веригите му, като действаше ловко с чука и длетото. После заведоха Принца в Алената Мантия до импровизираната маса и го оковаха отново. Миришеше на засъхнала кръв. По дъската личаха следи от удари с кинжали, мечове, бойни секири и наконечници на стрели.

Дъска за мъчения!

Мабдените бяха жадни за кръв. Те дишаха тежко, очите им блестяха от светлината на огньовете, ноздрите им се разширяваха, червени езици облизваха пресъхналите им устни. По много лица бяха застинали похотливи усмивки.

Херцог Край внимателно наблюдаваше как приковават вадага към дъската. После се приближи до него и извади от колана си кинжал. Корум гледаше как тънкото острие неумолимо се насочва към гърдите му. Раздаде се шум от разкъсана материя.

Широко ухилен, Гландит бавно режеше дрехите по тялото на Корум. Тук-таме от драскотините по кожата потече кръв. Херцогът отстъпи крачка назад и удовлетворено кимна.

— Тебе, разбира се, те интересува по-нататъшната ти съдба — каза той.

— Видях какво сте направили с другите вадаги, преди да ги убиете — отговори Корум. — Струва ми се, че знам какво ме очаква.

Гландит прибра кинжала, многозначително вдигна дясната си ръка с щръкнал пръст.

— Грещиш, приятел. Нищо не знаеш. Другите вадаги умряха бързо и относително безболезнено. Ако се бяхме бавили с тях, нямаше да успеем да убием останалите. Но сега няма за къде да бързаме. Може би, ще ти подарим живота... ако, разбира се, можеш да живееш без очи, без език, без ръце, без крака и без полови органи.

Корум го погледна с разширени от ужас очи.

Гландит гръмко се разсмя.

— Виждам, че оценяваш шегата ми — той махна с ръка. — Да започваме, момчета! Донесете инструментите!

Войните поставиха до дъската голям мангал, пълен със зачервени въглени, върху които лежах всевъзможни инструменти.

Оръдия за мъчения, помисли си Корум. Как може расата, която ги е създала, да счита себе си за разумна?

Гландит-а-Край хвана дървената дръжка на дълъг железен прът и започна бавно да го върти насам-натам, гледайки нажежения наконечник.

— Ще завършим с око и с око ще започнем — замислено произнесе той. — Да речем, с дясното.

За щастие Корум, не бе ял нищо от няколко дни. Прилоша му, устата му се напълни с горчива слюнка. Гландит бавно се приближи, държеше пръта в дясната си ръка. Желязото димеше в прохладния нощен въздух.

Ту горещи, ту студени вълни заобливаха Корум. Той се опита да изхвърли всички мисли от главата си, концентрира се единствено върху второто си зрение. Светът сякаш се разцепи на две части — Корум виждаше едновременно картини от другото измерение и приближаващия се към него нажежен железен наконечник...

... който докосна веждата му.

Корум закрепця.

Болката го удари по лицето като горещ бич, парализира тялото му. Той чуваше смеха на мабдените, тежкото дишане на Гландит-а-Край...

... и изгуби съзнание.

Корум блуждаеше по улиците на странен град. По плесенясалите стени на високите сгради, построени изглежда съвсем наскоро, се

стичаше кал. Още го болеше, но възприятията му бяха притъпени. Женски глас го повика от един балкон. Корим вдигна глава и видя своята сестра, Фолинра. Тя погледна лицето му и страшно закрещя.

Той се опита да докосне дясното си око. Нещо му пречеше. Не можеше да освободи лявата си ръка — някой се бе вкопчил в нея с всички сили. Дърпаше се все по-силно и по-силно, а китката му пулсираше от непоносима болка.

Фолинра изчезна и Корум тутакси забрави за нея. Изобщо не му се удаваше да се върне и да види кой го държи. Може би някой хищник е стиснал в челюстите си ръката му?

Корум се дръпна с всички сили и внезапно се освободи.

Изпита невероятно облекчение и отново се опита да докосне дясното си око, успя, но не почувства нищо.

Погледна ръката си. И видя само окървавен чукан...

Корум закрещя...

... свести се и видя мабден, притискащ към отсечената му ръка нажеженото острие на меч.

Гландит все още се смееше, размахваше отрязаната китка във въздуха, а кръвта капеше от кинжала му по земята.

Сега Корум ясно виждаше второто измерение. Призова на помощ всичките си сили, породени от страха и отчаянието и се прехвърли в него.

Гласовете на мабдените се чуваха сякаш от далече. Денлидисите удивено крещяха и сочеха Корум. Гландит-а-Край отскочи. Трепереше от страх. Бързо се съвзе и заповяда да се претърси гората, за да се намери изчезналият неизвестно къде пленник.

Забравиха за дъската. Мабдените начело със своя херцог се увлякоха в търсенето.

А в същото време пленникът все още бе окован за дъската, която, както и той самият, съществуваше в няколко измерения. От изгарящата болка губеше съзнание.

Щом секнеха силите му, той неумолимо щеше да се върне в първото измерение и отново щеше да бъде подложен на мъчения.

Корум се замята, дърпаше веригите, като размахваше остатъка от лявата си ръка. Безнадеждно.

Разбираше, че опитите да се освободи са безсмислени. Знаеше, че само е отсрочил неизбежната гибел.

Никога нямаше да успее да отмъсти на убийците на своя народ.

ГЛАВА СЕДМА

КОСМАТИЯТ ЧОВЕК

Корум губеше последните си капки сила, беше мокър от пот и едва се задържаше във второто измерение. Очакваше със страх завръщането на Гландит и неговите войни.

Внезапно той видя някакво същество, което излезе от гората и внимателно се приближи до дъската.

Отначало Корум реши, че пред него стои мабден, облечен в дълга шуба. После разбра, че греша.

Съществото спря, завъртя глава, огледа мабденския лагер и се вгледа в Корум.

Това беше невероятно! Съществото виждаше Корум! То притежаваше второ зрение, което в първото измерение притежаваха само вадагите и надрагите!

Корум затвори за миг очи от нетърпимата болка, а когато ги отвори, видя, че съществото се е приближило още по-близо.

Това беше звяр. Външно наподобяваше мабден, а това, което Корум взе за дълга шуба, се оказа козина, покриваща цялото тяло. Плоското му лице беше тъмночервено, сбръчкано и вероятно доста старо. На него се открояваха големи и кръгли, като на котка, очи, широки ноздри и огромна уста, от която стърчаха жълти зъби.

Звярът печално погледна Корум, изръмжа нещо и махна с ръка към гората, като че ли предлагаше на пленника да избяга. Корум поклати глава и посочи веригите.

Звярът замислено почеса тъмночервената козина на врата си, внезапно се обърна и се скри между дърветата.

Корум бе така учуден, че за миг забрави болките си. Кой беше косматият човек? Видял ли бе как го измъчват? Или не е нищо повече от халюцинация, подобно странния град и Фолинра, които се привидяха на Корум преди малко?

Чувстваше, че е останал без сили. След няколко минути щеше да се види принуден да се върне в първото измерение. Мабдените ще го видят и още по-озлобени ще го подложат на нови мъки.

Косматият човек отново излезе от гората. С едната си ръка водеше някого, а с другата сочеше окования на дъската вадаг.

Невижданото досега от Корум създание, високо дванадесет и широко шест фута, се приближи. И то, подобно на косматия човек, ходеше на два крака. Лицето му беше печално и замислено. Приличаше на човешко тяло, излъчваше слаба светлина и изглеждаше безформено.

Създанието се наведе, вдигна дъската, притисна я към гърдите си внимателно, както баща детето си и zakрачи към гората.

Корум реши, че отново халюцинира. Силите го напуснаха и той се върна в първото измерение, но странното създание не забави крачка. Косматият човек не изоставаше и скоро те оставиха лагера на мабдените далеч зад себе си.

Корум отново загуби съзнание.

Когато се свести, той видя, че дъската е захвърлена наблизо, а самият той лежи върху тревата на мъничка полянка. До него бяха сложени купчина плодове и орехи.

Той погледна лявата си ръка. Отрязаното бе намазано с някаква мазнина и почти не болеше. Корум докосна с дясната си ръка изваденото си око и почувства под пръстите си нещо лепкаво, вероятно също мас.

В клоните на високите дървета пееха птици. Над тях синееше чистото небе. Ако не бяха раните, Корум би решил, че събитията от последните седмици са били просто лош сън.

Косматият човек се изправи и като залиташе се приближи. Изкашля се. Гледаше съчувствено Корум, който докосна лявата си ръка и дясното си око.

— Още... боли? — запита приглушено съществото, като се стараеше да произнася отчетливо думите.

— Премина — отвърна Корум. — Благодаря ти, космат човек, за това, че ме спаси.

Странният му събеседник смръщи чело, размърда устни, после се усмихна и кимна.

— Добре — каза той.

— Кой си ти? — попита Корум. — Кого доведе при мен миналата нощ?

Косматият човек се удари в гърдите.

— Аз Сервде. Аз твой приятел.

— Сервде — с труд произнесе Корум. — Аз се казвам Корум. Кого ми доведе?

Сервде произнесе име далеч по-сложно от неговото, защото се състоеше от много срички. Корум не го запомни, а и не би могъл да го повтори.

— Кой е той? Аз даже не подозирах, че могат да съществуват подобни същества. Не съм се срещал никога с твоя народ. Откъде си?

— Ние живее тук. В гора. Гора Лаар. Мой господар живее тук. Ние живее тук много-много-много дни, преди вадаг, твой народ.

— А къде е сега господарят ти? — отново запита Корум.

— Той отишъл. Не иска никой вижда него.

Внезапно Корум си спомни древната легенда за косматия човек от Лаар, който живеел далеч на запад. Легендата се оказа действителност. Но в нея, ако паметта на Корум не го лъжеше, не се споменаваеше нищо за странния гигант, чието име вадагът даже не можеше да произнесе.

— Господар казва, наблизно място, където оздравееш — каза косматият човек.

— Къде, Сервде?

— Ти трябва да отидеш друго място, при мабден.

Корум иронично се усмихна.

— Не, Сервде. Едва ли мабдените ще се заемат с лечението ми.

— Други мабден.

— Всички мабдени са мои врагове. Те ме ненавиждат — Корум погледна осакатената си ръка. — А аз ненавиждам тях.

— Те стар мабден, добър мабден.

Корум се изправи с труд и се олюля. Беше добре измит и все още абсолютно гол. Тялото му бе цялото в синини и драскотини.

Внезапно силно го заболя главата, пулсът заблъска в отрязаната му ръка. Едва сега Корум осъзна, че е сакат. Бе избегнал най-лошото, но никога повече нямаше да бъде такъв, какъвто бе преди.

Последният вадаг бе станал урод, инвалид! А всички останали бяха загинали.

Корум падна на тревата като подкосен и шумно зариди.

Сервде търчеше около него и ломотеше. Докосна Корум по рамото с подобната си на лапа ръка, после го погали по главата.

Корум изтри сълзите си.

— Не се безпокой за мен, Сервде. Трябва да се изплача, иначе ще умра. Освен мен на земята не останаха други вадаги. Аз съм последният...

— Сервде също. Господарят също — каза косматият човек от Лаар. — Няма такива хора като нас.

— И затова ме спаси?

— Не. Ние помага, защото мабдени мъчат тебе.

— А някога закачали ли са вас?

— Не. Ние крием. Тяхно око лошо. Никога нас не вижда. От вадаг също крием се.

— Защо?

— Мой господар знае. Ние крием, никой нас не закача.

— Жалко, вадагите никога и от никого не са се крили. Мабдените се появиха толкова неочаквано! Ние нищо не подозирахме. Вадагите рядко напускаха замъците си и почти не общуваха помежду си. Не успяхме да се подготвим.

Сервде вежливо слушаше Корум, макар че сигурно почти нищо не разбираше от думите му. Когато Корум млъкна, косматият човек бавно произнесе:

— Ти ядеш. Плодове добър. Ти спиш. После отиваме при мабден.

— Трябват ми оръжие и доспехи, Сервде. Трябват ми дрехи и добър кон. Ще преследвам Гландит по петите, докато не се срещнем лице в лице И тогава ще го убия. А след това искам само едно — да умра.

Сервде погледна Корум печално.

— Ти убиваш?

— Гландит-а-Край. Той изстреби целият ми народ.

Сервде поклати глава.

— Вадаг никога не убиват, както ти.

— Зная, Сервде. Аз съм последният и първият вадаг, знаещ какво е жажда за мъст. Ще отмъстя на тези, които ме осакатиха и унищожиха всичките ми близки и роднини.

— Яж. Спи — жално промърмори Сервде.

Корум отново се изправи. Внезапно разбра, че е съвсем слаб.

— Прав си. Трябва да възстановя силите си — той отиде до купчинката орехи и плодове и започна да яде, дъвчеше бавно храната.

След известно време му се доспа и си легна на тревата, уверен, че Сервде ще го събуди в случай на опасност.

Точно пет дни прекара Корум на поляната с косматия човек от Лаар. Той се надяваше, че гигантът ще се върне и ще му разкаже както за Сервде, така и за себе си, но надеждата му не се сбъдна.

Раните на Корум заздравяха и не го боляха вече. Той се почувства по-добре, реши да се отпрани на път и сутринта на шестия ден се обърна към Сервде със следните думи:

— Сбогом, космат човек от Лаар. Благодаря ти, че ме спаси. И предай моята благодарност на твоя господар. Аз тръгвам — той вдигна здравата си ръка, махна на Сервде и тръгна през поляната на юг.

Косматият човек бързо се затича след него.

— Корум! Корум! Не по този път!

— Отивам да търся моите врагове — тържествено заяви Корум.
— За мене няма друг път.

— Мой господар казал, вземе теб на друго място... — Сервде махна с ръка на запад.

— Ти сочиш към морето, Сервде. Там свършва Бро-ан-Вадаг.

— Мой господар казал там — упорито отговори Сервде.

— Благодаря ти за грижите, космат човек от Лаар. Но аз тръгвам на изток, за да отмъстя на мабдените.

— Ти отидеш друго място — Сервде отново посочи към морето, после сложи ръка на рамото на Корум.

Корум я отмести.

— Не — решително закрачи към гората.

Някакъв твърд предмет го удари по главата. Олюля се и неволно погледна назад. Сервде стоеше зад него с друг камък в лапата си.

Корум изруга и реши да побегне с надеждата, че тромавият Сервде няма да го догони, но краката му се подкосиха и той се строполи в цял ръст на земята.

Корум изгуби съзнание.

Свести се от шума на прибоя.

Отначало не можа да съобрази къде е, после разбра, че Сервде го носи на рамото си. Корум се опита да се освободи, но косматият човек от Лаар бе далеч по-силен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Той здраво държеше Корум с едната си ръка.

Със здравото си око Корум виждаше изумруденозеленото море и разлепените върхове на вълните. Извърна глава, колкото можа и отново видя морето.

Косматият човек от Лаар вървеше по тясна ивица суша, издигаща се над водата. Главата на Корум подскачаше нагоре-надолу в такт с тромавата походка на Сервде, но все пак вадагът успя да види, че се отдалечават от брега в неизвестна посока.

Силно крещяха чайки. Корум отново се опита да се освободи, сипеше проклетия, но Сервде остана глух и към молбите, и към заплахите му. Няколко минути по-късно косматият човек от Лаар спря и внимателно остави Корум на земята.

Той скочи веднага.

— Сервде, аз... — млъкна и се огледа.

Пътят — ако естественият насип, който се издигаше над морето, можеше да се нарече път — свършваше. Те стояха на остров, който представляваше висока скала, на чийто връх имаше дворец със странна архитектура.

Може би, в него живееха мабдените, за които говореше Сервде?

Косматият човек от Лаар бързо крачеше към брега и когато Корум му извика, усили крачка, без да отговори. Корум се втурна след него, но не бе успял да измине и половината път, когато започна приливът. Бавно, но сигурно пътят се скриваше под водата. В това време Сервде се добра до сушата и изчезна в гората.

Корум спря нерешително и погледна към двореца.

Той видя конници, които препусаха от скалата към морето. Слънцето блестеше по шлемовете и нагръдниците на броните им. Тези мабдени умееха да яздят — осанката им с нещо напомняше вадагската.

Сервде му бе направил мечешка услуга. Мабдените бяха негови врагове и сега Корум трябваше да избере дали да влезе в бой с тях — въпреки че бе гол и невъоръжен — или да плува до брега с една ръка.

Той взе решение и се хвърли във вълните. От студа дъхът му спря. Без да слуша виковете на мабденските воители, той заплува към далечната гора и внезапно течението го понесе встрани.

Отнасяше го в открито море.

ГЛАВА ОСМА

МАРКГРАФИНЯ АЛОМГЛИЛ

По време на мъченията Корум бе изгубил много кръв и бе силно отслабнал. Не можеше да се справи с течението. Започнаха да му се схващат краката.

Корум почувства, че потъва.

Значи, не му бе съдено да оживее, не му бе съдено да отмъсти на Гландит-а-Край.

Корум глътна вода, но за щастие тя не попадна в дробовете му. Зарита с последни сили и в този момент чу, как някой над него извика:

— Ей, вадаг! По-спокойно! Ще изплашиш животинката ми! И без това си е достатъчно плашлива!

Корум повдигна с труд глава и видя до себе си огромен прилеп. На времето бе срещал подобни същества, които имаха големи крила, четири пъти по-големи, отколкото на орел, уродливи маймуноподобни лица и малки усти с остри бели зъби.

На прилепа стоеше ездач — изящен млад мабден, който нямаше нищо общо с денлидисите на Гландит-а-Край. Мабденът застави животното да се спусне до самата повърхност, наклони се на седлото и протегна ръка на Корум.

Той инстинктивно се опита да се вкопчи в нея, но тутакси разбра, че е подал на мабдени ръката си с отрязаната китка. Изглежда той не забеляза нищо, защото хвана Корум малко по-високо от лакътя, измъкна го от водата, хвърли го най-безцеремонно напреки на седлото, дръпна юздите и с рязък глас даде някаква команда. Прилепът се издигна високо и полетя към острова.

Очевидно, не бе лесно да го управлява човек, защото мабденът често дърпаше поводите и подвикваше нещо на непознат език, който за прилепа явно бе напълно разбираем. Накрая те долетяха до острова и закръжиха над двореца.

На Корум му бе трудно да повярва, че мабдените са могли да построят толкова красива сграда. Кулите и парапетите поражяваха с

изисканата строгост на линиите, стените блестяха целите в мрамор, балконите бяха увити с бръшлян и цветя.

Прилепът тронаво се приземи на покрива и щом младежът скочи от седлото /помагайки първо на Корум/, се вдигна високо във въздуха и полетя към далечния край на острова.

— Те спят в пещерите — поясни младият мабден. — Рядко ги използваме, прекалено са капризни. Впрочем, ти сам бе свидетел.

Корум премълча. Мабденът, спасил живота му, изглеждаше весел и добродушен, но Корум вече знаеше — всички мабдени са негови врагове.

— Защо ме спаси, мабден? — мрачно запита той.

— Но ти едва не се удави. Кажеш, защо избяга от нашите хора. Те идваха да те посрещнат?

— Откъде знаехте, че ще дойда?

— Маркграфинята ни извести.

— А кой е казал на нея?

Добродушното изражение изчезна от лицето на младежа.

— Това не ми е известно. Но ти си твърде неблагодарен, рицарю. Мислех, че всички вадаги са вежливи и любезни.

— А аз мислех, че всички мабдени са порочни и безумни — промърмори Корум. — Но сега...

— О, ти говориш за варварите, които живеят на юг и на изток. Срещал ли си се с тях?

Корум докосна с отрязаната си ръка изгореното си око.

— Скъпо ми струваше тази среща.

Мабденът съчувствено кимна.

— Трябваше да се досетя. Мъченията са едно от любимите им забавления. Цяло чудо е, че си успял да избягаш.

— Чудо — като ехо повтори Корум.

— И така, рицарю — произнесе младежът, като посочи с изящно движение вратата, — ще благоволиш ли да влезеш?

Корум неуверено пристъпи от крак на крак.

— Уверявам те — ние не сме варвари.

— Възможно е — рязко каза Корум. — Мабдените са различни, но аз намирам у вас много общи неща.

Изглежда търпението на младежа се изчерпа:

— Твоя работа — прекъсна той Корум. — Както искаш, аз тръгвам. Надявам се, че ще ме последваш, когато благоволиш да приемеш нашето гостоприемство.

Вратата се хлопна зад младия мабден и Корум остана сам на покрива.

Над морето кръжаха чайки, те ту се вдигаха високо в небето, ту се спускаха до самата вода. Корум неволно докосна с дясната си ръка остатъка от лявата и затрепери. Бе абсолютно гол и едва сега почувства, че замръзва. Духаше силен вятър.

Вадагът нерешително се обърна към вратата и видя жената.

Спокойна, уверена в себе си, тя стоеше облегната на вратата и сякаш излъчваше топлина и ласки. Разкошната ѝ брокатена рокля преливаше в ярки цветове, гъстите ѝ черни коси падаха до кръста. Жената се усмихна.

— Приветствам те — каза тя с мелодичен глас. — Наричам се Ралина. Кой си ти?

— Корум Джайлин Ирси — механично отговори Корум, — Принцът в...

— ... Алената Мантия — продължи тя, като повдигна вежди. — Зная и древните, и съвременните вадагски езици. Но ти не съответстваш на името си, принц Корум. Нямах не само мантия, но и...

Корум рязко се обърна.

— Не издевателствай над мен, мабден. Аз твърдо реших, че няма да търпя повече оскърбления от себеподобните си.

Жената се приближи до него.

— Прости ми, принце. Причинили са ти зло хора като нас, но повярвай, между нас няма нищо общо. Нима никога не си чувал за Лайвъм-ан-Аш?

Корум се намръщи. Името му звучеше познато и в същото време непознато.

— Лайвъм-ан-Аш е моята родина — продължаваше Ралина. — Моят народ се е преселил там преди великата битка между вадаги и надраги, която разтърси Петте Измерения...

— Ти знаеш за Петте Измерения?

— За тях са знаели нашите ясновидци. Разбира се, много по-малко от древните раси.

— Откъде ти е известно това?

— Ние сме любопитен народ, принц Корум. Впрочем, ти едва ли ще ме разбереш, тъй като това чувство е атрофирало у вадагите и надрагите преди много векове. От време на време край нашите брегове са претърпявали корабокрушение надрагски кораби. Намирахме книги, морски карти, всевъзможни инструменти и прибори. Някога имахме много учени.

— А сега?

— Това не зная. Отдавна не сме получавали вести от материка.

— Тоест как? Та той е съвсем наблизил!

— Не, принц Корум — Ралина поклати глава и посочи към морето. — Не говоря за Бро-ан-Вадаг, а за Лайвъм-ан-Аш, по-точно — херцогство Бедуплралнан-Райм. За охраната на неговите граници преди много години бе създадено моето княжество.

Корум погледна пенестите вълни, които се разбиваха в скалите.

— Колко невежи сме били — прошепна той, — като смятахме, заслепени от гордост, че сме велики мъдреци!

— Напразно кориш своя народ. Защо им е на вадагите да се интересуват от нас? Нашата история, в сравнение с вашата, е кратка и скучна.

— Но защо твоето княжество е разположено точно тук? От кого защитаваш границите на Лайвъм-ан-Аш?

— От другите мабдени, принц Корум.

— Имаш предвид Гландит-а-Край и неговите денлидиси?

— Никога не съм чувала за Гландит. Отбраняваме се от конните племена, обитаващи горите на Бро-ан-Вадаг. Варварите непрекъснато се опитват да завладеят нашите земи, но замъкът Аломглил винаги е заставал на пътя им като непреодолима преграда.

— Нима морето не е достатъчна преграда?

— Морето се появи значително по-късно. Започна да настъпва към нас с поразителна бързина. В течение на няколко месеца бяха потопени под водата поля, гори и равнини. Хората бягаха от ниските места и се преселваха във вътрешността на континента.

— А вие останахте?

— Да.

— Защо? Какъв е смисълът да се охранява несъществуваща граница?

— Тук е моят дом. Живея със спомените, постоянно мисля за маркграфа. Не мога да оставя всичко и да замина.

— Маркграфа?

— Херцог Мойдел Аломглил, моят съпруг.

— Ясно — Корум почувства нещо като разочарование и това го учуди.

— Той умря — добави маркграфиня Ралина, без да откъсва поглед от развълнуваното море. — Загина при корабокрушение. Мойдел оборудва единствения, си кораб и отплува към континента, за да узнае съдбата на нашите съотечественици. Същият ден започна буря. Корабът бе старо корито и потъна.

Корум замълча.

Сякаш за да постави точка на тъжния разказ на Ралина, силен порив на вятъра размята тежката ѝ брокатена рокля. Тя обърна глава и хвърли на Корум изпитателен замислен поглед.

— И така, принце — попита тя, — съгласен ли сте да бъдете мой гост?

— Първо ми отговорете, лейди Ралина, как узнахте, че ще се появя на острова. И защо косматият човек ме донесе тук против волята ми?

— Той изпълняваше заповедта на господаря си, който ме помоли да ти дам възможност да си починеш и да събереш сили в моя дворец. Съгласих се с радост. Винаги се радваме на гости, а вадаг приемаме за първи път.

— А кой е той, господарят на косматия човек? Видях го бегло и помня само, че е гигант с много тъжно лице.

— Да, това е той. Има много трудно име, затова го наричаме Великана от Лаар. Идва вечер в замъка и носи болни домашни животни, загубили се от стадото си. Струва ми се, че е от неизвестно за нас измерение, а може би и от друго време, в което няма нито вадаги, нито надраги.

За пръв път от дълго време Корум се усмихна.

— Възможно е и мен да е взел за болно животно.

— Възможно е — съгласи се Ралина и кимна към вратата. — И ако действително си болен, ще бъдем щастливи да ти окажем помощ.

Сянка премина по лицето на Корум, докато влизаше в двореца след маркграфинята.

— Страхувам се, че болестта ми е неизлечима — тъжно каза той.
— Заразих се с нея от мабдените, а вадагите нямат лекарство за нея.

— Какво пък — с фалшиво веселие каза Ралина, — в такъв случай ще ни се наложи на нас, мабдените, да се погрижим за твоето здраве.

За Корум бе обидно да слуша тези думи. Спря на стъпалата и попита с горчивина в гласа.

— Нима мабдените могат да ми върнат ръката и окото?

Ралина също спря и втренчено го погледна.

— Кой знае? — загадъчно отговори тя.

ГЛАВА ДЕВЕТА ЗА ЛЮБОВТА И ЗА НЕНАВИСТТА

Дворецът, величествен според мабденските представи, се стори на Корум скромнен и прост, но му направи приятно впечатление. По настояване на Ралина той позволи на слугите да го измият и намажат с благовония, а после разгледа подредените върху леглото дрехи. Избра си тъмносиня брокатена риза и жълти платнени панталони. Дрехите му бяха по мярка.

— Гардеробът на маркграфа — каза му млада слугиня, като гледаше срамежливо встрани.

Всички слуги до един се държаха много сковано. Корум реши, че неговото присъствие ги притеснява. Спомни си за своята уродливост и помоли момичето за огледало.

— Слушам, милорд — отговори слугинята, поклони се ниско и излезе.

Огледалото донесе самата маркграфиня. Но, преди да изпълни молбата на Корум, тя запита:

— Виждал ли си лицето си след мъченията?

Корум поклати глава.

— Не.

— Беше ли красив?

— Не зная.

Ралина го огледа с откровен поглед.

— Да. Несъмнено си бил красив — каза тя и му протегна огледалото.

Лицето, обрамчено със златисти коси, вече не изглеждаше младо. Страхът и болката биха оставили следите си върху него. Беше жестоко и студено, стиснатите устни му придаваха сурово изражение. На мястото на лявото око зееше уродлива дупка, около която имаше възпалена тъкан. Ляната буза бе пресечена от белег, на шията се виждаше малка рана. Корум виждаше в огледалото вадаг, претърпял мъки, които не бе изпитвал нито един негов съотечественик през

цялата история на тяхната цивилизация. Вадаг, превърнал се от ангел в демон. Огледалото не можеше да лъже.

Той го остави встрани.

— Ако наистина някога съм бил красив — каза той на Ралина и докосна белега на бузата си, — то сега съм урод.

Тя повдигна рамене.

— Случва се и по-лошо.

Внезапно яростта изпълни цялото му същество. Той изкрещя, като размахваше сакатата си ръка:

— Да, случва се и по-лошо, ти също ще разбереш това, когато се разплатя с Гландит-а-Край!

Тя трепна от изненада, отстъпи крачка назад, но бързо се съвзе.

— Значи, ти все пак си знаел, че си красив. Как иначе може да се обясни твоето избухване, освен с тщеславие?

— Трябват ми две ръце, за да убия Гландит и две очи, за да гледам как умира. Той все едно ще пукне, но аз ще получа два пъти по-малко удоволствие, отколкото ми се полага!

— Това е детски брътвеж, принц Корум. Който държи подобни речи, е недостоеен да се нарича вадаг. Защо така си се настървил срещу Гландит?

Внезапно Корум си спомни, че не е успял да разкаже на Ралина последните новини. Тя живееше без да общува с никого /както по-рано вадагите в своите собствени замъци/.

— Защото той унищожил всички вадаги — отвърна той. — Херцог Гландит-а-Край изстреби целия ми народ и аз бих станал последната му жертва, ако твоят приятел, Великанът от Лаар, не ме бе спасил.

— ... какво... е направил... Гландит?... — попита тя, като гледаше Корум с разширени от ужас очи. Гласът ѝ секна.

— Унищожил всички вадаги.

— Но защо? Нима сте воювали с него?

— Даже не подозирахме, че съществува. И през ум не ни е минавало да се страхуваме от мабдените. Смятахме, че са странни животни, които не могат да причинят вреда на нас, помъдрелите от жизнен опит вадаги. А сега всички наши замъци са разрушени, всички вадаги, с изключение на мен, са убити. Повечето от надрагите също са

мъртви, живи са само тези, които са станали послушни роби на денлидисите на Гландит-а-Край.

— Не са ли денлидисите тези, чиито крал се нарича Лир-а-Броуд от Келънвир?

— Да.

— Не знаех, че са толкова силни. Мислех, че са те пленили конните племена. Помня как се учудих, когато узнах, че пътешестваш сам, при това толкова далеч от вадагския замък.

— От какъв замък? — Дъхът на Корум секна. За миг в душата му оживя надеждата, че не всички негови съотечественици са унищожени, че тук, на запад, съществува още един вадагски замък, за който никога не бе чувал.

— Еран... Ерин... не помня точно.

— Ерорн?

— Да, да. Замъкът Ерорн, разположен с на петстотин мили от нашия остров.

— На петстотин мили? Колко на юг ме е носил Великанът от Лаар? В замъка, за който говориш, лейди Ралина, аз се родих и израснах. Мабдагите го разрушиха до основи. Сега ми предстои дълъг път, но рано или късно ще се срещна с Гландит-а-Край.

Едва сега Корум напълно осъзна своята самота. Бе попаднал в друг, чужд за него свят, за който не знаеше нищо. Светът на мабдените. Гордостта и глупостта бяха погубили цивилизацията на надрагите. Те трябваше да живеят в хармония с природата, а не да се откъсват от нея в търсене на абстракции.

Корум склони глава на гърдите си. Маркграфинята, изглежда разбра чувствата, които го разтърсваха. Докосна го леко по ръката и каза:

— Да вървим, принц Корум. Трябва да се подкрепиш.

Корум послушно я последна в една от дворцовите стаи, в която бе сервирана маса за двама. Леката храна — плодове и разнообразни блюда от морски водорасли — значително се различаваше от тая, която бе видял у другите мабдени. Корум разбра, че умира от глад и умора. Нахвърли се на храната. В главата му всичко бе объркано и само една мисъл гореше мозъка му подобно нажежено желязо — трябва да отмъсти на ненавистния Гландит. Колкото се може по-скоро.

На масата цареше мълчание. Маркграфинята хвърляше бегли погледи към Корум, понечваше да каже нещо, но всеки път се сдържаше.

Стените на стаята бяха украсени с гоблени. Заситил глада си, Корум започна да разглежда сцените, изобразени на тях. Внезапно всичко се завъртя пред очите му. Погледна с недоумение Ралина, но лицето на маркграфинята бе безстрастно. Виеше му се свят, ръцете и краката му отслабнаха. Опита се да зададе някакъв въпрос, но устните не му се подчиниха.

Бяха му сипали сънотворно. Може би в смъртоносна доза. Тази жена го бе отровила.

Отново бе станал жертва на мабдените.

Главата на Корум клюмна и той, въпреки волята си, изпадна в дълбок сън.

Корум сънуваше. Виждаше замъка Ерорн в цялата му красота. Виждаше мъдрото лице на баща си, който говореше нещо, макар че нито една негова дума не се чуваше. Виждаше майка си, която пишеше трактат по математика. Виждаше сестрите си, които танцуваха под звуците на омагьосваща музика, съчинена от чичо му.

Животът в замъка течеше както обикновено.

Внезапно поведението на обитателите му, се стори на Корум странно и безсмислено. Те приличаха на щастливи деца, които не подозират, че към тях се прокрадва хищен звяр.

Опита се да извика, да ги предупреди за грозящата ги опасност, но нямаше глас.

Виждаше как огънят се разпространява от стая в стая, как мабденските войни разбиват вратата. Те се смееха и се шегуваха помежду си и хвърляха факли към копринените завеси.

Едва сега в замъка заподозряха нещо и се втурнаха да търсят какво гори.

Баща му влезе в една от стаите и спря поразен. Гледаше как Гландит-а-Край хвърля в огромна клада от книги фолиант след фолиант. Устните на принц Клон вежливо мърдаха, а в очите му бе застинало въпросително недоумение.

Гландит обърна глава, ухили се, извади от колана си бойна бронзова секира и замагна с нея...

Корум виждаше майка си. Два мабдени я държаха за ръцете и краката, а трети тежко се отпускаше и повдигаше върху полуголото ѝ тяло.

Корум се опита да скочи в стаята, но нещо го спря.

Той виждаше сестрите и братовчедката си, постигнати от участта на майка си. И отново невидима бариера препречи пътя на обезумелия Корум. Опита се да я разбие с цената на последните си сили... Беше късно. Мабдените прерязаха гърлата на жените. Най-близките му роднини се замятаха в предсмъртни гърчове и издъгнаха.

Корум заплака.

Той плачеше и хлипаше. Чувстваше под себе си меко женско тяло, слушаше успокояващ глас, усещаше докосването на нежни ръце, които галеха косите му.

Опита се да се освободи, но някой здраво го притискаше към топлата си гърд.

Отново заплака, но на душата му вече бе олекнало и той заспа.

Този път без сънища.

Когато Корум се събуди, той имаше усещането, че е закъснял за нещо много важно. Повдигна се, подпря се на лакти, после отново се отпусна върху завивките. За пръв път, откакто бе предприел своето пътешествие, се чувстваше истински отпочинал. Тялото му бе препълнено с енергия, мислите му течаха плавно и спокойно.

Значи, маркграфинята не го бе отровила, а му бе дала сънотворно, за да му помогне да възстанови силите си.

Колко дни бе спал?

Корум се настани удобно и случайно докосна топло тяло, което лежеше откъм страната на сляпото му око. Вадагският принц обърна глава и видя Ралина. Лицето на спящата жена бе спокойно и омиротворено.

Корум си спомни съня. Спомни си облекчението, което изпита, изплаканата болка. Благодарение на Ралина се бе утешил. Корум протегна здравата си ръка и внимателно поглади разпилените ѝ черни коси. Гледаше маркграфинята и изпитваше чувство на нежна привързаност, сякаш тя бе член на семейството му.

Корум си спомни за своите загинали роднини и близки, отдръпна ръка и докосна осакатения си крайник. Раната бе напълно заздравяла, краищата ѝ бяха закръглени и образуваха плътен бял белег. Корум отново погледна Ралина. Как е могла да сподели ложето си с инвалид?

Внезапно маркграфинята отвори очи и се усмихна.

Корум реши, че това е усмивка на съжаление и обидата плисна в лицето му. Той рязко се изправи, но една мека ръка тутакси легна на рамото му.

— Бъди с мен — произнесе тъжен глас. — Толкова ми липсваха ласките ти. — Корум подозрително я погледна, но тя продължаваше да говори, сякаш не забелязваше нищо около себе си. — Аз те обичам.

Корум се намръщи.

— Обичаш ме? Мабден да обича надраг? Това е невъзможно!

— Зная, ние никога няма да имаме деца. Какво от това? Любовта — това е живот.

— Не разбирам...

— Прости ми — каза тя и седна до него. — Вместо да ти помогна, аз те използвам. Не съм имала никого, откакто умря съпругът ми. Ти си първият...

Корум не можеше да откъсне очи от голото ѝ тяло. Беше възбуден. Това беше противоестествено. Потомък на древната раса не можеше да изпитва подобни чувства към...

Корум се наведе и целуна гърдите ѝ. Тя притисна главата му към себе си. После потънаха в копринените завивки, за да отдадат и получат цялата нежност и ласки, на които са способни само истински влюбените.

Изминаха няколко часа, преди тя да каже:

— Корум, ти си последният вадаг на тази земя. Аз също съм самотна и не мога да се върна в родината си. На моя остров можеш да намериш покой. Остани с мен поне за няколко месеца.

— Заклех се да отмъстя на убийците на моя народ — ласкаво измърмори той и я целуна по бузата.

— Такива клетви са чужди на твоята натура, Корум. Ти си създаден да обичаш, а не да ненавиждаш.

— Нямам какво да ти възразя. Мога само да кажа, че няма да смятам живота си за завършен, докато не убия Гландит-а-Край. И не само затова че искам да отмъстя. Когато гората бъде нападната от

болест, трябва да се отсекаат гнилите дървета, за да не заразят здравите. Херцог Край е убиец. Той изстреби вадагите и жадува за още кръв. Когато не останат други врагове, ще започне да унищожава своите съплеменници, да разрушава градове, да пали села. Съдбата сама ми дава шанс да спра този безумец.

— Но защо искаш да тръгнеш незабавно? Рано или късно ще получим известия за Гландит-а-Край и тогава няма да ти се налага да го търсиш.

Корум прехапа устни.

— Възможно е да си права.

— Освен това ти си лишен от око и ръка и ще трябва да учиш много неща отново. Това ще отнеме много време.

— Да, разбира се.

— Тогава остани.

— Хайде да се договорим така, Ралина — ще ти дам отговор след няколко дни.

Измина месец. Ужасът, който бе вадагският принц бе изпитал, му пречеше да оздравее. Всеки път, когато машинално се опиташе да свърши нещо с лявата си ръка или се погледнеше в огледалото, той си спомняше, че е инвалид.

Ралина прекарваше цялото си време или с него, или в библиотеката, но Корум нямаше никакво желание за четене. Разхождаше се по покрива на двореца или яхваше кон и препускаше към брега по естествения насип, който се образуваше по време на отлив /макар Ралина да се безпокоеше, че може да попадне в плен на конните племена/ и там се разхождаше сред дърветата.

Дните неусетно се изнизваха, чувството за страх постепенно напускаше Корум, но душата му остана неспокойна. Често захвърляше започнатата работа по средата или изведнъж се замисляше, докато гледаше пейзажа, който му напомняше родния край и замъка Ерорн.

За двореца на маркграфинята никой не говореше както за замъка Аломглил. Наричаха го по името на покойния ѝ съпруг /чиито предци го бяха владели в продължение на няколко столетия/ — замъка Мойдел. Корум откри в него много любопитни за себе си неща. Той бродеше от зала в зала, разглеждаше полиците, отрупани с предмети от

порцелан и кост, стените, окичени с доспехи и всевъзможни оръжия, изучаваше богатата колекция от морски куриози. Но вниманието му бе привлечено най-вече от картините /нарисувани доста неумело по вадагския стандарт/. Те изобразяваха историята на Лайвъм-ан-Аш и митични персонажи от мабденските легенди? Изглежда ясновидците, за които спомена Ралина, действително са умеели да надзъртат в другите измерения. Корум бе възхитен от развихреното въображение на художника /несвойствено за вадагите/, чиито фантазии понякога стигаха до абсурд. Вадагският принц се забавляваше, като отделяше реалния живот от измисления, особено когато се касаеше до древните раси, които, според художника, притежаваха свръхестествени сили. Едва сега Корум осъзна, че денлидисите са живеели в мир с вадагите, докато не са разбрали, че могат да ги убият. Може би мабдените са възневидели вадагите само защото последните, без самите да си дадат сметка за това, са измамили очакванията им, оказали са се не могъщи магьосници, а обикновени смъртни.

Подобни мисли караха Корум да унива. Той биваше обзет от печал, не можеше да си намери място, дори и любовта на Ралина не можеше да го утеши.

Но веднъж попадна в малка стая, в която не бе влизал и видя на стената голям гоблен, който погълна цялото му внимание. Корум гледаше изкусно избродираните сцени, четеше пространните надписи под тях и не забелязваше нищо около себе си. Това беше легенда за приключенията на Маг-ан-Маг, популярен митологичен герой. Маг-ан-Маг се завръщал от вълшебна страна, когато корабът му бил нападнат от пирати. Те отрязали ръцете и краката на Маг-ан-Маг, отсекли главата на приятеля му Джейкор-Нилус, после ги изхвърлили зад борда. Телата на Маг-ан-Маг и Джейкор-Нилус след известно време били отнесени към брега, където ги намерили слугите на магьосник, който предложил да върне ръцете и краката на Маг-ан-Маг, ако той се отправи на война с неговите врагове. Маг-ан-Маг се съгласил при условие че магьосникът намери нова глава на Джейкор-Нилус. Магьосникът се съгласил и дал на Джейкор-Нилус глава на жерав. Това решение удовлетворявало всички. Двамата приятели победили всички врагове на магьосника и си тръгнали от острова му, след като получили в дар несметни съкровища.

Колкото и да се стараеше, както и да напрягаше паметта си, Корум не можеше да разбере кои са източниците на тази легенда. Тя изобщо не се връзваше с останалите легенди на мабдените и нямаше никакво отношение към другите измерения. Мисълта за магьосника от приказния остров се превърна за вадагския принц в натрапчива идея. Корум не можеше нищо да направи — прекалено страстно мечтаеше да си върне ръката и окото.

Ругаеше се за суеверието и не повеждаше разговор на тая тема с Ралина в продължение на няколко седмици.

Настъпи есен, вятърът оголи дърветата и непрекъснато хвърляше морска пяна върху скалите. Много птици отлетяха към топлите краища.

Корум прекарваше почти цялото си свободно време в малката стая, разглеждаше гоблена, който разказваше за приключенията на Маг-ан-Маг и за могъщия магьосник. Вадагският принц препрочете безброй пъти текста и все повече се убеждаваше, че той е написан точно и убедително, със съвсем друг слог, различен от надписите на мабденските картини.

Но Корум все още се колебаеше дали да зададе интересуващия го въпрос на Ралина.

Тя първа започна този разговор, след като случайно влезе в стаята и видя Корум пред гоблена.

— Ти, изглежда, си погълнат от удивителните приключения на Маг-ан-Маг — каза тя и тонът ѝ се стори на Корум неестествен. — Красива приказка, но за съжаление само приказка. Много увлекателна.

Корум рязко се обърна. Ралина бе прехапала устни.

— Така, значи тук наистина има нещо — прошепна той. — Защо мълча досега, Ралина?

Тя бавно поклати глава и отклони отговора.

— Всички приказки, лъжат колкото и да ти се иска да казват истината. Нима не съм права?

— Стига, Ралина. Трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш.

— То не е повече от написаното на гоблена — спокойно отговори тя, вече дошла на себе си. — Наскоро четох една книга. Бях я мярнала преди няколко години и сега специално я потърсих в библиотеката. Това е корабният дневник на един капитан, посетил съвсем неотдавна приказния остров. Нашият херцог изпрати при магьосника посланик с

богати дарове. Този посланик беше последният човек от Лайвъм-ан-Аш, посетил замъка Мойдел.

— Кога?! Кога е било това?

— Преди тридесет години.

От очите на Ралина потекоха сълзи, тя замята глава, в опита си да сдържи неукротимите ридания, които разтърсваха тялото ѝ.

Корум я прегърна ласкаво и я притисна до себе си.

— Защо плачеш, Ралина?

— Плача, защото сега ти ще ме изоставиш. Няма да чакаш. Ще тръгнеш да търсиш магьосника сега, през зимата и, може би, също ще претърпиш корабокрушение. Плача, защото ориста ми е да губя това, което ми е най-скъпо на света.

Корум я пусна.

— Отдавна ли знаеше?...

— Да, Корум.

— И нищо не си ми казала!

— Обичам те, Корум.

— Напразно се влюби в мен, Ралина. А и аз напразно се влюбих в теб. Сега за мен се появи някаква надежда и аз трябва да вървя.

— Разбирам те.

— Ако успея да намеря магьосника и той ми върне окото и ръката...

— Това е безумие, Корум! Няма никакъв магьосник!

— Но ако той съществува и изпълни молбата ми, аз ще намеря Гландит-а-Край и ще го убия. Той трябва да умре, за да намеря аз покой. И тогава ще се върна при теб, Ралина.

— Нямаме нито един кораб, годен за плаване — меко каза тя.

— Но в пещерата има кораби, които могат да се ремонтират.

— Това ще отнеме няколко месеца.

— Ще ми дадеш ли хора?

— Да, Корум.

— Тогава трябва незабавно да поговоря с тях.

И Корум тръгна, макар че много му се искаше да остане с Ралина и да я утеши. Той се укоряваше за това, че се е влюбил в маркграфинята и е позволил тя също да се влюби в него.

Събра всички, които поне малко разбираха от корабостроене и ги поведе по стълбите, които водеха към гигантските подземия на

двореца, откъдето можеше да се стигне до морските пещери. В тях стояха на сух док старите кораби. Корум разгледа прогнилите съдове и спря избора си на малка гемия.

Ралина се оказа права. Трябваше да се хвърли много труд, преди корабът да бъде спуснат на вода. Корум въздъхна.

Какво пък, трябваше да се запаси с търпение. Сега, когато се бе появила някаква надежда, очакването нямаше да бъде толкова тягостно.

Корум знаеше, че никога няма да престане да обича Ралина, но не можеше да ѝ се отдаде изцяло, преди да постигне целта на живота си.

Той изтича в библиотеката и намери книгата, в която се разказваше за остров Сви-ан-фаун-Брул.

Неприятно име. Доколкото Корум можеше да съди, то се превеждаше като „Надеждата на Ненаситния Бог“. Какво можеше да означава това? Принцът внимателно четеше корабния дневник и не намираще отговор.

Часовете минаваха. Корум прехвърляше морските карти, преписваше бележките, направени от капитана на кораба, посетил замъка Мойдел преди тридесет години. Едва сутринта отиде да спи и видя в леглото си Ралина.

Сега бе негов ред да я утешава.

А имаше толкова малко време...

Корум се съблече, внимателно легна върху копринените завивки и се зави с пухкавото покривало. Стараеше се да не смущава съня на любимата си. Но тя не спеше.

— Корум?

Той не отговори. Тялото на Ралина затрепери, тя не каза повече дума. Корум не знаеше какво да прави, седна в леглото. Той я обичаше. А не трябваше. Отново легна и се опита да заспи, но сънят не идваше. Протегна здравата си ръка и погали Ралина по косите.

— Ралина?

— Корум?

Той въздъхна дълбоко, канеше се още веднъж да ѝ обясни, че обезателно ще се върне, щом отмъсти на Гландит-а-Край, но вместо това каза:

— Скоро ще настъпи времето на силните бури. Ще отложи тръгването си до пролетта. Ще остана с теб до пролетта, Ралина.

Тя се обърна към него, напрегнато се вгледа в тъмното, опита се да разгледа изражението на лицето му.

— Трябва да постъпиш така, както искаш, Корум. Съжалението унищожава любовта.

— Не се ръководя от съжаление.

— Значи, чувство за отговорност. Но това е едно и...

— Аз също през цялото време се убеждавам, че ме ръководи чувство за отговорност, но нищо не се получава.

— Тогава защо оставаш?

— Загубих желание да пътешествам.

— Но защо?

— Защото се промених, Ралина. Душата ми укрепна и жадува за покой, а любовта ми към теб не ми позволява да захвърля всичко, за да отмъстя на всяка цена на Гландит. Обичам те, Ралина, и не мога да обясня странното си поведение с други думи. Обичам те.

Тя отново заплака, но този път нямаше нужда да я утешават.

ГЛАВА ДЕСЕТА ХИЛЯДА МЕЧА

Зимата дойде. Кулите на замъка Мойдел вибрираха под поривите на ураганния вятър, вълните биеха в скалите, които се издигаха високо към небето.

Денем бе почти толкова тъмно, колкото и нощем. Във всяка стая горяха камини, но те не можеха да се справят със студа. Той проникваше във всички ъгълчета на двореца, чийто обитатели носеха непрекъснато топли пуловери и толкова тежки шуби, че приличаха в тях на мечки.

Корум и Ралина — мъж и жена от различни раси — даже не забелязаха, че е настъпила зима. Те си пееха един на друг песни, съчиняваха сонети за дълбочината и силата на любовта си. Сякаш бяха полудели (ако под лудост се разбира състояние, в което не забелязваш нищо около себе си), но тяхната лудост им доставяше с нищо несравнима радост.

Но си оставаше безумие.

В деня, когато зимата постепенно отстъпи правата си на пролетта, макар че снегът още не бе започнал да се топи и в сивото небе почти не летяха птици, в деня, когато умореното море бавно люлееше вълните си и ги разбиваше лениво в скалите — на брега на Бро-ан-Вадаг се появиха конници. Те язدهа сред черните дървета, дъхът излизаше като пара от устите им, конете се спъваха в купчините лед, доспехите и оръжието им гръмко дрънчаха.

Белдан — младежът, който спаси живота на Корум — в това време се разхождаше по покрива на двореца и ги вида пръв. Той тутакси се втурна надолу по стълбите, но на една от площадките пътя му бе преграден от висок мъж, който каза през смях:

— Къде бързаш? Свежият въздух е полезен за здравето.

Белдан си пое дъх и бавно произнесе:

— Бързам при тебе, принц Корум. На брега се появи голям отряд въоръжени конници.

Лицето на Корум помръкна, един миг му бе достатъчен, за да си спомни много неща.

— Кой са те?

— Конните племена, струва ми се.

— Същите, против които винаги сте воювали?

— Да. Но те не са ни безпокоили повече от сто години.

Корум криво се усмихна.

— Възможно е и вие да пострадате след време от невежеството, което погуби вадагите. Кажете, Белдан, ще можем ли да защитим замъка?

— Само в случай че отрядът не е голям. Конните племена са разединени и винаги нападат на групи от по двадесет-тридесет човека.

— А сега?

Белдан поклати глава.

— Много повече са, принц Корум.

— Тогава предупреди нашите войни. Ще можем ли да използваме прилепите?

— През зимата те спят. Невъзможно е да ги събудим.

— Как сте отблъсквали досега нападения от подобен род?

Младежът прехапа устни.

— Защо мълчиш, Белдан?

— Нямаме никакви средства за защита. Прекалено много време е минало, откакто за последен път сме се сражавали с варварите. Конните племена винаги са се бояли от Лайвъм-ан-Аш. Този страх нарасна, след като земята отстъпи навътре в морето. Предполагахме, че няма да посмеят да ни нападнат.

— В такъв случай направи всичко, което можеш за отбраната на замъка. Ще се присъединя към теб, щом се ориентирам в обстановката. Кой знае, може да са дошли при нас с мир.

Белдан хукна да изпълнява заповедта на вадагския принц, а Корум се качи на кулата, отвори вратата и излезе на крепостната стена.

Започваше отливът — естественият насип постепенно се издигаше над водата. Безликото море плискаше вълните си по студения бряг, на който стояха мабденските войни.

Ниски, яхнали дребни кончета, те бяха облечени във вълчи кожи, кожени куртки и панталони на сини, жълти и червени карета, напъхани в женски ботуши. Железни шлемове покриваха главите на варварите,

медните маски на лицата свирепо се зъбеха. Въоръжението им се състоеше от копия, лъкове, бойни секири и тояги. Освен това на седлото на всеки войн висеше меч съвсем наскоро изкован — остриетата зловещо блестяха въпреки сумрачния ден.

Мабдените сгъстяваха редиците си, а от гората излизаха нови и нови войни.

Корум плътно се загърна в овчата шуба, като си помагаше със здравата ръка и леко ритна един от зъберите, сякаш за да провери здравината на замъка.

След това вадагският принц отново погледна към отряда варвари... Преброи не по-малко от хиляда човека.

Корум се намръщи.

Хиляда железни шлема бяха обърнати към замъка Мойдел, хиляда медни маски гледаха към Корум от брега. Насипът се издигаше все повече и повече над водата.

Корум затрепери. Над мабденския отряд бавно прелетя чайка и сякаш изплашена, рязко се издигна в небето. В гората заби барабан — ехото разнасяше бавните удари далеч над водата.

Хилядата конници не бяха дошли с мир.

На покрива се появи Белдан. Лицето му бе бледо и помръкнало.

— Разговарях с маркграфинята и вдигнах всичките ни войни — съобщи той на Корум. — Сто и петдесет човека. Лейди Ралина е в библиотеката, чете записките на покойния си съпруг. Някога той бе написал трактат за отбраната на замъка Мойдел. Маркграфът беше уверен, че един ден конните племена ще се обединят.

— Жалко, че не знаех за този трактат — промърмори Корум и с пълни гърди пое студения пролетен въздух. — Нима сред нашите войници няма нито един, който да има поне малко военен опит?

— Не, принц Корум.

— Значи, всички ще трябва да се учим.

— Да, принц Корум.

По стълбите се чу шум от стъпки и на крепостната стена излязоха войни, облечени в ярки доспехи. Всеки от тях държеше в ръцете си лък и колчан със стрели, а на главата си — шлем от твърда раковина на морска стрида. Всички се бояха, но се правеха на безстрашни.

— Ще се опитаме да преговаряме с тях — тихо каза Корум. — След няколко часа ще започне приливът и насипът отново ще се скрие под водата. Ще спечелим време и ще можем да се подготвим за обсада.

— Те веднага ще разберат, че на нас само това ни трябва — отговори Белдан.

Корум кимна и потърка буза с остатъка от ръката си.

— Естествено. Но ако успеем да ги убедим, че разполагаме с големи сили, те доста ще се позамислят, преди да се втурнат на бой с главите напред.

Белдан презрително се усмихна и замълча. Очите му блестяха. Корум виждаше, че той с нетърпение очаква началото на битката.

— Ще сляза при маркграфинята — каза вадагският принц. — Може би е успяла да намери полезни сведения в записките на съпруга си. Ти остани тук, Белдан, и си отваряй очите. Обади ми се, ако варварите предприемат някакви действия.

Белдан притисна с ръка слепоочието си.

— Проклет барабан! Блъска направо в мозъка ми!

— Постарай се да не му обръщаш внимание. Опитват се да ни изнервят и ще чакат да отслабим бдителността си — принцът бързо изтича по стълбите и влезе в апартаментите, които те двамата с Ралина заемаха на втория етаж на двореца.

Тя седеше зад масата, отрупана с ръкописи. Чу стъпките на Корум, обърна се и направи опит да се усмихне.

— Настъпи часът на разплатата за нашата любов — каза тя.

Той я погледна удивен.

— Не познавам добре обичаите на мабдените. Извинявай, не разбрах...

— Аз съм една глупачка! Не ми обръщай внимание, Корум. Не можеш да си представиш колко ми е обидно, че ни нападнаха именно сега. За пръв път от сто години...

— Какво научи от бележките на маркграфа?

— Нашите слаби места. Силните ни страни. Как да защитаваме замъка. Вече разположих хората по местата им. Сега топим олово.

— Защо?

— Разбираш от военно изкуство по-малко и от мен! Разтопеното олово се излива върху нападателите, когато те щурмуват стените на замъка.

Корум потръпна.

— Нима може да има такава жестокост?

— Ние не сме вадаги, Корум. И не се сражаваме с надраги. Мисля, че от собствен опит си се убедил в жестокостта на варварите...

— Права си. Знаеш ли, аз също искам да прочета трактата на маркграфа. Изглежда е бил човек, който умее трезво да преценява обстановката.

— Да — меко каза тя и му протегна ръкописа. — Мъжът ми беше реалист...

За пръв път, откакто се познаваха, Ралина, заговори за своя съпруг и Корум реши да се възползва от случая, за да зададе няколко въпроса, но тя сякаш прочете мислите му и махна във въздуха с изящната си нежна ръка.

— Чети по-бързо, Корум. Трактатът е написан на древния език, който сме приели от вадагите.

Корум потъна в четене. Почеркът на маркграфа беше акуратен, но нямаше никакъв индивидуализъм. Оставяше впечатлението, че от вадагския ръкопис копие е снел студен и бездушен човек. Впрочем, текстът не представляваше никаква трудност.

На вратата се почука. Ралина отвори и видя на прага войник.

— Изпраща ме Белдан, милейди — съобщи той. — Той моли принц Корум да се качи на крепостната стена.

Корум сложи ръкописа настрана.

— Идвам. Ралина, разпореди се да ми подготвят оръжие и доспехи.

Тя кимна.

Корум излезе от стаята.

Отливът бе завършил. Белдан крещеше нещо на войните, които стояха на брега. Бавните удари на барабана не млъкваха нито за миг. Мабдените не отговаряха.

Белдан се обърна към Корум.

— Като че ли устите им са пълни с вода. Сякаш крещя на покойници. Никога не бих си помислил, че варварите са способни на желязна дисциплина. Според мен, има нещо, което не знаем.

Корум имаше същото усещане.

— Защо ме извика, Белдан?

— Забелязах в гората някакво движение. Между дърветата понякога се мярка нещо златно. Казват, че вадагите имат остро зрение. Погледни, принц Корум, може би, ще успееш да видиш какво става там.

Корум тъжно се усмихна.

— С едно око не може да се види много.

Въпреки всичко той внимателно се вгледа в посоката, посочена му от Белдан. Да, младежът несъмнено бе прав. Корум се взря и неочаквано разбра, че вижда сред дърветата позлатена колесница.

Внезапно тя се раздвижи. Теглеха я четири дребни кончета, а я управляваше изправен в цял ръст висок войн.

Корум го позна. Шлемът с крила, кожената куртка, ризницата, косматата шуба, дългата брада, горделивата осанка.

— Херцог Гландит-а-Край, моят враг — тихо каза Корум.

— Същият, който ти отсече ръката и ти изгори окото? — попита Белдан. Корум кимна. — Ето кой, значи, е обединил конните племена, подарил им е мечове и е въвел желязна дисциплина.

— Прав си, навярно. Донесох ви нещастие, Белдан.

Младежът вдигна рамене.

— Рано или късно все едно щеше да ни се наложи да воюваме. Ти направи нашата маркграфиня щастлива. Никога по-рано не съм я виждал щастлива, принц Корум.

— Според мен вие, мабдените, сте уверени, че щастието и нещастията вървят ръка за ръка.

— Така си е.

— Трудно е за един вадаг да го разбере. Ние вярваме, че щастието — това е естественото състояние на всяко разумно същество. По-точно, вярвахме...

Една след друга от гората излязоха и спряха в покрайнините двадесет колесници. Сега Гландит-а-Край се озова между войните от конните племена и своите денлидиси.

Барабаните замлъкнаха. Вълните тихо се плискаха в издигация се над водата насип.

— Навярно Гландит ме е проследил, а след това цяла зима е обучавал конните племена — отбеляза Корум.

— А откъде е разбрал къде се криеш? — попита Белдан.

Сякаш в отговор на въпроса му войните с медни маски разтвориха редиците си и Гландит излезе напред. Той се наведе, взе от дъното на колесницата си нещо, което приличаше на тежка торба, вдигна ръце и с всичка сила го метна на насипа.

Отначало Корум не повярва на очите си, после изстина. Белдан се вкопчи в стената.

— Косматият човек от Лаар — прошепна той.

— Да.

— Той беше толкова кротък, толкова невинен. Нима господарят му не е успял да го спаси? Навярно са измъчвали нещастника, за да узнаят къде си...

Корум се изправи.

— Преди време казах на маркграфинята — студено каза той, — че Гландит е болест, от която трябва да се избавим. Отдавна трябваше да го потърся и да го намеря.

— Той щеше да те убие.

— Но косматият човек от Лаар щеше да е жив. Сервде вярно и истински щеше да продължи да служи на печалния си господар. Струва ми се, че съм прокълнат, Белдан. И тези, които ми помагат, също са прокълнати, защото аз трябваше да умра, а не умрях. Сега ще изляза на двубой с Гландит. Тогава замъкът Мойдел ще бъде спасен.

Белдан преглътна с труд буцата, застанала на гърлото му и каза с дрезгав глас:

— Ние сами решихме да ти помогнем. Ти не си ни молил за това. Разреш ни сами да решим какво ще правим по-нататък.

— Не. Ако решите да ме защитавате, ще пострада и маркграфинята, и замъкът.

— Това не може да се избегне.

— Ако доброволно се предам на херцог Край, вие ще бъдете спасени.

— Грещиш. Гландит вероятно е обещал в отплата за оказаната му помощ да даде замъка за разграбване на конните племена. А за тях ти си никой. Те мечтаят да се разплатят със старите си врагове, които ненавиждат от векове, и едновременно да забогатеят за тяхна сметка. Може би, Гландит ще се съгласи да си тръгне, ако се предадеш в плен, но ще остави след себе си хилядата меча. Трябва да се сражаваме заедно, принц Корум. Нямаме друг изход.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Корум се върна в апартаментите си и видя приготвените за него оръжие и доспехи. Нагръдникът и задната част на бронята, коленниците и широкият колан бяха изработени от бисерно синкавата черупка на морското чудовище ануфек, обитавало някога западните води. Черупката бе много по-твърда от желязо и по-лека от дърво. Високият коничен шлем от раковината на гигантския мурекс с нищо не се различаваше от шлемовете на останалите защитници на замъка. Помогнаха му да сложи доспехите, дадоха му голям меч, който бе така добре балансиран, че вадагският принц почти не чувстваше тежестта му. Към болната му ръка прикрепиха щит от черупка на гигантски кораб, който обитавал (според слугите) водите на Отвъдното Море, разположено зад Лайвъм-ан-Аш. Оръжието и доспехите принадлежаха на покойния маркграф, който ги бе наследил от своите прадеди, притежавали ги още в ония далечни времена, когато княжеството още не е било основано.

Преди да тръгне, Корум извика на Ралина, която все още стоеше зад масата, отрупана с ръкописи. Но маркграфинята не отвърна. Изглежда, бе толкова погълната от четенето, че не виждаше и не чуваше нищо.

Корум вдигна рамене и се върна на крепостната стена.

Позлатената колесница на Гландит излезе на насипа. Редиците на конните племена, които стояха отзад, не помръднаха. Трупът на косматия човек от Лаар лежеше на същото място.

Барабаните отново забиха.

— Защо не атакуват? — попита Белдан със задавен от вълнение глас.

— Има две причини — отговори Корум. — Първо, искат да ни изплашат, и второ — да се преборят със собствения си страх.

— Нима се боят?

— Нали сам каза, че само при споменаването на Лайвъм-ан-Аш конните племена изпадат в суеверен ужас. Навярно мислят, че можем

да ги победим със свръхестествени сили.

Белдан се усмихна иронично.

— Най-после започна да разбираш мабдените, принц Корум. Даже по-добре и от мен.

— Имах добър учител — Корум кимна към Гландит.

— Едва ли му е познато чувството на страх.

— Той се бои от самия себе си, това е най-страшният порок на мабдените.

Барабаните замлъкнаха.

— Ей, вадаг! — гръмко викна Гландит с дрезгав глас. — Имаш гости!

Корум премълча. Скрит на кулата, той гледаше как Гландит оглежда крепостните стени, опитвайки се да го намери с поглед.

— Ей, вадаг! Къде си?

Белдан погледна въпросително Корум, но вадагският принц поклати глава.

— Ей, вадаг! Унищожихме твоя приятел — демона! А сега ще убием и теб, и тези вонящи мабдени, които са ти дали подслон! Отговори ми, вадаг!

— Трябва да печелим време — прошепна Корум на Белдан. — Скоро ще започне приливът.

— Те ще атакуват — отговори младежът. — И ще успеят да минат по насипа доста, преди водата да го скрие.

— Ей, вадаг! Защо мълчиш? Страхлива твар! Най-презреният от всички вадаги!

Той обърна глава, явно за да даде заповед за атака. В този миг Корум се показва и силно извика:

— Тук съм, Гландит-а-Край, най-нищожен и най-нещастен от всички мабдени!

Трепнал от изненада, Гландит се обърна, видя Корум и внезапно се заля от гръмогласен смях.

— Аз — нещастен?! — той бръкна с ръка в пазвата си и извади някакъв предмет, вързан с връв за врата му. — Не искаш ли да излезеш и да вземеш от мен един сувенир?

Корум почувства, че му прилошава, устата му се изпълни с горчива слюнка. Той видя изсъхналата китка на собствената си ръка с пръстена, който неговата сестра му бе подарила някога.

— Аз — нищожен?! — Гландит извади от джоба си малка кожена торбичка и я размаха във въздуха. — Запазил съм и окото ти за спомен!

С огромно усилие на волята Корум превъзмогна обхваналата го слабост и сдържа гнева си.

— Можеш да ме получиш, ако отведеш войските си и напуснеш замъка Мойдел с мир!

Гландит навири брадата си към небето и се заля от смях.

— А, не, вадаг! Не мога да ги лиша от удоволствието да се сражават, нито от законната плячка. Прекалено дълго са чакали този час. Конните племена желаят да отмъстят на своите древни врагове. А лично аз жадувам за твоята кръв. Вместо да прекарам зимата в уютния двор на крал Лир-а-Броуд, мръзнах в горите на нашите приятели, които виждаш пред себе си. И този път ще те убия бързо, вадаг, давам ти дума! Жал ми е да губя време с такъв вонящ инвалид като теб!

— В такъв случай не те е страх да излезеш на двубой с мен — викна Корум. — Несъмнено, бързо ще се справиш с мен, а после, когато конните племена превземат замъка, ще можеш със спокойна съвест да се върнеш у дома си.

Гландит се намръщи.

— Защо толкова бързаш да умреш? Би могъл да поживееш още няколко часа.

— Ти сам каза, че съм инвалид, херцог Край. Уморих се да живея. Уморих се да се страхувам от теб и твоите денлидиси.

Гландит-а-Край не му повярва. Корум се опитваше да отложи неизбежния час на битката. Той разбираше, че в края на краищата на Гландит му е безразлично колко време ще изгубят конните племена за обсадата на замъка и какви жертви ще понесат. На предводителя на денлидисите му трябваше Корум.

След кратък размисъл херцог Край кимна.

— Добре, вадаг, излизай на насипа. Ще заповядам на хората си да не се намесват. Ако победиш, те няма да вземат участие в нападението срещу замъка.

— Не вярвам, че говориш истината — отговори Корум. — Впрочем, това няма значение. Идвам.

Той бавно слезе по стъпалата. Не искаше да умира и прекрасно разбираше, че ако по някаква щастлива случайност започне да взема

връх над Гландит, денлидисите мигновено ще се притекат на помощ на своя вожд.

Време. Трябва да спечели време.

На вратата на апартаментите си се сблъска с Ралина.

— Предизвиках Гландит на бой — каза той — и най-вероятно ще загина. Знай, че много те обичам, Ралина.

Тя го погледна с ужас.

— Не! Корум!

— Трябва да спечеля време, за да дам на защитниците на замъка поне някакъв шанс да отблъснат нападението.

— Корум, почакай! Има още едно средство — страшно средство, което може да ни помогне. Прочетох за него в записките на маркграфа.

— За какво говориш?

— Мъжът ми споменава за заклинания, които са използвали предците му. Този, който изрече вълшебните думи и изпълни ритуала, всъщност извършва обряда на Призоваването и те ще му се притекат на помощ.

Корум печално се усмихна.

— Това, което наричаш вълшебство е малко изучена от мабдените област от вадагските знания, нищо повече. Не се заблуждавай, Ралина.

— Вадагите нямат нищо общо с това. Призоваването няма ни най-малко отношение към тях.

Корум вдигна рамене и се запъти към изхода на двореца. Ралина го хвана за ръката.

— Корум, позволи ми да извърша обряда на Призоваването!

— Прави каквото искаш, Ралина — отвърна той и продължи да върви. — Така или иначе ще ти трябва време, значи нищо няма да се промени. Отивам да се бия с Гландит.

Ралина извика и приглушено заплака, но Корум нямаше време да я утешава. Той излезе от двореца, отиде до портите и след като удивеният страж ги отвори, се спусна по пътя и стъпи на насипа. На другия му край стоеше Гландит-а-Край. Позлатената колесница бе изтеглена назад. Родлик държеше бойната секира на херцога.

Гландит отметна от челото си своята мазна гъста коса и оголи зъби във вълча усмивка. Взе от ръцете на Родлик оръжието си и тръгна напред.

Корум също се отправи срещу него.

Морските вълни се плискаха съвсем близо. От време на време в небето крещяха чайки. От двете страни на насипа цареше мъртва тишина — и защитниците на замъка, и конните племена, заедно с денлидисите бяха затаили дъх. Гледаха двамата мъже, които бавно се приближаваха един към друг. Някъде по средата на насипа спряха. Разстоянието между тях не бе повече от десет фута.

Гландит бе отслабнал и измършавял. Но неговите безцветни очи блестяха все така неестествено, а червендалестото му лице изглеждаше болнаво както преди. Херцог Край държеше бойната си секира с две ръце, главата му с крилатия шлем бе леко наведена напред.

— Кълна се в Кучето! — изкрещя той. — Ти си станал истински урод, вадаг!

— Значи, двамата с теб изглеждате еднакво, тъй като и ти не си се променил.

Гландит свирепо изсумтя.

— А ти си се окичил от главата до петите с миди като дъщеря на морски цар, която ще женят за някоя риба. Какво пък, ще устроя на акулите сватбено пиршество, когато хвърля трупа ти в морето.

На Корум му дотегна да слуша оскърбления. Той вдигна меча си и нанесе на Гландит удар, който херцогът едва успя да парира с бойната си секира. Гландит се подхлъзна, но успя да се задържи прав и извади кинжала си. Приклекна леко и замахна със секирата, за да се опита да подсече краката на Корум.

Вадагският принц подскочи високо и отново нанесе удар с меча, но той попадна в ризницата на херцога и не му причини никаква вреда. Въпреки всичко Гландит изруга и отново се опита да изненада Корум. Той отново подскочи и почувства как острието със свистене разсича въздуха ниско над земята. Без да даде време на вадага да се опомни, Гландит стовари с всички сили страшното си оръжие върху щита раковина, който изтрещя, но издържа. Сакатата ръка на Корум изтръпна чак до рамото, но той не обърна внимание на болката и на свой ред замахна към краката на Гландит.

Херцог Край бързо отстъпи. Корум се втурна след него.

— Омръзна ми да се занимавам с глупости! — неочаквано възкликна Гландит. — Сега е в ръцете ни! Стреляйте!

Едва сега Корум видя, че, докато те са се сражавали, колесниците на денлидисите незабелязано са се придвижили напред и стоящите в тях войни се целят в него с лъкове.

Гландит бягаше по насипа в обратна посока.

Корум бе предаден. До прилива оставаше повече от час. Вадагският принц щеше да загине напразно.

Някой извика от крепостната стена и надолу литна облак стрели. Войниците на Белдан започнаха да стрелят първи.

Стрелите на денлидисите зачукаха по щита и наколенниците на Корум. Една от тях се впи в пресеца му.

Редиците на конниците с медни маски стъпиха на насипа.

Корум разбра, че няма да успее да се върне в замъка. Той се наведе, пречупи върха на стрелата и я издърпа назад. После стисна здраво ръкохватката на меча си и вдигна щита. Беше готов да продаде живота си възможно най-скъпо.

Войните на конните племена препускаха по тежкия насип по двама и първият удар на Корум бе успешен — конникът се стовари от коня. Корум бързо скочи на седлото и пхна краката си в кожените примки, които замествала стремената. Едва бе успял да отблъсне атаката на втория конник, когато върху него се нахвърлиха като вълна редиците на конните племена. Насипът беше толкова тесен, че Корум успя да ги задържи, докато варварите даже не можеха да замахнат както трябва с мечовете си, тъй като конете, изплашени от близостта на морето, пръхтяха и се опитваха да се изправят на задните си крака. Настана суматоха, насипът се задръсти и от това се възползваха стрелците на Белдан. Облаци стрели полетяха надолу, поразяваха главно конете. Настана пълна бъркотия.

Корум бавно отстъпваше и скоро се озова близо до портите на замъка. Почти не усещаше ръката, с която държеше щита и с труд вдигаше меча, но продължаваше отчаяно да се защитава.

Вратите внезапно се разтвориха и Корум видя Белдан и строените зад него стрелци.

— По-бързо, принц Корум! — викна младежът и Корум, разбрал намерението му, се приведе ниско и побягна към замъка. Над главата му тутакси засвистяха стотици стрели.

Корум се втурна в двора, облегна се, напълно изтощен на една колона, дишаше тежко.

Сияещият Белдан го тупна по рамото.

— Започва приливът, принц Корум! Спечелихме!

Лекият удар бе достатъчен, Корум падна на каменния плочник. Преди да изгуби съзнание, той видя изуменото лице на Белдан и сам се учуди на смешното положение, в което бе изпаднал.

Когато Корум се свести, той лежеше в леглото си, а наблизо, зад масата, седеше Ралина. Тя все още беше потънала в четенето на ръкописа. Корум си спомни отминалата битка и разбра, че той, инвалидът, не може да оживее в новия за него мабденски свят.

— Трябва ми нова ръка — каза той и се изправи в постелята. — Трябва ми ново око.

Изглежда Ралина не чу любимия си. Едва след няколко секунди тя повдигна глава и го погледна. Лицето ѝ беше уморено и измъчено.

— Почивай — разсеяно каза тя и отново се зачете.

На вратата се почука и в стаята бързо влезе Белдан. Намръщен от болка, Корум се опита да стане.

Тялото го болеше от умора. Раненият му крак не се прегъваше.

— Варварите загубиха тридесет човека — съобщи Белдан. — Отливът ще започне преди залез-слънце. Мисля, че днес повече няма да ни безпокоят. Най-вероятно ще ни атакуват призори.

Корум се намръщи.

— Гландит съвсем не е глупав. Ще разбере, че не очакваме атака и затова ще ни нападне. Но ако конните племена са суеверни, те едва ли ще се сражават през нощта. Хайде да не гадаем, а да се приготвим за всякакви изненади. Постави стражи на крепостната стена. Какво пише маркграфът по този повод, Ралина?

— Да, разбира се — механично отговори тя.

Корум поклати глава, с помощта на Белдан намъкна доспехите си и двамата заедно тръгнаха към покрива на двореца.

Денлидисите на брега се прегрупираха. Трупове на конете, хората и косматия човек от Лаар бяха погълнати от морето. Няколко мъртвеца бяха изхвърлени на скалите.

Варварите заеха предишните си бойни позиции — десет редици от конните племена отпред, зад тях Гландит-а-Край, а двадесетте колесници на денлидисите зад него.

Оловото кипеше в котлите, които стояха върху накладените огньовете направо върху покрива на двореца, катапултите бяха в бойна готовност, запас от каменни ядра и стрели лежеше до входа на кулата.

Започваше отливът.

И отново барабаните задумкаха. Гландит обясняваше нещо на конниците в медни маски.

Слънцето се скриваше зад морето, целият свят изглеждаше оцветен с една и съща сива боя. Насипът постепенно се показваше над водата.

Барабаните усилиха темпото. Гръмкият крясък на стотици хора, изригнал сякаш от едно гърло, се понесе над гората. Конните племена започнаха атаката, без да дочакат, отливът да завърши.

Битката за замъка Мойдел започна.

Само една трета от варварите настъпваше по насипа, останалите препускаха по брега. Корум разбра, какво означава тази маневра.

— Белдан, разположи ли стражи около крепостната стена?

— Да, принц Корум.

— Добре. Струва ми се, че ще се опитат да преплуват с конете си до другия край на острова и да ни атакуват едновременно от всички страни. Когато се стъмни, заповядай на стрелците да стрелят със запалителни стрели.

Атаката срещу замъка Мойдел започна.

Въздухът се разцепи от виковете на болка и отчаяние, след като от стените върху хора и животни се посипа разтопено олово. Морето засъска, при поглъщането на струйките метал, които се стичаха в него. Изригна облак пара. Конниците блъскаха с тарани по портата. Стрелите опустошаваха седло след седло, но един от тараните проби дупка в дървената врата и заседна в нея. Варварите се опитаха да го измъкнат, но върху главите им отново се изсипа разтопено олово.

— Стрелците — при портата! — заповяда Корум. — Оседлайте коне, в случай че успеят да нахлуят.

Стъмваше се бързо, но битката не стихваше. Варварите обкръжиха замъка от всички страни. Корум виждаше как редица след редица войните в медни маски вкарваха дребните си кончета във водата и плуваха към острова.

Гландит и денлидисите стояха на брега, без да вземат участие в сражението. Изглежда Гландит не желаше да рискува живота на

своите хора и изчакваше съдбата на замъка да се реши.

Вероломството на херцог Край даде нова храна за ненавистта на Корум. Когато вадагският принц видя как Гландит използва суеверните варвари и ги изпраща на смърт, за да постигне собствените си користни цели, той окончателно се убеди, че първоначалното му мнение за вожда на денлидисите е било вярно — този човек осквернява всичко, до което се докосне.

В това време защитниците на замъка гинеха един след друг. От сто и петдесет човека, петдесет бяха убити или тежко ранени, останалите живи се отбраняваха с голям труд.

Корум обикаляше стената, ободряваше хората, но те нямаха вече олово и почти бяха изчерпали запаса си от камъни и стрели. Скоро щеше да им се наложи да влязат в ръкопашен бой.

Нощта настъпи. В светлината на запалителните стрели се виждаше, че варварите атакуват от всички страни. Тараните блъскаха дървената порта, която трещеше все по-силно.

Корум заповяда да се запалят факли и събра всички, способни да държат оръжие, в двора. Те яхнаха конете и се разположиха в полукръг зад стрелците.

Портата рухна. Варварите нахлуха в двора, като крещяха радостно. Огънят хвърляше отблясъци по медните маски, от това те изглеждаха още по-страшни и уродливи.

Стрелците успяха да отпуснат тетивите само веднъж, после се отстраниха и дадоха път на кавалерията начело с Корум.

Вадагският принц замахна с меча си и главата на първия нападател се отдели от раменете му. Кръвта бликна като фонтан към небето и угаси една от факлите.

Забравил за умората и раната си, Корум сечеше наляво и надясно, събаряше конниците от седлата, разцепваше шлемове и черепи, отсичаше крайници. Но под натиска на превъзхождащите ги сили защитниците на замъка отстъпваха все по-назад и по-назад, докато накрая се озоваха в голямата зала на двореца, близо до долната площадка на стълбището. Стрелците, разположени там, отново замятаха стрели срещу варварите, но изглежда вече нищо не можеше да повлияе върху изхода на битката. Рамо до рамо с Корум се сражаваха не повече от дванадесет човека. Още няколко минути и всички щяха да загинат.

По стълбището бързо се спусна Белдан. Отначало Корум реши, че са дошли подкрепления, но зад младежа видя само двама войни.

— Принц Корум!

Вадагският принц се отбраняваше едновременно от двама войни и не можа да отговори.

— Принц Корум! Къде е лейди Ралина?

Корум намери нови сили у себе си. Удари с меч си по медната маска, уби единия от нападателите, после се повдигна на стремената, отблъсна се и скочи от коня върху стълбището.

— Какво се е случило? В опасност ли е Ралина?

— Не зная, принце. Няма я никъде. Страхувам се, че...

Корум се втурна нагоре по стълбището, като прескачаше по няколко стъпала.

Шумът от битката някак странно се измени. Варварите крещяха изплашено. Корум се спря и погледна надолу.

Конниците с медните маски бяха обхванати от паника. Хвърляха оръжието си, блъскаха се, отстъпиха от залата в двора, а после бягаха през портала.

Корум не разбираше какво става, но нямаше време да се задържа.

Като се задъхваше, той дотърча до апартаментите си и блъсна вратите.

— Ралина! Ралина!

Никакъв отговор.

Навсякъде се търкаляха трупове на защитници и варвари, проникнали през зле охраняваните прозорци. Нима Ралина бе пленена? Неочаквано той чу от балкона на нейната стая някакви странни звуци.

Протяжно пеене... През целия си живот Корум не бе чувал подобно пеене. Той внимателно тръгна напред.

Ралина стоеше на балкона и пееше. Дрехите ѝ плющяха на вятъра като разноцветни платна. Очите ѝ с невиждащ поглед бяха насочени в далечината, звуците в гърлото ѝ преливаха и вибрираха.

Изглежда Ралина бе изпаднала в транс. Корум стоеше неподвижно и я наблюдаваше. Тя пееше на непознат език, най-вероятно — старомабденски. Тръпки пробягаха по тялото на вадагския принц.

Внезапно Ралина млъкна, обърна се и влезе в стаята. Изобщо не видя любимия си, който стоеше до нея.

Корум се вгледа в тъмнината. В морето блестеше призрачно зелено сияние, пълните с ужас викове на варварите се разнасяха далеч над водата.

Корум остана няколко секунди на балкона и също влезе в стаята. Ралина седеше като статуя в креслото до масата и не отвърна нищо, когато принцът се обърна към нея. Корум не желаше да ѝ причини вреда с някаква невнимателна постъпка и реши да се качи на покрива на двореца. Надяваше се, че докато се върне, Ралина ще е излязла от трансa.

Когато се показва на крепостната стена, вадагският принц видя Белдан, който гледаше надолу с отворена уста и облещени очи.

Голям кораб заобикаляше острова откъм север. Излъчваше призрачна зелена светлина и бързо се приближаваше към замъка, въпреки че над морето цареше безветрие. Варварите — кой пеш, кой на кон — се блъскаха във водата, която покриваше насипа. Гландит крещеше от брега, ругаеше войните от конните племена и им заповядваше да се върнат и да превземат замъка.

На кораба горяха множество разноцветни светлини. Създаваше се впечатлението, че мачтите и корпусът му са окичени със скъпоценни камъни. Корум разбра защо варварите са обезумели, когато видя строения на палубата екипаж. Гниеца плът висеше на парцали от лицата и телата им.

Корабът бе управляван от трупове.

— Какво е това, Белдан? — прошепна той. — Илюзия?

— Не мисля, принц Корум — хрипкаво отвърна младежът.

— Какво тогава?

— Старият кораб на маркграфа, призован от морското дъно с помощта на заклинания. Екипажът му е получил нещо като живот. Виж — той посочи стоящия на капитанския мостик скелет, облечен в същите доспехи, както и Корум. Очните кухини на скелета святкаха със същата призрачно зелена светлина, както и целия кораб. — Това е нашият маркграф. Завърнал се е, за да спаси замъка.

Корум потисна у себе си чувството на отвращение и не отмести поглед.

— Интересно, за какво друго се е върнал маркграфът? — промърмори той.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА УСЛОВИЕТО НА МАРКГРАФА

Корабът се доближи до насипа и спря. Въздухът завоня на гнилоч и плесен.

— Ако това е илюзия — мрачно каза Корум, — то тя с нищо не се отличава от реалния живот.

Белдан премълча.

В долината се чуваше трясък от счупени клони — варварите бягаха слепешком през гората. Скриптяха колелата на колесниците — Гландит бягаше след съюзниците си.

Мъртъвците бяха въоръжени и стояха неподвижно. После едновременно обърнаха глави и се втренчиха във вратите на замъка.

От изумление и ужас Корум застина на място. Събитията, на които бе свидетел, не се побираха в главата му. Те просто бяха невъзможни. Само невежите и суеверни мабдени с болно въображение бяха способни да повярват в подобни чудеса.

— Какво ще стане сега, Белдан? — попита той.

— Не разбирам нищо от окултни науки, принц Корум. Тук само лейди Ралина се занимаваше с тяхното изучаване. Сега е извършила обред за Призоваване. Зная, че за това е сключила някакъв договор и сега е длъжна да изпълни условията му.

— Условия?

Белдан конвулсивно въздъхна.

— Маркграфинята! — прошепна той.

Корум видя Ралина, тя излизаше от портите на замъка. Спусна се по пътя и тръгна по насипа към призрачния кораб, като газеше до коленете във водата. Мъртвият маркграф наклони глава, зелените пламъчета в очните му кухни ярко проблеснаха.

— Не!

Корум се втурна надолу по стъпалата, прибяга през залата, като стъпваше по труповете на варварите.

— Не! Ралина!

Той бягаше по насипа, вдигаше облак от пръски, задъхваше се от зловонието, с което бе пропит въздухът.

— Ралина!

Догони я до самия кораб и здраво я хвана за рамото със здравата си ръка. Изглежда тя позна Корум, но въпреки всичко направи опит да се освободи.

— Ралина!

Реалността се оказа по-лоша от всички кошмари, които бе видял след унищожението на замъка Ерорн.

— Ралина! Какъв договор си сключила, за да ни спасиш? Защо отиваш на този кораб?

— За да се съединя със съпруга си — отвърна тя със студен, безжизнен глас.

— Не, Ралина! Такъв договор е безчестен, следователно условията му не трябва да се изпълняват. Това е чудовищно. Това... това... — той искаше да каже, че това е илюзия, че са станали жертва на страшна халюцинация. — Ела с мен, Ралина. Нека корабът на мъртъвците се върне в морските дълбини...

— Трябва да тръгна с него. Такова е условието на договора.

Той я прегърна, опита се да я спре, но внезапно чу глас, който го застави да я пусне. Той прозвуча не в ушите, а сякаш в мозъка му.

— Тя ще тръгне с нас, вадагски принце. Така ще бъде.

Корум погледна към капитанския мостик. Мъртвият маркграф бе протегнал напред ръка с величествен жест. Зелените пламъци в очните му кухини ярко блестяха.

С неимоверно усилие на волята Корум се концентрира, погледна света с второто си зрение. Напразно — корабът призрак съществуваше във всяко от Петте Измерения.

— Няма да я пусна — каза той. — Вашият договор е безчестен. Защо Ралина трябва да умре?

— Тя няма да умре. Сега спи, но скоро ще се събуди.

— На морското дъно?

— Не. Маркграфинята оживи нашия кораб. Без нея ще потънем. Ако се качи на борда, ние ще живеем.

— Наричаш това съществуване живот?

— По-добро е от смъртта.

— Значи смъртта е по-страшна, отколкото си мислех.

— Да, принц Корум. Ние сме роби на Шул-ан-Джайван, защото загинахме във водите на неговия остров. А сега пусни жена ми.

Корум здраво притисна Ралина към себе си.

— Не. Кой е този Шул-ан-Джайван?

— Повелителят на Сви-ан-фаун-Брул.

Надеждата на Ненаситния Бог! Същият остров, към който Корум искаше да се отправи, когато любовта на Ралина го застави да отложи пътешествието си за неопределено време.

— Пусни жена ми, принц Корум. Тя трябва да се качи на борда.

— Не. Какво можеш да ми направиш? Ти си мъртъв и видът ти плаши само невежите варвари.

— Ние ви спасихме живота. Дай и на нас възможност да живеем. Ралина трябва да отплава с нас.

— Мъртвите са егоистични.

Трупът кимна и светлината в очните му кухини помръкна.

— Прав си, принц Корум.

Екипажът на кораба се раздвижи. Крака задраскаха по хлъзгавата палуба. Гниещата плът подскочаше по костите на скелетите.

Корум се опитваше да задържи съпротивляващата се Ралина, но го правеше с все по-голям труд. Той се задъхваше, но продължаваше да се опитва да я вразуми.

— Ралина, зная, че никога не си обичала съпруга си, дори и когато е бил жив. Ти обичаш мен, Ралина. Аз също те обичам. Нашата любов е по-силна от всякакви договори!

— Трябва да се съединя със своя съпруг — повтори тя с безжизнен глас.

Екипажът от мъртъвци слизаше по мостчето към насипа.

— Назад! — извика Корум. — Мъртвите нямат власт над живите!

Мъртъвците продължиха да вървят напред.

— Заповядай им да спрат! — изкрещя Корум, като се обърна към маркграфа, който продължаваше да стои на капитанския мостик. — Вземи мен вместо нея! Съгласен съм на всичките ти условия!

— Не мога.

— Тогава разреши ми да тръгна с вас. Не ти ли е все едно? Двама живи ще сгреят по-добре от един душите на мъртвите!

Маркграфът се замисли.

— Защо го правиш? Живите нямат общ път с мъртъвците!

— Обичам Ралина. Знаеш ли какво е любов?

— Мъртвите не познават любовта.

— Тогава за какво ти е жена ти?

— Тя предложи да се сключи договорът. Шул-ан-Джайван се съгласи и изпрати нас.

Мъртъвците ги бяха наобиколили. От смрадливото зловоние на Корум му прилошаваше.

— Добре! В такъв случай ще дойда с вас!

Маркграфът мълчаливо сведе глава.

Обкръжени от трупове Корум и Ралина се качиха на борда. От кила до мачтите корабът бе покрит със слуз и водорасли. Те изпускаха призрачната зелена светлина. Това, което Корум бе взел за скъпоценни камъни, се оказаха морски раковини, които се търкаляха в изобилие по палубата и висяха заплетени в такелажа.

Маркграфът мълчаливо гледаше, как Корум и Ралина влизат в каютата. Вътре бе тъмно и влажно като в гробница. Миришеше на гнило.

Мачтите заскърцаха, корабът потегли.

Вълните не го плашеха, не му трябваше вятър.

Плаваше към Сви-ан-фаун-Брул, вълшебния остров, Надеждата на Ненаситния Бог.

КНИГА ВТОРА
В КОЯТО КОРУМ ПОЛУЧАВА ПОДАРЪК И
СКЛЮЧВА ДОГОВОР

ГЛАВА ПЪРВА

ТЩЕСЛАВНИЯТ МАГЪОСНИК

Плаваха цяла нощ. Корум на няколко пъти се опита да извади Ралина от трансa, но нищо не се получаваше. Тя лежеше на койката върху влажните, полуизгнили чаршафи и гледаше тавана. През малкия илюминатор не можеше да се избяга, през него само се процеждаше оскъдна зелена светлина. Корум крачеше напред-назад из каютата, все още не вярваше в станалото.

Каятата, в която бяха затворени, явно принадлежеше на маркграфа. Може би, той щеше да легне в постелята с жена си, ако Корум бе останал на брега...

Корум потръпна от отвращение и стисна главата си с ръце. Навярно бе полудял или сънуваше кошмар. Ситуацията, в която бе попаднал, бе неестествена. Тя опровергаваше научните знания, които вадагите бяха събирали в продължение на стотици векове. А ако бе нормален, то тогава мабдените притежаваха сили, за които древните раси дори и не подозираха. Тъмни, нездрави сили, от които можеха да се възползват само онези, които творяха зло...

Корум бе измъчен до такава степен, че не можеше да заспи. Дръпна дръжката на заключената врата. Въпреки изгнилите дъски, тя изглеждаше необичайно здрава. Корабът живееше по свои собствени закони и дървените му части бяха скрепени не само с гвоздеи.

Умората пречеше на Корум да мисли. Поглеждаше често през илюминатора, но виждаше само вълните на морето и звездите на небето.

Мина много време, преди хоризонтът да просветлее и Корум с облекчение си помисли, че настъпва утрото. В дъното на душата си той бе уверен, че корабът призрак ще изчезне, щом изгрее слънцето и че двамата с Ралина ще се събудят в постелята си в замъка Мойдел.

Интересно, защо варварите се изплашиха? Или битката с тях също бе илюзия? Може би след двубоя с Гландит е изгубил съзнание и още не се е свестил? Корум потърка лицето си, облиза пресъхналите си устни. Опита се да се концентрира и да погледне в другите измерения,

но този път не успя. В очакване на утрото продължи да мери с крачки каютата.

Внезапно Корум чу някакъв странен бръмчащ звук, от който веднага го заболя главата. Сбръчка чело, потърка лице, но бръмченето се усили. Ушите му писнаха. Зъбите му изтръпнаха. Звукът се усилваше.

Спъвайки се, той се метна през каютата и се опита да разбие вратата...

Корум запуши ушите си с ръце. От здравето му око потекоха сълзи, в празната му очна кухина запулсира болка.

Всичко затанцува пред погледа му.

Той загуби съзнание.

Стоеше в полутъмна зала. Каменните стени преливаха във всички цветове на дъгата, поддържаха високия сводест таван. Изкусни майстори, не по-лоши от вадагските, бяха създали тази зала, но в нейната красота се чувстваше нещо зловещо, чуждо на древните раси.

Болеше го главата.

Въздухът пред него се стъсти. Замигаха бледосини светлинни и се превърнаха във висок младеж. На младото му гладко лице светеха очи на дъвен старец. Облечен бе в жълти брокатени дрехи. Младежът се поклони, обърна гръб на Корум, отиде до каменна пейка до стената и седна.

Корум се намръщи.

— Струва ти се, че спиш, нали, магистър Корум?

— Аз съм Корум Джайлин Ирси, Принцът в Алената Мантия, вадаг... последният вадаг на тази земя.

— Тук няма други принцове, освен мен — меко каза младежът. — Съветвам те да го запомниш, за да се избегнат недоразуменията.

Корум вдигна рамене.

— Да, струва ми се, че спя.

— В определен смисъл ти, разбира се, си прав. Всички ние спим. Попаднал си в мабденски сън, вадаг, и не можеш да се събудиш. Възмущаваш се, че ти се налага да живееш по мабденските закони, които управляват съдбата ти.

— Къде е корабът, с който дойдох? Къде е Ралина?

— С изгрева на слънцето се потопи на дъното. Само нощем може да се броди из морските простори.

— А Ралина?

Младежът се усмихна.

— Естествено, че е на кораба. Тя изпълни условията на договора, който склучи с мен.

— Значи, Ралина е мъртва?

— Не. Жива е.

— Що за глупост! Как може да живее на морското дъно?

— Тя е жива. Те никога няма да умрат. Целият екипаж ѝ се радва.

— Кой си ти?

— Мисля, че се досещаш, как ме наричат.

— Шул-ан-Джайван.

— Принц Шул-ан-Джайван. Господарят на Удавниците — това е една от титлите ми.

— Върни ми Ралина.

— С удоволствие.

Корум погледна магьосника подозрително.

— Какво каза?

— Как мислиш, бих ли отговорил на глупавото ѝ Призоваване, ако не преследвах определена цел?

— Твоята цел е да получиш удоволствие от страшните мъки, на които си я обрекъл.

— Глупости. Не съм дете, за да се развличам по толкова примитивен начин. Но ти, както виждам, си започнал добре да разбираш мабдените. Разсъждавай винаги в този дух, ако искаш да оживееш в мабденския сън.

— Значи... това е сън?

— Разбира се. Също както и реалния живот. Можем да го наречем Съня на Бога. Или Сън, който Бог е въплътил в Живота. Когато говоря за Бога, аз, разбира се, имам предвид Рицаря на Мечовете, повелителя на Петте Измерения.

— Повелителите на Мечовете! Те не съществуват! Това са предразсъдъци, в които вадагите и надрагите са вярвали в зората на своята цивилизация!

— Повелителите на Мечовете съществуват, магистър Корум. И във всеки случай един от тях е виновник за твоите нещастия. Този Рицар на Мечовете е решил, че е време мабдените да вземат властта в ръцете си, като унищожат древните раси.

— Защо?

— Скучни сте му. И аз го разбирам. Нима не намиращ, че сега се живее далеч по-интересно, отколкото преди?

— По-интересно? Хаосът и разрухата ти доставят удоволствие? Мислех, че не си малко дете, за да се забавляваш по този начин.

Шул-ан-Джайван се усмихна.

— Но ние сега не говорим за мен, а за Повелителите на Мечовете.

— Говориш със загадки, принц Шул.

— Наистина. Порок, от който не искам да се избавя. Загадките и парадоксите оживяват скучния разговор.

— Ако ти е доскучал нашият разговор, върни ми Ралина и ще си тръгна.

Шул отново се усмихна.

— Мога не само да ти върна Ралина, но и да уредя понататъшната ти съдба. Знаеш ли защо позволих на магистър Мойдел да отвърне на нейното Призоваване? Исках да се срещна с теб, магистър Корум.

— Ти не можеше да знаеш, дали ще я последвам.

— Почти не се съмнявах.

— За какво ти трябвавам?

— Искам да ти направя едно предложение. Твоята възлюбена ще ми потрѣбва, ако се откажеш от подарѣка ми.

— Защо да отказвам подарѣка ти?

— Мнозина отказват. Хората се отнасят към мен с подозрение. Не им харесва начинѣт, по който ги каня на гости. Няма кой да каже добра дума за магѣосника, магистър Корум.

Корум се огледа.

— Как да изляза оттук? Сам ще намеря Ралина, принц Шул. Много съм уморен.

— Напълно естествено е, много си изстрадал. Приемаш сладкия си сън за реалност, а грубата реалност — за сладък сън. Представям си в какъв шок се намиращ в момента. А оттук е невъзможно да се излезе. Няма врати. На мен те не ми и трябвават. Нима не желаете да ме изслушаш докрай?

— Готов съм да те изслушам, ако престанеш да говориш със загадки и пристѣпиш към същността на работата.

— Ти си лош гост, магистър Корум. Винаги съм смятал, че вадагите са любезни и общителни.

— Отдавна престанах да бъда типичен представител на своята раса.

— Жалко, че последният вадаг не е въплъщение на всички достойнства на своя народ. Въпреки това аз ще остана радушен домакин и ще изпълня молбата ти. Аз съм древно същество и нямам никакво отношение нито към вадагите, нито към надрагите. Появил съм се много преди началото на вашата цивилизация. Моята раса се израждаше, а тъй като на мен не ми се искаше да се израждам заедно с нея, се заех с научни изследвания, които ми помогнаха да надникна в тайните на мозъка. Както виждаш — успех. Може да се каже, че аз съм чистият разум. С минимално изразходване на енергия съм способен да се прехвърлям от едно тяло в друго, ето защо съм безсмъртен. През последните хиляда години мнозина се опитваха да ме убият. Моята смърт би довела до разрухата на целия свят. И затова — ако мога така да се изразя — ми беше позволено да продължа опитите си. Аз се усъвършенствах. Станах мъдър. Бях Господар на Живота и Смъртта. Мога да убивам и да възкресявам. Мога да подаря безсмъртие, ако такава е волята ми. Накратко, благодарение на своя ум и своя талант аз станах Бог. Възможно е да не съм най-могъщият от всички Богове, но... всичко е пред мен. Сега разбираш защо Боговете, които — тук той разпери ръце — са се появили на света благодарение на космическо стечение на обстоятелствата, на щастлива случайност, ненавиждат моята божественост. Те ревнуват. С удоволствие биха се разправили с мен, тъй като със своето съществуване аз оскърбявам тяхното чувство за собствено достойнство. Рицарят на Мечовете е мой враг. Той желае смъртта ми. Ето, виждаш ли, магистър Корум, ние имаме много общи неща с теб.

— Аз не съм „Бог“, принц Шул. А, честно казано, доскоро въобще не вярвах в боговете.

— Това, че не си Бог, е очевидно, магистър Корум. Глупави Богове няма. Когато казах, че имаме нещо общо, имах предвид, че и двамата сме представители на древните раси, които Повелителите на Мечовете са решили да унищожат. В техните очи ти и аз сме анахронизъм. Отначало замениха моя народ с вадагите и надрагите, а после замениха тях с мабдените. Расата на вадагите и надрагите —

извинявай, че не ги дяля — се бе изродила така, както и моята. Също като мен ти се опитваш да оживееш в един непривичен за теб свят и се съпротивляваш на насието. За оръжие аз избрах науката, а — ти меча. Оставям на теб правото да решиш кой от нас е направил правилния избор...

— Струва ми се, че за Бог си доста дребнав — прекъсна го Корум, загубил търпение. — А сега...

— В настоящия момент аз съм дребнав Бог. Когато позициите ми се укрепят, ще видиш пред себе си щедър и величествен Бог. Но изслушай ме докрай, магистър Корум. Нима не разбираш, че се отнасям към теб като към другар по нещастие?

— Засега още с нищо не си доказал, че действаш от приятелски подбуди.

— Казах, че се отнасям към теб като към другар по нещастие, а не като към приятел. Уверявам те, магистър Корум, че не ми струва нищо да убия сега и тебе, и твоята възлюбена.

— Бих те изслушал търпеливо и с удоволствие, ако знаех, че ще освободиш Ралина от условията на ужасния договор, който е сключила с теб. Пренеси Ралина тук. Искам да се убедя, че е жива и може да бъде спасена.

— Ще се наложи да повярваш на думите ми.

— В такъв случай ме убий.

Принц Шул стана от каменната пейка. Младежът, движещ се и жестикулиращ като дърен старец, изглеждаше безкрайно неприлично.

— Отнасяш се към мен без дължимото уважение, магистър Корум. Напразно, бих казал.

— Защо? Показа ми няколко фокуса и изтърси куп хвалби за самия себе си. Досега не съм чул нищо делово от теб.

— Мога да ти предложа много. Само че, постарай се да се държиш вежливо.

— Какво можеш да ми предложиш?

— Живот, например. Нищо не ми струва да те убия.

— Това вече го каза.

— Мога да ти предложа нова ръка и ново око.

Изглежда, чувствата на Корум се изписаха на лицето му, тъй като принц Шул се усмихна.

— Мога да ти предложи мабденската жена, към която изпитваш такъв интерес — магьосникът вдигна ръка. — Да, да, разбира се. Извинявам се. Всекиму дължимото. Мога да ти предложи да утолиш жаждата си за мъст, като отмъстиш на този, който навлече на теб и на твоя народ всичките нещастия...

— Гландит-а-Край?

— Не, не, не! Рицарят на Мечовете! Рицарят на Мечовете! Този, който дари на мабдените властта над това измерение!

— А Гландит? Заклех се да го убия!

— А обвиняваше мен в дребнавост. Твоето честолюбие е смешно! С помощта на силите, които ще предоставя на твое разположение, ще можеш да убиеш, колкото си искаш мабденски военачалници!

— Продължавай!

— Да продължавам? Какво да продължавам? Нима ти предложих малко?

— Прекалено много... на думи.

— О, ти ме оскърбяваш! Мабдените треперят от страх, когато чуят името ми. Мабдените губят разсъдък, когато се появя пред тях. Мабдените умират от ужас, когато им демонстрирам силата си!

— В последно време се нагледах на ужаси — каза принц Корум.

— Ако беше мабден, това нямаше да има значение. Но, за съжаление, ти си вадаг, и техните сънища не те плашат. Ако беше мабден, щях по-лесно да те убедя...

— Но поръчението, което искаш да ми дадеш, не може да бъде изпълнено от нито един мабден — мрачно каза Корум. — Прав ли съм?

— Започваш да съобразяваш, вадаг. Абсолютно си прав. Нито един мабден няма да издържи това, което ще ти се наложи да изтърпиш ти. А, честно казано, даже и вадаг...

— Какво искаш да ми поръчаш?

— Трябва да откраднеш една вещь, която ми е нужна за самоусъвършенстване.

— А ти самият не можеш ли да я откраднеш?

— Не, разбира се. Щом напусна острова, ще ме унищожат.

— Кой ще те унищожи?

— Как кой? Моите съперници, разбира се, Повелителите на Мечовете. Живея в безопасност само благодарение на заклинанията,

които не позволяват на никого да проникне в моята обител. Тъй като защитата ми е все още несъвършена, тя може да се преодолее, но това ще предизвика такива космически катаклизми, че може да загине всичко живо в Петте Измерения, а, може би, ще изчезнат и самите Повелители на Мечовете. Не, само ти можеш да откраднеш това, което ми е нужно. Първо, ти имаш причини да ненавиждаш Рицаря на Мечовете, и второ, не си лишен от храброст. Съчетание, което няма да намеря у никого другиго на света. А ако след това все още имаш желание да убиеш Гландит-а-Край, не се съмнявай, че ще изпълниш с лекота желанието си. Искам да те уверя обаче, че истинският виновник за нещастията ти е Рицарят на Мечовете и щом откраднеш от него нужната ми вещ, можеш да смяташ, че ще си си отмъстил.

— Какво трябва да открадна? — запита Корум.

Шул се усмихна.

— Сърцето на Рицаря на Мечовете, магистър Корум.

— Искаш да убия един Бог и...

— Ти наистина нищо не разбираш от Богове. Ако убиеш Рицаря, дори и аз не се наемам да предскажа какво ще се случи. За щастие, той не пази своето сърце в гърдите си. То се намира на далеч по-труднодостъпно място. Рицарят на Мечовете го е скрил в нашето измерение, мозъка си — в друго... и така нататък. Нима не разбираш, че Боговете трябва да се предпазват от случайности?

Корум въздъхна.

— Ще трябва да ми обясниш доста неща. А сега освободи Ралина, ако искаш да се съглася да изпълня поръчението ти.

— Ти си изключително упорит, магистър Корум!

— Ако аз съм единственият, който може да ти помогне да станеш велик Бог, то бих могъл да си позволя да бъда упорит.

Нежните устни се изпънаха в презрителна усмивка, която много приличаше на мабденска.

— Радвам се, че не си безсмъртен, магистър Корум. Ще се наложи да изтърпя твоето високомерие двеста години, не повече. Е, добре. Ще ти покажа Ралина. Ще ти докажа, че е жива и е в безопасност. Но няма да я освободя. Тя ще остане тук, при мен, и ще ти я върна едва, когато ми донесеш сърцето на Рицаря на Мечовете.

— За какво ти е това сърце?

— Когато то бъде в ръцете ми, ще мога да сключа много изгоден договор с Рибаря.

— Може да си честолюбив като Бог, но маниерите ти са на търгаш, Шул.

— Принц Шул. Твоите оскърбления не ме засягат. А сега...

Шул изчезна. На мястото, където беше до преди миг, се появи млечнозелен облак, в който постепенно започна да се прояснява картина. Корум видя кораба призрак, каютата на маркграфа и неговия скелет, който нежно прегръщаше Ралина от плът и кръв. Маркграфинята крещеше от ужас, но нямаше сили да окаже съпротива.

— Ти каза, че тя е в безопасност! — викна Корум. — Шул! Ти ми обеща!

— Нима съм нарушил обещанието си? Каква опасност може да я заплашва в леглото на собствения ѝ съпруг? — издевателски прозвуча отговорът.

— Веднага я освободи, Шул!

Облакът се разсея. Треперещата Ралина стоеше до каменната пейка и дишаше тежко.

— Корум?

Той изтича до нея, опита се да я прегърне, но тя изплашено се отдръпна.

— Ти Корум ли си или призрак? Сключих договор, за да спася Корум...

— Аз съм Корум, Ралина. Аз също сключих договор, за да спася теб.

— Изобщо не си представях, че ще бъде толкова страшно. Не разбирах всички условия на договора. Това бе едва ли не...

— Мъртвите също желаят да получат удоволствие, лейди Ралина.

Близо до тях във въздуха възникна маймуноподобно същество в зелени панталони и риза. Като видя учудването на Корум, то радостно оголи зъби.

— Имам няколко тела на разположение. Ако не ме лъже паметта, това е принадлежало на един от предците на надрагите.

— Кой е този, Корум? — Ралина потръпна от страх и се притисна до него.

— Шул-ан-Джайван, който твърди, че е Бог. По негова заповед удавниците са отговорили на твоето Призоваване. Съгласих се да

изпълня едно поръчение, а той обеща ти да живееш тук в пълна безопасност, докато не се върна. После ще заминем заедно оттук, Ралина.

— Но защо им е заповядал?...

— Трябваше ми твоя любовник, а не ти — раздражено отвърна Шул. — Сега, след като наруших обещанието, дадено на твоя съпруг, аз изгубих власт над него и това ужасно ме нервира!

— Загубил си власт над маркграф Мойдел? — запита Ралина.

— Да, да, да! Той ще умре още веднъж! Прекалено много сили ще трябва да изразходвам, за да го съживя отново.

— Благодаря ти, че му дари свобода — каза Ралина.

— Повярвай ми, не го исках. Магистър Корум ме постави в такова положение, че бях принуден да му направя тези отстъпки — принц Шул въздъхна. — Нищо, морето е пълно с удавници. Ще се наложи да си потърся нов кораб.

Ралина припадна. Корум едва успя да я подхване с една ръка.

— Ето, виждаш ли! — с гордост възкликна Шул. — Казах ти, че мабдените губят разума си, щом се появя пред тях!

— Преди да продължим разговора си, Шул — каза Корум, — ние с Ралина трябва да похапнем, да се приведем в ред, да си починем и да дойдем малко на себе си.

Шул изчезна.

Няколко секунди по-късно в залата се появи всичко необходимо, което би могло да удовлетвори и най-строгите изисквания на Корум. Впрочем, вадагският принц не се и съмняваше, че Шул е могъщ магьосник, но също толкова убеден бе и че е напълно луд.

Корум внимателно съблече Ралина, изми я и я сложи в постелята. Тя се опомни за миг, потръпна от страх, но след като видя Корум, се усмихна.

— Спи спокойно, Ралина — ласкаво каза той. — Всичко е наред.

Тя заспа като дете.

Корум се изкъпа и отиде до масата, на която бяха акуратно подредени дрехи и оръжие. И едното, и другото беше вадагско. Корум видя алената мантия, която, несъмнено, някога бе негова.

Той започна да обмисля странното положение, в което бе изпаднал, след като сключи договора с безнравствения магьосник от остров Сви-ан-фаун-Брул.

ГЛАВА ВТОРА

ОКОТО НА РИН И РЪКАТА НА КУЛ

Корум спеше.

Постелята, на която лежеше, внезапно изчезна.

— Добре дошъл в моето магазинче.

Корум отвори очи. Пред него стоеше и издевателски се хилеше петнадесетгодишно момиче. Той огледа голямата полутъмна стая, задръстена с всевъзможни вехтории. Сушени растения и препарирани животни висяха от стените. На пода се въргаляха части от доспехи, счупени шпаги, изтъркани кожени торби, от които се сипеха разноцветни скъпоценни камъни. Полиците се огъваха под тежестта на книги и ръкописи. Навсякъде стърчаха статуи, на масите и шкафовете бяха подпрени картини. Някакви малки животинки сновяха насам-натам и шумоляха в ъглите.

— Не може да се каже, че в магазинчето ти има много купувачи — каза Корум.

Шул изсумтя.

— Мислиш, че тук може да се попадне лесно? И така...

Магьосникът, приел облика на младо момиче, отиде до сандък, покрит с огромната кожа на някакъв хищник, прошепна нещо и я отметна встрани. Вдигна се облак черен дим. Шул размаха ръце, като крещеше нещо на непознат за Корум език. Облакът се разтвори във въздуха. Магьосникът се наведе предпазливо и с удоволствие примлясна.

— Всичко е наред.

Той бръкна в сандъка, извади две торбички, едната от които бе по-малка от другата, и се усмихна.

— Това е за теб.

— Според мен, ти обеща да ми върнеш ръката и окото.

— Какво значи „да ти върна“? Имам намерение да ти направя далеч по-ценен подарък. Чувал ли си някога за Изгубените Богове.

— Не.

— Изгубените Богове са били родни братя. Наричали са се Лорд Рин и Лорд Кул. Съществували са в онези времена, когато Вселената не е имала честта да познава твоя покорен слуга. Рин и Кул се сражавали помежду си, а после изчезнали — по своя воля или не, това не мога да ти кажа. Но са оставили нещичко след себе си... Искаш ли да ти покажа?

Корум нетърпеливо кимна.

Розовото момичешко езиче облиза пухкавите устни. Древните очички светеха със зловец пламък.

— Подарявам ти това, което някога е принадлежало на всемогъщите Богове. Казват, че са се били до смърт.

Шул развърза малката торбичка. Извади някакъв предмет от нея, сложи го на дланта си и го протегна към Корум. Няколко скъпоценни камъка, по непонятен начин скрепени заедно, преливаха във всички цветове на дъгата.

— Красиво е! — неволно възкликна Корум. — Но аз...

— Почакай.

Шул изтръска втората торбичка върху капака на сандъка, взе падналия предмет и го показа на Корум.

Дъхът на вадагския принц секна. Стори му се, че това е ръкавица за шестопръста ръка с един палец и два показалеца. Ръкавицата бе обсипана с черни скъпоценни камъни, шлифовани изумително.

— За какво ми е ръкавица? — запита Корум. — Тя е за лява ръка и е за шест пръста. Аз имам само пет, при това нямам лява ръка.

— Това не е ръкавица, а една от четирите ръце на Кул. Ако се вярва на легендата, неговият брат, Рин, му я е откъснал...

— Не ми харесват шегите ти, магьоснико.

— Съветвам те по-бързо да привикнеш към това, което наричаш мои шегите.

— Не виждам смисъла.

— Вместо твоето дясно око ти дарявам окото на Рин. Вместо твоята лява ръка — ръката на Кул.

В гърлото на Корум застана буца.

— Аз не колекционирам тленни останки от покойници! Мислех, че ще ми върнеш обичайни ръка и око! Ти ме измами, магьоснико!

— Глупости! Нима не разбираш, че ти давам възможност да притежаваш такива сили, каквито не са сънували нито мабдените, нито

древните раси? Пред теб ще се разкрият хоризонти, за които може само да се мечтае! Окото на Рин вижда сфери от пространство-време, недостъпни за нито един смъртен, а ръката на Кул може да заповядва на същества от незнайни светове да ти се притекат на помощ. Нима си мислил, че ще изпратя в леговището на Рицаря на Мечовете беззащитен вадаг?

— Колко големи са силите, за които говориш?

Момичето повдигна рамене.

— Откъде да знам? Не съм ги използвал.

— Значи, съществува опасност?

— От къде на къде?

Корум се замисли. Да рискува или не? Да приеме отвратителния подарък и да се опита да остане жив, да убие Гландит, да освободи Ралина, или да откаже и да се приготви за смъртта, която веднъж завинаги ще сложи край на страданията му?

— Помисли за знанията, които ще придобиеш, ако се възползваш от моя подарък. Помисли за чудесата, които ще видиш по време на пътешествието си. Нито един смъртен не е прониквал във владенията на Рицаря на Мечовете! И не забравяй, че той е виновникът за твоите...

Корум престана да слуша. Той се реши.

— Съгласен съм!

— Каква чест за мен — иронично отбеляза Шул.

Той насочи показалеца си срещу Корум. Вадагският принц отлетя в другия край на стаята и падна върху купчина кости. Опита се да стане, но внезапно почувства, че очите му сами се затварят.

— Приятни сънища, магистър Корум — каза Шул.

Стоеше в същата зала, където за пръв път видя Шул.

Дясната очна кухня на Корум пулсираше от нетърпима болка, а сякаш някой режеше лявата му ръка с тъпи кинжали. Огледа се, но не видя нищо със замъгления си поглед.

После чу страшния вик на Ралина и се втурна слепешком към гласа ѝ.

— Ралина! Къде си?

— Аз... тук съм... Какво са направили с теб?

Дясната ръка на Корум докосна лявата му очна кухина. Нещо топло се раздвижи под пръстите му. Око! Странното око на Рин с необичайната форма! Зрението му постепенно се възвръщаше.

Той видя изкривеното от ужас лице на Ралина. Тя седеше в леглото, свита на кълбо.

Корум погледна лявата си ръка. Китката не се отличаваше по размер от предишната, но на нея имаше шест пръста и кожата приличаше на змийска.

Корум се олюля, едва се задържа на краката си и се опита да събере мислите си.

— Подаръкът на Шул — промърмори той. — Окото на Рин. Ръката на Кул. Изгубените Богове. Аз вече не съм инвалид, Ралина.

— Уверен ли си? — мека попита тя. — Защо се съгласи, Корум? Направиха ти страшен подарък. Той ще те погуби!

— Съгласих се, за да изпълня поръчението на Шул и да спася нас двамата. Съгласих се, за да отмъстя на Гландит и, ако е възможно, да го удуша с тази зловеца ръка. Съгласих се, за да остана жив.

— Може би — тихо каза тя, — щеше да бъде по-добре, ако бяхме загинали.

ГЛАВА ТРЕТА

ОТВЪД ПРЕДЕЛИТЕ НА ПЕТНАДЕСЕТТЕ ИЗМЕРЕНИЯ

— Колко огромно е могъществото ми, магистър Корум! Аз станах Бог, а тебе превърнах в полубог! Скоро за нас ще се разказват легенди!

— За теб вече разказват — Корум се обърна и видя мечок с шлем и карирани панталони. — Впрочем, за вадагите също.

— Толкова по-добре. Значи, скоро ние ще фигурираме заедно в преданията, а аз именно това имах предвид. Как се чувстваш?

— Малко ме болят главата и китката.

— И никакъв белег! Аз съм блестящ хирург! Срастването е идеално и забележи, стана почти без заклинания!

— Въпреки всичко не виждам с окото на Рин. Може би, то не действа?

Мечокът потърка лапи.

— Мозъкът ти трябва да привикне с постъпващите в него сигнали. А засега — той взе направо от въздуха черна лента, обсипана със скъпоценни камъни, — прикрий новото си око с тази превръзка.

— Защо? За да ослепея отново ли?

— Не говори глупости! Надявам се, че не искаш през цялото време да гледаш светове, лежащи отвъд пределите на Петнадесетте Измерения?

Корум се намръщи и подозрително погледна магьосника. В този миг окото на Рин премигна. Гледайки Шул с нормалното си око, Корум виждаше едновременно множество образи, които постепенно се сляха в едно тъмно петно.

— Шул! Какво е това?

— Не зная точно. Казват, че съществуват светове, в които нашият живот се отразява като в криво огледало. Не ти ли се струва, че виждаш един от тях?

Тъмното петно кипеше и се разширяваше. Някакви странни създания се мяркаха сред дълбините му. Летяха огнени езици, земята кипеше като вода, причудливи зверове нарастваха до чудовищни

размери и мигновено се смаляваха — всичко течеше, всичко се променяше.

— Щастлив съм, че не живея в този свят — прошепна Корум. — Добре, Шул, дай превръзката.

Той я сложи на главата си, закри окото на Рин и тъмното петно веднага изчезна. Сега Корум виждаше само Шул и Ралина, но с двете си очи.

— Нали ти казах, че ще си възвърнеш нормалното зрение! — радостно възкликна Шул.

— Какво видя, Корум? — попита Ралина.

Той поклати глава.

— Не мога да ти обясня.

Ралина погледна Шул изпод вежди.

— По-добре си вземи даровете, принц Шул. Те не са за смъртни.

Мечокът оголи зъби.

— Той вече не е смъртен. Той е полубог.

— А как ще реагират Боговете?

— Много от тях ще бъдат недоволни, когато узнаят какъв е магистър Корум. Но те няма да узнаят.

— Непочтителен си към Боговете, магьоснико — сурово рече Ралина. — Може би Корум не разбира това, което си направил с него, затова пък аз прекрасно разбирам, че смъртните трябва да се подчиняват на природните закони. Ти си ги нарушил и ще си понесеш наказанието, а заедно с теб ще загинат всички, над които имаш власт.

Мечокът небрежно махна с лапа.

— Подценяваш силите ми. Скоро ще стана всемогъщ и ще мога да кръстосам меч с всеки от възгорделите се Богове!

— Това се нарича мания за величие! Та ти си най-обикновен смъртен магьосник!

— Млъкни, лейди Ралина! Млъкни веднага! Ако разговаряш с такъв тон, ще ти устроя съдба по-страшна от тази, която избегна! Само защото магистър Корум ми е нужен, не съм ви пречукал и двамата като мухи! Дръж си езика!

— Отново губим време — намеси се Корум. — Бих искал по-скоро да изпълня твоето поръчение и да получа свобода за себе си и за Ралина.

Мечокът изпръхтя.

— Напразно проявяваш грижи за това създание — каза той. — Всички жени са еднакви — страхуват се от знанието, не разбират тъмните сили, които дават мъдрост и власт над света.

— Да поговорим за сърцето на Рицаря на Мечовете — предложи Корум. — Как мога да се добера до него?

— Да вървим — каза Шул.

Стояха в огромната градина. На небето светеше червено слънце. От цветята се носеше тежка миризма. Листата бяха тъмни, почти черни и тихо шумоляха.

Шул отново бе приел образа на младеж с небрежно наметната на раменете синя мантия. Той поведе Корум по алеята.

— Грижа се за тази градина вече хиляда години — похвали се той. — Отгледах много чудни цветя. Тя заема голяма част от моя остров, в нея чудесно се мисли и почива, а неканени гости не могат да ме притесняват.

— Защо островът ти се нарича Надеждата на Ненаситния Бог?

— Нарекох го на името на Бога, който живееше тук преди мен. Виждаш ли, аз се натъкнах на този остров съвсем случайно, когато търсех място, където спокойно да се заема с научни изследвания. Бях чул, разбира се, за ужасния Бог, заселил се тук, и затова, след като реших да заема неговото място, действах крайно предпазливо. Бях едва на двеста-триста години и не притежавах мъдростта, която придобих по-късно.

Гигантска орхидея се протегна към Корум и го погали по ръката. Той я отблъсна.

— Как успя да победиш Бога?

— Разбрах, че се храни с малки деца. Предците на тези, които наричаш надраги, всеки ден му принасяха в жертва по едно. Имах много пари. Реших да купя повечко деца и да нахраня Бога с всички наведнъж. Речено-сторено!

— А той?

— Изплюска ги всичките наведнъж, легна и захърка.

— И ти го уби?

— Не, разбира се. Сега стои в своя собствен затвор и не губи надежда да излезе. Смешно ми е да се хваля с победата си над такова нищожество, макар че е роднина на Рицаря на Мечовете.

— Значи, ако унищожат теб, враговете ти ще убият и своя брат?

— Именно.

— Сега разбирам, защо се боиш да напуснеш острова.

— Да се страхувам? Глупости! Разумната предпазливост не е страх!

— Къде се намират владенията на Рицаря на Мечовете?

— Отвъд Хилядата Рифа. Чувал ли си за тях?

— Струва ми се, че да. Намират се някъде на Север — Корум тръсна от крака си лозов израстък.

— Точно така.

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш?

— Зад Рифовете лежи страната Урди, която често се скрива под водата. След това се намира пустинята Друнгазат, а зад нея — Огнените Земи, където управлява сляпата кралица Урезе. Отвъд Огнените Земи е разположена Ледената Пустош, по която бродят Бриклихгите.

Корум се спря и отлепи от лицето си мазен лист, който се опитваше да го целуне по бузата с мъничките си розови устнички.

— А отвъд Ледената Пустош? — иронично запита той.

— О, точно там започват владенията на Рицаря на Мечовете.

— За пръв път чувам за тези страни. В кое измерение се намират?

— Във всичките Пет, подвластни на Рицаря на Мечовете. Страхувам се, че в случая второто ти зрение няма да ти помогне.

— Не съм уверен, че ще мога да се прехвърля в друго измерение. Ако казваш истината, Рицарят на Мечовете е лишил древните раси от тази възможност.

— Не се безпокой, твоите възможности сега не са по-малки от предишните — Шул се наведе и го потупа по ръката на Кул.

Корум си помисли, че до този момент ръката не е проявявала необичайните си свойства. Повдигна от любопитство превръзката на окото на Рин, потръпна и бързо я отпусна на мястото ѝ.

— Какво видя? — заинтересува се Шул.

— Пейзаж — кратко каза Корум.

— Какъв?

— Черно слънце. Слаба светлина, губеща се в черните облаци. Четири същества в плащове с качулки. Погледнах лицата им и... —

Корум облиза пресъхналите си устни — ... и сложих превръзката. Не можех да ги гледам.

— Вселената се състои от множество измерения — философски забеляза Шул. — Следователно е пълна с ужаси. Много рядко — насън, например — можем да видим частица от битието. Ако искаш да се възползваш от силата, която ти дава окото на Рин, трябва да гледаш без страх тези лица, както и другите картини, които то ще ти покаже.

— Световете, в които цари зло, ме плашат, Шул. Става ми лошо при мисълта, че порочни, чудовищни създания се намират съвсем наблизо, зад тънката астрална преграда.

— Аз отдавна знам и се ползвам от тези знания. За няколко хиляди години може да се свикне с всичко.

Корум с труд се освободи от бръшляна, който се опитваше да го прегърне през кръста.

— Твоите растения са прекалено любвеобилни.

— Много са дружелюбни. Единствените ми приятели. Странно е, че им харесваш. Вече съдя за всички по реакциите на моите растения. Бедните, съвсем са огладнели. Ще се наложи да отклоня някой кораб, за да ги нахраня. Ах, малките ми! Трябва ви месо! Месце ви трябва! Цялата тази суета ме накара да забравя задълженията си!

— Така и не ми каза, как да намеря Рицаря на Мечовете — напомни му Корум.

— Вярно. Рицарят живее в дворец. Дворецът стои на върха на планина. В най-високата кула на двореца Рицарят е скрил сърцето си. Доколкото знам, тя много зорко се охранява.

— И това е всичко, което знаеш? Какво означава „много зорко“?

— Сключих с теб договор, магистър Корум, тъй като имаш много повече ум, издръжливост, въображение и храброст, отколкото имат мабдените. Така че, сам разбери какво означава „много зорко“. Можеш да бъдеш уверен само в едно.

— В какво, Шул?

— Принц Шул. Рицарят на Мечовете няма да те включи в сметките си. Ти за него си просто един смъртен. Повелителите на Мечовете стават скучни като вадагите. Всеки от нас, Боговете, преживява своя възход и падение — Шул се усмихна. — А измеренията се въртят!

— Ако сега си във възход, кога смяташ, че ще бъде залезът ти?

— Не по-рано от милион години. Мога да се издигна толкова, че Вселената да се окаже под моя власт! Може да стана първият, единствен и неповторим Бог! О, как ще се забавлявам, какви приключения ме чакат!

— Вадагите изучаваха мистиката като наука — отбеляза Корум. — Доколкото помня, всички Богове са единствени и неповторими.

— Но властта им не е безгранична. Да вземем Пантеонът на мабдените — Кучето и Рогатата Мечка. Те могат да управляват съдбите на мабдените и толкова. Но не са им подвластни нито твоя покорен слуга, нито Рицаря на Мечовете, който практически е всемогъщ, ако не се смята, че не може да се справи с мен. Нашата епоха е време на Боговете, магистър Корум. Те са много — големи и малки и са запълнили цялата вселена. Невинаги е било така. Подозирам, че някога Вселената се е справяла и без Богове.

— Мисля, че подозренията ти са обосновани — промърмори Корум.

— Може би, цикълът ще се повтори. Мисълта — Шул се чукна с пръст по челото, — поражда Богове, а Боговете пораждат мисъл. В определен период изобщо не съществуват мисли. В края на краищата на вселената ѝ е безразлично, какво става в нея. Но ако постигна замислите си, ще я заставя да се заинтересува от мен! — очите на Шул трескаво блестяха. — Ще изменя природните закони! Ще поставя на вселената свои условия! Ти постъпи мъдро, като се съгласи да ми помогнеш, магистър Корум.

Корум отдръпна главата си, за да се спаси от едно лале, което щракна челюсти над ухото му.

— Съмнявам се, Шул. Нямах друг избор.

— Съвсем справедливо. Готов съм на всичко, за да постигна целите си, магистър Корум. Обичам да играя на едро!

— Да, разбира се — иронично каза Корум и кимна. — В края на краищата не можеш да загубиш повече от живота си, а всички ние сме смъртни.

— Това не се отнася за мен, магистър Корум.

КНИГА ТРЕТА
ВЕЛИКИЯТ ПРИНЦ КОРУМ ПОСТИГА
НЕВЪЗМОЖНОТО И ПОЛУЧАВА
ЖЕЛАНТО

ГЛАВА ПЪРВА

БЛУЖДАЕЩИЯТ БОГ

Раздялата с Ралина беше тежка. Двамата дълго мълчаха и когато той я прегърна за сбогом, тя само го погледна с безпокойство. В очите ѝ се четеше страх.

Корум бе развълнуван от поведението на Ралина, но бе безсилен да промени хода на събитията.

Шул го настани в баркас, който поразяваше с изящните си линии. Корум вдигна платното и се отблъсна от брега. Като се ориентираше по звездите вадагският принц пое на север към Рифовете.

Корум си даваше сметка, че всеки вадаг би го сметнал за луд. Държеше се неразумно. Като мабден. Но, в края на краищата, Корум се намираще в мабденския свят и за да остане жив, трябваше да се приспособи. А Корум много искаше да живее, особено след като срещна Ралина. Не му се искаше да вярва, че е последният вадаг на света.

Шул притежаваше голяма сила, а навярно съществуваха и помощници магьосници. Може би те бяха нарушили със своите заклинания пространствено-времевия континуум. Следователно, събитията от миналото можеха да бъдат изменени. Корум искаше да живее и да се учи.

И ако успее да научи достатъчно — кой знае? — изведнъж може да му се отдаде възможност да върне на вадагите света и света на вадагите.

Това ще бъде справедливо, помисли си Корум.

Баркасът бе обшит с ковани листи метал, покрити с асиметрични рисунки. От него се излъчваше слаба светлина, която сгриваше Корум и осветяваше морето нощем. Плаването бе дълго. На единствената мачта на баркаса висеше квадратно платно, покрито с някаква субстанция, която също излъчваше светлина. Корум прекарваше почти цялото си време на палубата, загърнат в алената мантия. На главата си

имаше висок сребърен шлем, под кожената си куртка носеше ризница от милион дребни звена /горният слой бе сребърен, долният — меден/, към колана му бе пристегната дълга шпага с острие от неземеен метал. На носа на баркаса бе прикрепен странен въртящ си камък, с формата на стрела. Той показваше винаги север.

Корум мислеше много за Ралина и за любовта си към нея. Подобно чувство никога по-рано не би могло да се появи у вадаг по отношение на мабден. Ако, да речем, принц Клон би узнал за това, той би казал, че расата на вадагите се изражда. Но нито една вадагска жена не бе привлякла Корум така, както Ралина.

Той знаеше, че маркграфинята е умна, макар да му беше трудно да разбира промяната на настроенята ѝ. Освен това не споделяше суеверията ѝ.

Впрочем Ралина се оправяше по-добре от Корум в мабденския свят и той нямаше право да съди дали е права или не.

На третата нощ Корум заспа. Държеше се с новата си ръка за борда на баркаса. На сутринта го събуди яркото слънце, което светеше право в очите му.

Пред него се извисяваха Хилядата Рифа.

Те се простираха до самия хоризонт и вълните се разбиваха в каменната стена, като вдигаха облаци пръски.

Шул предупреждаваше, че е практически невъзможно да се намери проход в Рифа. Изглежда, той не беше с естествен произход, а бе създаден от Рицаря на Мечовете специално, за да предпази владенията си от любопитни очи.

Корум реши да плава на изток. Надяваше се да намери плитчини и да слезе на брега. Четири денонощия не склопи очи, но не видя нито проход в скалите, нито място, където да акостира.

Над водата се надигаше лека мъгла, оцветена от слънцето в розово. Корум въртеше стреловидния камък и управляваше баркаса, като се стараеше се да не се приближава твърде много до Рифа. Ако трябваше да вярва на грубите морски карти, нарисувани върху кожа /Шул нямаше други/, веднага зад него започваше земя със странното име Кулокрах, където живееха, както каза магьосникът, Рага-да-Кета.

Корум разглеждаше карта след карта, но на всяка от тях Рифът си оставаше непрекъснат.

Внезапно при пълно безветрие се вдигна силно вълнение. Баркасът се разклати и Корум се огледа, недоумявайки. Към шума на прибоя се прибавиха и други звуци, долитащи от юг. Корум погледна нагам.

Удар — плясък, удар — плясък, удар — плясък... сякаш някой бавно крачеше във водата. Може би, пляскаше морско животно? Мабдените вярваха в страшни морски чудовища и съчиняваха за тях множество легенди! Корум се хвана за борда, и се опита да обърне руля, за да се отдалечи от Рифа. Баркасът се люшкеше от вълните.

Стъпките по водата ставаха все по-отчетливи. За всеки случай Корум извади шпагата си от ножницата.

В розовата мъгла се появи фигура, наподобяваща човек. Изуменият Корум видя, че тя влачи след себе си рибарска мрежа. Нима тук бе толкова плитко? Корум се наведе, опита се да напипа дъното с острието на шпагата си и едва не се прекатури през борда. Едва сега разбра, че мъглата му е изиграла лоша шега. Човекът, вървящ пред морето, се намираше на огромно разстояние от баркаса и бе гигант, в сравнение с когото Великанът от Лаар изглеждаше като пигмей. От стъпките на странния рибар се вдигаха вълни, които подмятаха баркаса като черупка.

Корум искаше да извика на гиганта да спре, но навреме прехапа езика си, тъй като си помисли, че не всички великани са доброжелателни като Великана от Лаар.

Блуждаещият в мъглата рибар смени посоката си и продължи да влачи мрежата след себе си. Сега се намираше зад гърба на Корум и вдигнатата от него огромна вълна подхвана баркаса и го понесе на изток. Въртящият се камък падна и се разби. Платното се скъса. На Корум не му оставаше нищо друго, освен да се остави на волята на вълната.

Великанът се скри в мъглата, като крачеше към Рифа, където вероятно бе неговият дом.

Внезапно мъглата се разсея. Яркото слънце освети морето и брега. Баркасът летеше право срещу скалите.

ГЛАВА ВТОРА

ТЕМГОЛ-ЛЕП

Разнесе се скърцане на метал. Баркасът се разтресе от кила до мачтата. Корум едва успя да хване лъка и колчана със стрелите, когато налетялата вълна го хвърли зад борда и го понесе към брега.

Корум глътна вода, челото му се удари в нещо твърдо, но той успя да се вкопчи в скалите. Изчака вълната да се върне обратно и се изправи на краката си. Преобърнатият баркас потъваше в морето. Лъкът и колчанът бяха изчезнали. Корум пристъпи няколко крачки напред, затегна колана, на който висеше шпагата му, поправи килналия се на една страна шлем.

Корум знаеше, че е претърпял неуспех.

Седна в подножието на една черна скала и се замисли. Бе попаднал кой знае къде, баркасът бе потънал, животът бе изгубил смисъла си за него.

В този миг всичко му беше безразлично. Бе престанал да мисли за любов, ненавист и мъст. Струваше му се, че е сънувал остров Свиан-фаун-Брул, а сега се е събудил. Насън бе получил като подарък от магьосника нова ръка и ново око.

При спомена за окото на Рин Корум потръпна и докосна превръзката. После мислите нахлуха у него и вадагският принц разбра, че приемайки предложението на Шул, той е изменил своята съдба и сега трябва да възприеме света такъв, какъвто е.

Корум въздъхна, изправи се и погледна скалата.

Невъзможно бе да се изкачи.

Тръгна покрай брега, тъпчеше сивите камъчета, надяваше се рано или късно да намери подходящо за катерене място. Вървя, без да спира повече от час, когато вадя малък залив и тесен проход между скалите.

Започваше приливът. Корум побягна. Едва бе успял да стъпи на каменистата пътека и водата заля брега. Като дишаше често, той изкачи стръмнината и видя път, водещ към град.

Кулите ѝ минаретата му блестяха ослепително под лъчите на залязващото слънце. Корум се вгледа и разбра, че са украсени с разноцветна мозайка. В живота си не бе виждал подобно нещо.

Замисли се, не знаеше дали да отиде в града или да го заобиколи. Ако там живееше дружелюбен народ, Корум би могъл да наеме лодка или баркас и да продължи плаването си. Ако в него живеят мабдени, те едва ли ще се съгласят да му помогнат.

А, може би, това е страната Рага-да-Кета? Машинално бръкна в джоба си, но си спомни, че картите останаха на баркаса.

Корум мрачно закрочи към града.

Не бе изминал и миля, когато видя насреща си кавалерийски отряд. Войните препускаха срещу него на дългошии животни с петнисти кожи, извити рога и плоски, като на гуцери уста. Въпреки тънките си крака, животните се носеха като вятър и скоро Корум можеше да различи конниците — високи, слаби, с малки кръгли глави и огромни кръгли очи. Явно не бяха мабдени — Корум още не беше срещал представители на тази раса.

Спря и зачака. Впрочем, друго едва ли можеше да направи.

Войните обкръжиха вадагския принц и го заразглеждаха внимателно. Носовете и устите им също имаха кръгла форма, а на лицата им бе застинало учудено изражение.

— Оланджа ко? — запита най-високият войн, облечен в плащ-наметка от разноцветни пера. Той държеше в ръката си тояга, наподобяваща лапа на гигантска птица. — Оланджа ко, дранджър?

— Не разбирам — отвърна Корум на изкривения вадагски, който използваша мабдените.

Дангалакът наведе глава и затвори уста. Войните започнаха възбудено да шепнат. Всички бяха облечени и въоръжени еднакво.

Корум протегна ръка, сочеше на юг.

— Дойдох отвъд морето — каза той на разговорния език, общ за вадаги и надраги.

Войнът се напрегна, сякаш чу познати думи, замисли се и поклати със съжаление глава.

— Оланджа ко? — повтори той.

Сега бе ред на Корум да поклати глава.

Войнът изумено го погледна и се почеса по бузата. Без да разбира какво означава този жест, Корум вдигна рамене.

Дангалакът посочи един от конниците.

— Мор ноффа!

Конникът се разбърза и махна на Корум с приличащата си на вретено ръка, явно за да му предложи да се качи на седлото.

Вадагският принц се качи с труд на дългошиестия звяр и взе поводите му в ръцете си.

— Нодж! — викна командирът, като с тези думи явно даде някаква заповед на войниците си — Нодж ала!

Животните се понесоха към града, а пешият войн остана да стои на пътя.

Градът бе обкръжен от висока стена, укрепена с геометрични фигури от мозайка. Кавалкадата мина през висока порта, през тесни улички, напомнящи лабиринт и се понесе по широкия път, към двореца, който се издигаше в центъра на града. От двете страни на улицата имаше вече цъфнали дървета.

Кавалкадата спря пред портите на двореца. Всички скочиха от седлата и притичалите слуги отведоха дългошиестите животни в конюшните. Широко стълбище с повече от сто стъпала отведе Корум в малък вътрешен двор. Стените на двореца също бяха украсени с мозаечни пана, те не бяха толкова ярки колкото тези на крепостната стена, но бяха по-изискани. Златни, бели и бледосини рисунки, примитивни, но много красиви, събудиха възхищението на Корум.

След първия вътрешен двор се намираше втори, с фонтан по средата. Под огромна, подобна на корабно платно тента. Имаше златно кресло с конична облегалка, украсена с рубини. Войните, които съпровождаха Корум, спряха и в този миг от двореца излезе извънредно висока персона с шапка от паунови пера, наметало също от пера и къса брокатена туника. Корум разбра, че пред него стои господарят на града.

Дангалакът и монархът започнаха разговор и Корум търпеливо чакаше да свършат, като показваше с целия си вид, че е дошъл с мирни намерения.

Най-после монархът се обърна към Корум с някаква фраза и вадагският принц поклати глава. Кралят отново каза нещо. При третия опит Корум чу позната реч.

— Ти си мабден? — запита кралят на древния недрагски език, който Корум бе изучавал през детството си.

— Не — веднага отвърна той.

— Не приличаш на недрегх.

— Да, аз не съм... недрегх. Откъде знаеш за тези недрегхи?

— Преди няколко столетия двама недрегхи са живели в моя двор. Кой си ти?

— Аз съм вадаг.

Кралят замислено сви устни и звучно млясна.

— Значи си враг на недрегхите?

— Вече не съм им враг.

Кралят се намръщи.

— Защо?

— Всички вадаги, освен мен, са мъртви — обясни Корум. — А и тези, които наричаш недрегхи или са изстребени, или са роби на мабдените.

— Но мабдените са варвари.

— Могъщи варвари.

Кралят кимна.

— Така бе предсказано — той внимателно погледна Корум. — А ти как си останал жив?

— Не ми се умираше.

— Това решава Ариох, а не ти.

— Кой е този Ариох?

— Бог.

— Какъв бог?

— Този, който управлява нашите съдби. Херцог Ариох, Повелителят на Мечовете.

— Рицарят на Мечовете.

— Така, струва ми се, го наричат далеч на юг — кралят се облегна и облиза устни. — Аз съм крал Темгол-Леп. Ти се намиращ в моя град, Арки — той махна с тънката си ръка. — Това са моите поданици, Рага-да-Кета. Страната ми се нарича Улокрах. Скоро и ние ще загинем.

— Кака така?

— Настъпи времето на мабдените. Така е решил Ариох. — Темгол-Леп вдигна слабите си рамене. — Ариох взе такова решение. Мабдените ще дойдат и ще ни унищожат.

— Няма ли да се съпротивлявате?

— Не. Настъпи епохата на мабдените. Командва ги Ариох. Той не закача Рага-да-Кета, защото ние му се подчиняваме. Но скоро ще загинем.

Корум поклати глава.

— Как може да се унищожи цял един народ заради някакъв каприз? Не ти ли се струва, че Ариох е несправедлив?

— Ариох решава.

Корум си помисли, че едва ли Рага-да-Кета винаги са били такива фаталисти. Изглежда, те също се израждаха.

— А не ти ли е жал, че ще загине красотата, която сте създали, че ще пропаднат научните ви знания?

— Ариох решава.

Изглежда Темгол-Леп знаеше за плановете на Рицаря на Мечовете повече от всеки друг. Възможно бе Рага-да-Кета даже да са виждали Ариох — все пак страната им се намираще съвсем близо до владенията му.

— Кажу ми, откъде знаеш какви решения взема Ариох?

— Той обявява волята си чрез нашите мъдреци.

— А мъдреците уверени ли са, че правилно са изтълкували волята му?

— Разбира се, че са уверени.

Корум въздъхна.

— Е, аз пък ще се опитам да объркам плановете на Ариох. Не бих казал, че съм във възторг от тях!

Темгол-Леп затвори очи. По челото му пробяга лека тръпка. Почувствали неудоволствието на своя крал, войните запристъпваха от крак на крак.

— Не желая да разговарям повече за Ариох — заяви Темгол-Леп. — Ти си наш гост и ние трябва да се грижим за теб. Сега ще пийнем вино.

— Благодаря, с удоволствие.

Корум предпочиташе да хапне нещо — няколко дни не бе слагал и троха в устата си, но не му се искаше да развали с някоя невнимателна постъпка отношенията си с Рага-да-Кета, от които смяташе да поиска лодка или баркас, за да продължи пътя си.

Кралят заповяда нещо на слугата, който стоеше зад трона и той мълчаливо се отдалечи, а минута по-късно се върна с поднос, на който стояха две високи чаши и златна гарафа. Кралят постави подноса на коленете си, собственоръчно наля вино в една от чашите и я подаде на вадагския принц.

Корум протегна лявата си ръка, но тя неочаквано затрепери, стрелна се и изби чашата от ръцете на краля. Лицето на монарха се изкриви от удивление.

Ръката се протегна и шестте пръста се свиха около гърлото на Темгол-Леп.

Кралят захърка и се опита да ритне Корум. Пръстите стискаха все по-силно и по-силно.

Без самият той да разбира какво става, Корум извика за помощ, но тутакси съобрази, че стражите са разбрали от случилото се само едно: чужденецът нападна краля им. Корум тутакси извади шпагата си и очерта с нея полукръг, като по този начин посрещна ударите на приличащите на птичи лапи, тояги. Рага-да-Кета явно не умееха да се сражават действията им бяха несъгласувани, движенията — непохватни.

Ръката на Кул пусна Темгол-Леп и Корум видя, че кралят е мъртъв.

Вадагският принц се ужаси. Без да желае, той бе убил едно нещастно и невинно същество! Той стоеше над трупа на краля, замахваше наляво и надясно, като отсичаше крайници и трошеше черепи. Кръвта се лееше като река.

Внезапно Корум остана сам. Навсякъде лежах мъртви Рага-да-Кета. Ласкавото слънце се разбиваше на капки в струите на фонтана. Корум вдигна чуждата ръка в ръкавицата и плю в нея.

— Злобна твар! — възкликна той. — Ралина бе права! Ти ме направи убиец!

Но ръката отново го слушаше. Той стисна шестте пръста. Те се подчиниха. Тишината се нарушаваше само от плисъка на водата във фонтана.

Като гледаше трупа на Темгол-Леп и трепереше от ненавист към себе си, Корум вдигна шпагата. Трябваше да отреже ръката на Кул.

По-добре сакал, отколкото неин роб!

Земята пропадна под краката му, той полетя надолу и падна върху някакъв мъхнат звяр, който го одраска с ноктите си.

ГЛАВА ТРЕТА

БЕГЪЛЦИ ОТ ТЪМНИНАТА

Легнал по гръб, Корум видя за миг небето, след което плочата се върна на мястото си и той си озова насаме със звяра, който ръмжеше наблизко в непрогледната тъмнина. Корум стисна здраво шпагата си и се приготви да се защитава.

Ръмженето спря. Настъпи мъртва тишина. Наруши я някакъв съскащ звук. Корум видя искра. Искрата се превърна в пламъче. То гореше в края на фитил, потопен в глинена паничка, пълна с масло.

Паничката се държеше от някаква мръсна ръка: Тя принадлежеше на обрасло с дълги коси същество, гневно святкащо с очи.

— Кой си ти? — попита Корум.

Непознатият изсумтя и постави саморъчно направената лампа в малка ниша. Корум видя пода, покрит с мръсна слама. Миришеше на изпражнения.

— Разбираш ли ме? — отново запита Корум на древен недрагски.

— Стига си дрънкал — промърмори непознатият на разговорен вадагски език, явно убеден, че Корум не е разбрал нито дума. — Скоро ще заприличаш на мен.

Корум премълча. Прибра шпагата си в ножницата и закрачи из тъмницата. Горے някой бягаше по каменните плочи на двора. Корум чуваше възбудените истерични гласове на Рага-да-Кета.

Непознатият наведе глава и се заслуша.

— Виж, ти! Той изгледа Корум, ухилен от ухо до ухо. — Пречукал си онази страхлива твар, а? Смятай, че си спечелил уважението ми. Впрочем, за кратко. Скоро ще те екзекутират. Бих искал да знам как точно.

Корум продължаваше да се прави, че не разбира нищо. Чуваше се как горе прибират трупове, като ги влачеха по каменните плочи. Постепенно гласовете на Рага-да-Кета заглъхнаха.

— Паноптикум — непознатият отново се ухили. — Обичат да убиват подло. Интересно, как са се опитали да се избавят от теб? Да те отровят ли, що ли? Любимото развлечение на Темгол-Леп е да сипва отрова на този, от когото се бои.

Отрова? Корум се намръщи и погледна лявата си ръка. Нима тя е знаела, че във виното има отрова? Как една ръка може да има отделен от тялото живот?

Корум наруши мълчанието.

— Кой си ти? — попита той на разговорен вадагски. Непознатият се разсмя.

— Значи си разбрал всичко, което казах! Но ти си мой гост, затова първо отговори на моите въпроси. Приличаш ми на вадаг, а аз мислех, че те отдавна са изчезнали. Каж ми кой си и как е името ти?

— Аз съм Корум Джайлин Ирси, Принцът в Алената Мантия, последният вадаг на тази земя.

— А аз съм Ханофакс от Пенгард — войник, свещеник, учен, бедняк — от всичко по малко. Тръгнах да пътешествам от Лайвъм-ан-Аш, страна, която се намира далеч на запад...

— Зная къде се намира Лайвъм-ан-Аш. Доста време бях гост на маркграфинята в замъка Мойдел.

— Какво? Нима графството още съществува? Чух, че отдавна било залято от морето.

— Не. Впрочем, възможно е вече и да не съществува... но не е виновно морето, а конните племена, които...

— Велика Урлех! Конни племена — това е нещо от древната история!

— Защо пътешестваш толкова далеч от родината си, Ханофакс?

— Дълго е за разказване, принц Корум. Ариох, както чух, че го наричат, много-много не жали хората от Лайвъм-ан-Аш. Искат всички мабдени да се подчиняват на волята му и преди всичко да унищожат древните раси, като твоята например. Надявам се, че не трябва да ти обяснявам, че моят народ не е способен на това — ние искахме да живеем в мир с всички. Когато бях свещеник, служехме на Урлех, васал на Рицаря на Мечовете, който все по-настойчиво предявяваше изискванията си и веднъж бе заповядал на Урлех да събере в Лайвъм-ан-Аш войска за битка с морските жители, които живееха далече на запад. Урлех поръча на мен да изпълня заповедта на Ариох, а аз реших,

че такава заповед може да издаде само лъже-Бог и отказах да се подчиня. Тогава щастieto и късметът, които ме съпътстваха неизменно, неочаквано ме изоставиха. Обвиниха ме в убийство. Наложих се да бягам. Откраднах кораб, впуснах се в дълго плаване, преживях по пътя няколко скучни приключения и накрая пристигнах в страната на Рага-да-Кета, които покорно чакат, кога Ариох ще благоволи да ги унищожи. Хванаха ме и ме хвърлиха в тъмницата. Тук съм повече от два месеца.

— И какво ще стане с теб?

— Нямам понятие. Може и да умра от старост. Рага-да-Кета са заблудени от Ариох, но не мога да кажа, че са жестоки, и че се отличават с голям ум. Освен това, панически се боят от Рицаря на Мечовете и не се осмеляват да му противоречат за нищо. Надяват се, че той ще ги остави да поживеят още някоя и друга годинка.

— А как мислиш, какво ме чака мен?

— Кой знае? Номерът с отровата не мина. Ако не им заповядат, Рага-да-Кета едва ли биха приложили насилие. Хайде да не гадаем. Ще поживеем — ще видим.

— Не мога да чакам — каза Корум. — Трябва да свърша една важна работа.

— Не можеш да направиш нищо, приятелю Корум! Като свещеник изучавах някои заклинания, но те не действат тук. А без помощта на магия няма да можем да се измъкнем оттук.

Корум погледна замислено лявата си ръка, после хвърли поглед към другаря си по нещастие.

— Чувал ли си някога за ръката на Кул?

Ханофакс се намръщи.

— Да, струва ми се. Единственото, което е останало от Бога, който се е скарал с родния си брат... една от многото легенди...

— Един магьосник ми подари ръката на Кул и окото на Рин. Каза ми, че те притежават сила, която може да ми помогне в труден миг!

— Така ли е наистина?

— Не зная. Не съм имал възможност да се убедя дали е прав.

Лицето на Ханофакс придоби озадачено изражение.

— Мислех, че смъртните не могат да използват такива сили. Последствията...

— Нямам друг изход. Обещах да приема подаръка от магьосника и това ми връзва ръцете. Сега не ми остава нищо друго, освен да прибягна до помощта на Кул и Рин!

— Надявам се, че няма да не забравиш да им напомниш, че аз съм твой приятел, принц Корум.

От напрежение челото на Корум се покри с пот. Той бавно посегна към главата си и повдигна с шестопръстата си ръка превръзката на окото си. В същия миг видя познатата картина — черно слънце, слаба светлина, извираща от земята и губеща се в облаците, четири същества в плащове с качулки. Този път той погледна лицата им и изкрещя от ужас, без да може да обясни причината за своя страх.

Появи се ръката на Кул. Четирите глави се обърнаха едновременно към нея. Блестящите очи сякаш се впиха в Корум, като го лишиха от жизнени сили. Ръката повелително замахна. Четирите същества в плащове с качулки се раздвижиха. Чу се гласът на Ханофакс:

— Какво става, Корум? Нищо не разбирам. Кого викаш?

Вадагският принц не можеше да отговори. Цялото му тяло, с изключение на ръката на Кул, бе обзето от тръпки. Четирите същества извадиха изпод плащовете си грамадни сърпове. Корум с труд отлепи онемелите си устни и каза:

— Елате тук! Подчинете се на волята ми!

Те тръгнаха с равна крачка, приближаваха се все по-близо и по-близо, сякаш трябваше да преодолеят невидима преграда. Ханофакс, извън себе си от ужас и отвращение, изкрещя:

— О, Богове! Шефанго от Кучешките Ями! — той се скри зад Корум. — Спаси ме, вадаг!

Изпод качулките глухо прозвуча хор от гласове:

— Повелителю, ние се подчиняваме на волята ти! Подчиняваме се на Кул!

— Искам да изляза оттук — каза Корум и посочи желязната врата на тъмницата.

— Ще има ли награда за нас, Повелителю?

— Какво искате?

— Чужд живот. Не ни трябва друга награда.

Корум въздъхна.

— Добре.

Четирите същества в плащове с качулки, истински шефанго, се метнаха като един и желязната врата рухна от страшния удар. Те тръгнаха с равна крачка по тесния коридор.

— Дракона — промърмори Ханофакс. — Можем да избягаме с него.

— Какъв дракон? — учудено попита Корум.

— Моят копринен дракон. Той ще ни удържи и двамата.

Заизкачваха се по стъпалата след шефанго. От тях се излъчваше такова усещане за вътрешна сила, че чак кожата настръхваше. Още една врата прегради пътя им, но и тя рухна за част от секундата. Блесна ярка слънчева светлина.

Излязоха във вътрешния двор на двореца. От всички страни към тях тичаха войни. По лицата им личеше, че този път са решили да не прощават нито на Корум, нито на Ханофакс. После Рага-да-Кета видяха неподвижните фигури със сърпове в ръцете и спряха.

Сърповете, отразили слънчевата светлина, блеснаха. Войните отстъпиха с уплашени викове.

Четирите същества в плащове с качулки започнаха страшната си жътва. Те ревяха и ревът им се сливаше с предсмъртните крясъци на войните. Сърповете се издигаха и спускаха, като при това отделяха главите от раменете.

Корум чувстваше, че ще му прилошее. Тичаше през залите след Ханофакс. Внезапно той спря пред малка врата. От двора виковете на отчаяние продължаваха да ехтят, като заглушаваха рева на шефанго.

Ханофакс бързо разби вратата и нахълта в полутъмната стая.

— Тук живях, докато бях гост на Темгол-Леп — каза той. — После кралят реши, че съм оскърбил Ариох и ме хвърли в тъмницата. Надявам се, че не са изгорили дракона, с който долетях до Кулокрах.

Корум видя стражи, които бягаха по коридора и извади шпагата си.

— Побързай, Ханофакс.

Рага-да-Кета видяха оголената шпага и нерешително спряха. Малко по-късно преодоляха страха си и предпазливо тръгнаха напред, като размахваха тояги, напомнящи птичи крака. С първия замах Корум прониза гърлото на един воин, с втория изби тоягата от ръцете на друг. Крясъците в двора стихнаха. Страшните съюзници на Корум, веднъж получили обещаната си награда, се завръщаха в своето измерение.

Ханофакс влачеше към вратата някакво приспособление от пръти с опъната по тях коприна.

— В ред е, принц Корум. Сега ще полетим, само да си припомним нужното заклинание.

Гибелта на другарите им не изплаши Рага-да-Кета, а ги озлоби. Битката се разгоря с нова сила. Пред Корум вече лежеше планина от трупове, но броят на нападателите не намаляваше.

Ханофакс викаше нещо на непознат за Корум език. Вадагският принц усети, че появилият се вятър развява полите на мантията му. После ръката на Ханофакс го подхвана и подът пропадна под краката му. Те профучаха по коридора над главите на войните, излязоха във вътрешния двор и започнаха бързо да се издигат. Корум съдържа вълнението си и погледна надолу.

Градът на Рага-да-Кета изглеждаше съвсем дребен.

Ханофакс вмъкна вадагския принц в кошницата, обшита със зелена и жълта коприна. Корум си помисли, че ей сега ще паднат, но драконът продължаваше невъзмутимо да лети в синьото небе. Целият в дрипи, рошав и мръсен, човекът, който седеше срещу принца в Алената Мантия се усмихна.

— Значи, волята на Ариох може да се пренебрегне — отбеляза Корум.

— Освен ако не сме станали неволни участници в играта му — отвърна Ханофакс.

Той вече не се усмихваше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ОГНЕНИТЕ ЗЕМИ

Постепенно Корум свикна с полета, въпреки че все още се чувстваше неуютно. Тананикайки си нещо под носа, неговият другар по нещастие се подстригваше и бръснеше, като използваше за целта остър кинжал. Както се изясни, Ханофакс имаше младо и красиво лице. Без капка притеснение той се съблече съвсем гол, изхвърли дрипите и се облече в панталони и риза, които извади отнякъде.

— Най-последно се чувствам човек! — възкликна той. — Благодаря ти, принц Корум, че посети град Арки, преди да изгния жив!

Корум си помисли, че Ханофакс е весел и общителен младеж, макар че понякога обича да преувеличава.

— Накъде летим, рицарю Ханофакс? — попита той.

— Там е работата, принц Корум. Ако умеех да управлявам този дракон, нямаше да попадна в затвора. Лети, накъдето си иска.

Летяха над морето.

Корум се държеше за въжетата на кошницата и се взираше в синята далечина. Ханофакс отново запя и думите на песента му едва ли биха доставили удоволствие на Рицаря на Мечовете, Рогатата Мечка и източните мабдени.

— Съветвам те да подбиращ изразите си — сухо отбеляза Корум, гледайки надолу към скалите. — Намираме се над Хилядата Рифа и оттук до владенията на Ариох е съвсем близо.

— Е, не са чак толкова наблизко. Освен това, надявам се, че драконът скоро ще се спусне.

Летяха над странна страна. Корум не можеше да разбере защо вижда ту земя, ту море на едно и също място.

— Това ли е Урди? — запита той Ханофакс, като си спомни обясненията на Шул.

— Съдейки по всичко, да. Нестабилната материя, която Повелителите на хаоса управляват.

— Повелителите на хаоса? Никога не съм чувал да наричат Повелителите на Мечовете така.

— И въпреки това те управляват съдбите ни. Ариох е един от тях. Много отдавна, отшумя битката между Закона и Хаоса. Хаосът спечели и неговите Повелители започнаха да властват над Петнадесетте Измерения, а може би и отвъд техните предели. Казват, че Законът е претърпял пълно поражение, неговите богове са изчезнали, Космическото равновесие е нарушено, а едната чаша на везните се е наклонила до края. Всичко тече, всичко се изменя. Чувал съм даже, че нашата планета някога е била кръгла, а не плоска като сега.

— Това, което ми разказваш, съм го чел във вадагските легенди — забеляза Корум.

— Зная. Но вадагската цивилизация, наред с много други е достигнала своя разцвет под властта на Боговете на Закона. Именно затова Повелителите на Мечовете така ненавиждат древните раси. И тъй като на Великите Богове не им е позволено да се месят в делата на смъртните, те действат чрез мабдените...

— Уверен ли си в това?

Ханофакс вдигна рамене.

— Чувал съм много версии, но тази ми изглежда най-вероятната.

— Когато говориш за Великите Богове, Повелителите на Мечовете ли имаш пред вид?

— Повелителите на Закона също. Освен тях, съществуват Великите Древни Богове, за които милиард измерения не са повече от песъчинка на морския бряг — Ханофакс вдигна рамене. — Поне така ми преподаваха космология, когато се обучавах за свещеник. Не мога да твърдя с увереност, че съм прав.

Корум се намръщи. Погледна надолу и видя жълто-кафява пустиня. Пустинята Друнгазат, в която няма нито един оазис. По каприза на съдбата, той много бързо се озова до владенията на Рицаря на Мечовете.

Жегата бе ужасна, нямаше какво да се диша. Пясъкът на пустинята трептеше под слънчевите лъчи. Ханофакс облиза пресъхналите си устни.

— Приближаваме Огнените Земи, принц Корум. Погледни!

Корум видя на хоризонта тънка блестяща линия. Небето пламтеше, цялото в сияния.

Горещината постепенно се усилваше. Корум с удивление видя пред себе си огромна стена от пламъци, която изглеждаше безкрайна.

— Ще изгорим живи, Ханофакс — меко каза той.

— Така изглежда.

— Не може ли да обърнем?

— Не. Всеки път този дракон ме спасява от една опасност и ме хвърля в друга, още по-страшна.

Стената от пламъци се приближаваше и Корум вече усещаше горещото ѝ дихание на лицето си. Огънят ревеше и трещеше, изгаряйки въздуха.

— Това е противоестественно — задъхано възкликна Корум.

— Същото може да се каже за всяка магия. Хаосът се забавлява, като нарушава природната хармония.

— Магии! Не мога повече да слушам за тях! В тях няма логика!

— Именно. Повелителите на Хаоса са врагове на логиката, жонгльори на Истината, творци на Красотата. Навярно са създали Огнените Земи от естетични съображения. Красотата, вечно променящата се красота — това е единственото, заради което живеят.

— Зловеща красота.

— За Повелителите на Мечовете не съществуват понятия като добро и зло.

— Ще се опитам да променя начина им на живот — промърмори Корум, като бършеше потта от челото си.

— И няма да ти е жал да унищожиш красотата, която са създали?

Корум погледна Ханофакс. Може би този странен младеж беше слуга на Рицаря на Мечовете? И води Корум в капан?

— Досега на света му беше достатъчна собствената му красота, рицарю Ханофакс — спокойно отвърна той.

— Прав си.

Огънят трещеше, а пламъците се издигаха до небето. Под действието на горещия въздух, драконът рязко се издигна, но коприненото му платно започна да тлее. Корум не се съмняваше, че то скоро ще пламне и те ще рухнат в гигантския огън, който пламтеше долу.

Прелетяха над огнената стена и облеченият в доспехи Корум се чувстваше като опечена в черупката си костенурка. Отпред се показва противоположният край на стената.

Част от дракона избухна, тресна и отлетя встрани.

Ханофакс се вкопчи в стойката. По червеното му лице се стичаше пот.

— Дръж се, принц Корум! — изкрещя той. — Дръж се здраво!

Копринената тъкан пламна и драконът бързо започна да губи височина. На дясната ръка на Корум се появиха мехури от изгарянията, той се давеше в нажежения въздух.

Драконът трепна, завъртя се и започна да пада.

Рамката се тресеше, но Корум се бе вкопчил с мъртва хватка за нея. Разнесе се силен трясък, кошницата подскочи и Корум силно се блъсна в обсидиановата повърхност на земята. Отгоре се посипаха останките от въздушния дракон.

Вадагският принц се изправи с труд на крака. Цялото тяло го болеше. Бе непоносимо горещо. Огнената стена се извисяваше на сто фута и бе съвсем близо. Вляво от Корум течеше мътна река от разтопена лава. Повърхността от разтопен вулканичен кварц в зелено, на която той стоеше, отразяваше огнените езици като огледало и вибрираше под краката му. Реки и ручей от разтопен огън течаха навсякъде.

Ханофакс силно ругаеше, опитваше се да излезе изпод останките. Накрая успя. Дишайки тежко, той с всички сили ритна овъглените пръти.

— Боклук! Сега вече няма да можеш да ме погубиш!

— Толкова ли си уверен, че ще се измъкнеш оттук? — иронично запита Корум.

Ханофакс се наведе, измъкна от останките пояс с пристегнат към него меч в ножница и обгорял плащ.

— В нищо не съм уверен, принц Корум. Но честно казано, никак не ми се разделя с живота.

— Ако може да се вярва на някой мабденски легенди, ние вече сме умрели и сега се намираме в ада. Така се наричат измеренията, в които гори вечен огън. Или нещо обърках?

Ханофакс изсумтя.

— Не познавам добре източните легенди. Е, принц Корум, не можем да се върнем, затова се налага да вървим напред.

— Казаха ми, че на север се намира Ледената Пустош — каза Корум. — Обаче не разбирам, как лед може да съществува до огън?

— Поредният каприз на Повелителите на Хаоса.

— Може би.

Те внимателно тръгнаха по обсидиановата повърхност, като се отдалечаваха се от огнената стена. Налагаше им се да прескачат огнени ручеи, да заобикалят езера от разтопена лава и след известно време бяха принудени да спрат и да починат. Измъчваше ги жажда.

— Мисля, че сме обречени, принц Корум.

Корум уморено кимна и вдигна глава. Кипящите червени облаци образуваха нещо като купол. Изглеждаше така, сякаш целият свят бе в обятията на огъня.

— Може би знаеш заклинания, които предизвикват дъжд, рицарю Ханофакс?

— Уви! Ние свещениците винаги сме се отнасяли с пренебрежение към евтините трикове.

— Жалко. Магьосниците, например, много обичат евтините зрелища.

— Но аз не съм магьосник. А твоята сила, принц Корум? Не можеш ли да я използваш, за да получиш помощ — тук Ханофакс потрепери — от отвъдния свят?

— Мисля, че не. Неговите обитатели са войни. Аз даже не зная кои са те и защо се подчиняват на заповедите ми. И аз съм уверен, че магьосникът, който ми подари ръката на Кул и окото на Рин, знае не повече от мен. Според мен, той си направи експеримент.

— Обърна ли внимание, че слънцето тук не залязва? Няма да можем да се насладим на нощната прохлада.

Корум се канеше да отговори, когато забеляза по черната обсидианова повърхност някакво движение.

— Виж, Ханофакс — тихо каза той.

— Какво става?

Към тях се приближаваше отряд от двадесет, конници, въоръжени с дълги копия, с назъбени наконечници, облечени в блестящи червени дрехи, които скриваха напълно фигурите и лицата им. Яздеха животни с четири къси крака, два рога на главата и малки зли очи. Дебелите кожи на животните бяха покрити с едри люспи, наподобяващи нагръдник на броня.

Конниците бързо обкръжиха Ханофакс и Корум. Един от тях попита:

— Защо сте дошли в страната ни, чужденци?

— Озовахме се тук не по наша воля — отвърна Корум. — Доведе ни случаят, но идваме с мир.

— Не е вярно. Въоръжени сте.

— Не знаехме, че някой живее в Огнените Земи — каза Ханофакс. — И искаме по-бързо да напуснем тези краища. Ще се съгласите ли да ни помогнете?

— Няма да позволим на никого да напусне Огнените Земи — отговори конникът с мелодичен глас, в който се долавяха нотки на тъга. — Само по един път — през Лъвската Паст — може да се излезе оттук, но по този, път пътниците се сблъскват със съдба, в сравнение с която смъртта е благо...

— А може ли...

Конниците в червени дрехи се насочиха с наведени копия към Корум и Ханофакс. Корум извади шпагата си, Ханофакс — меч.

Лицето на вадагския принц бе мрачно. Без да се колебае, той повдигна превръзката на окото си. За миг зрението му се замъгли, после отново видя отвъдния свят. Корум едва успя да помисли, че бе по-добре да умре, отколкото да използва тази страшна сила, когато видя с окото на Рин голяма пещера, в която стояха като статуи високи фигури в разкъсани дрехи, смачкани доспехи и тояги в ръце.

Рага-да-Кета! Раните им не кървяха, очите им безсмислено гледаха в далечината. По заповед на ръката на Кул, войните тръгнаха напред.

— НЕ! — изкрещя Корум. — Те също са мои врагове.

Ханофакс, който не разбираше какво става, го погледна с изумление.

Мъртъвците маршируваха, пещерата се замъгли. След като преодоляха невидимата бариера, Рага-да-Кета стъпиха на обсидиановата повърхност.

Корум се обърна и вдигна шпагата си. Конниците в червено застинаха. Лицето на Ханофакс се промени от страх.

— НЕ! — отново изкрещя Корум. — Аз...

Мъртвите устни на Темгол-Леп се разтвориха: кралят заговори със свистящ шепот.

— Заповядай, Повелителю. Ще ни наградиш ли?

Корум се овладя и кимна бавно.

— Да. Ето я вашата награда.

Високите слаби войни се обърнаха към конниците в червени дрехи. Рогатите бегачи заръмжаха, замитаха глави. Петдесетте Рага-да-Кета се разделиха на групи от по двама-трима, вдигнаха тояги и се втурнаха в атака.

Копията с назъбени наконечници се впиваха в телата им. На мъртъвците им бе все едно. Като размахваха равномерно тоягите си, те събаряха конниците от седлата им.

Бял като сняг, Корум стоеше с отпусната шпага и наблюдаваше клането. Сега знаеше, че обрича жителите на Огнените Земи на участта, постигнала Рага-да-Кета.

Червени кървави реки потекоха по черния обсидиан. Тоягите, приличащи на птичи лапи, късаха дрехите на конниците, оголваха лицата им.

— Спрете! — изкрещя Корум. — Забранявам ви да убивате!

Темгол-Леп обърна глава и изгледа вадагския принц с празен поглед.

— Ти ни обеща награда, Повелителю. Не можем да не убиваме.

— Но те са вадаги! Такива като мен!

Ханофакс сложи ръка на рамото му.

— Късно е, принц Корум. Всичко свърши.

Корум зарида, побягна към труповете, вгледа се в познатите до болка лица.

— Интересно, откъде са се взели тук вадаги? — промърмори Ханофакс.

Темгол-Леп и двама войни влачеха след себе си един от труповете. С окоето на Рин Корум видя как Рага-да-Кета полагат мъртвите вадаги в пещерата. Вадагският принц потрепери и свали превръзката.

— Унищожих себеподобни! — високо възкликна той. — Обрекох ги на мъчения в отвъдния свят!

— Вълшебната сила често се обръща против този, който я използва — спокойно каза Ханофакс. — Аз те предупреждавах.

Корум рязко се обърна.

— Престани да дрънкаш, мабден! Нима не виждаш какво направих?

Ханофакс невъзмутимо кимна.

— Виждам. Но всичко свърши, принц Корум. А ние сме живи.

— Сега добавих и братоубийство към всичките си престъпления.

Корум падна на колене, изпусна шпага си. Тялото му се затресе от ридания.

— Кой плаче тук? — запита печален женски глас. — Кой плаче в страната Кир-ан-Уел, превърната в Огнените Земи? Кой плаче за сладките ѝ долини и прекрасни хълмове?

Корум се изправи и хвърли поглед към Ханофакс, който гледаше конничката, появила се на близкото възвишение. Лицето ѝ бе красиво и печално, бледата ѝ кожа бе покрита с мрежа от бръчки, сивите ѝ разпуснати коси бяха разпилени върху червения плащ, който висеше като чувал на изсъхналото ѝ тяло. Под веждите ѝ вместо очи блестяха болезнено бели петна.

— Казвам се Корум Джайлин Ирен, госпожо. Защо си сляпа?

— Такава бе волята ми. Ослепих се сама, за да не виждам в какво е превърната страната ми. Аз съм Урезе, кралицата на Кир-ан-Уел и имам само двадесет поданици.

— Аз убих всичките ти поданици, кралице. Затова плача.

На лицето ѝ не трепна нито един мускул.

— Те бяха обречени. Благодаря ти, чужденецо, че си ги избавил от страданията им. Може би ще убиеш и мен? Аз живея само, за да не изчезне споменът за Кир-ан-Уел — тя въздъхна. — Защо носиш име на ведргах?

— Защото съм вадаг — или ведргах — както искаш. Но съм роден в далечна южна страна.

— Значи ведргахите са се преселили на юг? Красиво ли е там?

— Много красиво.

— И щастлив ли е твоят народ, Принце в Алена Мантия?

— Моят народ вече не съществува, госпожо. Всички вадаги са мъртви.

— Всички, освен теб?

— И освен теб, кралице.

Устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Той каза, че всички ние ще загинем, в което и измерение да се намираме. На него му беше предсказано и това, че погубвайки нас, той

ще погуби и себе си. Но той не повярва.

— За кого говориш, кралице?

— За Рицаря на Мечовете. За Ариох, Повелителя на Хаоса. След Великата битка между Закона и Хаоса той наследи Петте Измерения. Рицаря на Мечовете превърна в безжизнени камъни нашите цветущи долини и зелени хълмове, предаде на огъня гори и ливади. Той каза, че древните раси ще загинат и не повярва в предсказанието на Аркин.

— Кой е Аркин?

— Повелителят на Закона, който управляваше света преди Ариох. Преди да се отправи в изгнание, той предсказа, че ако унищожи древните раси, Рицарят на Мечовете ще загуби властта си над Петте Измерения.

— Забележително предсказание — промърмори Ханофакс. — Но аз доста се съмнявам, че то ще се сбъдне.

— Какво мога да ти кажа на тебе, говорещия с мабденски акцент? Може би ние се самозалъгваме, но ти си дете на Ариох и не знаеш това, което ние знаем.

Ханофакс гордо се изправи.

— Ариох ни създаде, това е вярно, но ние не сме негови роби. Тук съм, защото не се подчиних на волята на Рицаря на Мечовете.

Кралицата отново се усмихна, този път печално.

— Казват, че ведрагхите сами са виновни за участта си. Тяхната битка е станала пряко волята на Повелителя Аркин и е нарушила тънката материя между Петте Измерения.

— Боговете са отмъстителни — прошепна Ханофакс.

— Аз също съм отмъстителна, мабден — каза кралицата.

— Искаш да отмъстиш за твоите поданици?

Тя махна с тънката си ръка.

— Не. Те ви нападнаха. Вие се защитавахте. Но херцог Ариох заради един каприз превърна моята цветуща страна в Огнените Земи.

— Значи искаш да отмъстиш на Рицаря на Мечовете? — попита Корум.

— Някога имах много поданици. Изпратих ги един след друг в Лъвската Паст, за да унищожат Ариох. Нито един не се завърна.

— Каква е тази Лъвска Паст? — попита Ханофакс. — Казаха ни, че това е единственият изход от Огнените Земи.

— Така е. И този, който тръгне по този път, умира. А в края му се намира дворецът на Рицаря на Мечовете.

— Нима никой не може да се справи с Рицаря?

Кралицата вдигна глава и слепите ѝ очи се взряха в огненото небе.

— Това е по силите само на велик герой, Принце в Алена Мантия.

— Някога вадагите не вярваха нито в героите, нито в героичните постъпки — горчиво каза Корум.

Уреже кимна.

— Прав си. Защо им трябваше на ведрагхите да мислят за герои в добрите стари времена?

Корум не намери какво да отговори и след кратко мълчание запита:

— Къде се намира Лъвската Паст, госпожо?

— Ще те съпровозя дотам, принц Корум.

ГЛАВА ПЕТА

ПРЕЗ ЛЪВСКАТА ПАСТ

Кралицата им даде вода от манерката си и повика две от рогатите животни, за да не се налага Корум и Ханофакс да вървят пеш. Препуснаха един след друг, прескачаха огнените земи и копитата гърмяха по тъмнозелената обсидианова повърхност на земята.

Макар и сляпа, Урезе умело управляваше своето животно и неуморно разказваше за хълмове и долини, поляни и гори, сякаш помнеше всяко дърво и всеки храст край пътя. Няколко часа по-късно тя внезапно спря и протегна ръка.

— Какво виждаш пред себе си, принц Корум?

Корум се взря в трептящия въздух.

— Прилича на голяма скала...

— Да се приближим — прекъсна го кралицата.

След няколко минути те спряха пред скалата, която блестеше като разтопено злато и Корум видя, че това е каменна лъвска глава с отворена, сякаш ревяща огромна паст, от която стърчаха жълти зъби.

— О, Богове! — ужасено прошепна Ханофакс. — Кой скулптор е измислил това?

— Ариох — отвърна Урезе. — Някога тук имаше голям и красив град. А сега ние живеем... живеехме в подземни пещери, където не е толкова горещо и има подземни извори.

Корум откъсна с труд погледа си от лъвската глава и погледна кралицата.

— Кажи на колко си години?

— Не зная. В Огнените Земи времето е спряло. Може би десет хиляди, може би — повече.

Отпред се извисяваше още една огнена стена. Корум я посочи на кралицата.

— Обкръжени сме с тази стена от всички страни — отговори тя. — Много ведрагхи се хвърлиха в огъня, само за да не гледат в какво

превърна земята ни Ариох. Така загинаха моят мъж, братята ми и сестрите ми.

Внезапно Корум забеляза, че Ханофакс, обикновено много разговорлив, сега непрекъснато мълчи. Главата му бе наведена и той търкаше чело, сякаш не знаеше какво става с него.

— Какво има, приятелю Ханофакс? — попита Корум.

— Не обръщай внимание, принц Корум. Малко ме заболя главата. Навярно от горещината.

Чу се протяжен стон и Ханофакс бързо погледна нагоре.

— Какво е това? — изумено попита той.

— Лъвът пее — кратко отговори кралицата. — Знае, че сме наблизо.

От устните на Ханофакс също се разнесе стон — така вие куче, което се опитва да подражава на вълчи вой.

— Ханофакс, приятелю! — Корум се приближи към него. — Лошо ли ти е?

Ханофакс му хвърли странен поглед.

— Не. Нали ти казах, горещината... — лицето му се промени. — А-а-а! О, Богове! Боли! Не! Не!

Корум погледна Урезе.

— Случвало ли се е това с твоите войни?

Тя поклати глава, заслушана в нещо и явно не съчувстваше на Ханофакс.

— Не. Но...

— Ариох! Не! Не! — Ханофакс започна да се задъхва.

Ръката на Кул пусна поводите и се приготви за удар.

Корум се опита да я задържи, но изпружените пръсти се забиха в очите на мабдени.

— Не, Корум, не трябва, моля те! — изкрещя Ханофакс. — Мога да се справя... Аааах!

Ръката на Кул отново стана ръка на Корум. От пръстите ѝ капеха кръвта и мозъкът на Ханофакс, чието бездиханно тяло падна от седлото на земята.

— Какво стана? — запита кралица Урезе.

Без сили да откъсне поглед от ръката си, Корум прошепна:

— Нищо. Убих приятеля си, това е — той вдигна глава. За миг му се стори, че на главата на лъва стои някой и го гледа. После

въздухът затрептя и видението изчезна.

— Значи, ние с теб се досетихме за едно и също нещо — каза кралицата.

— За нищо не съм се досетил. Казвам ти, аз убих приятеля си. Той ми помогна. Спаси ме от... — Корум преглътна с труд буцата, заседнала на гърлото му.

— Той беше мабден, принц Корум. Роб на Ариох.

— Ханофакс ненавиждаше Ариох!

— Но Рицарят на Мечовете бе завладял душата му. Ханофакс щеше да ни убие, Принце в Алена Мантия. Ти постъпи правилно.

Корум печално погледна сляпата кралица.

— По-добре да беше ме убил. За какво да живея?

— Ти си ведрагх — последният на тази земя. Само ти можеш да отмъстиш за гибелта на нашата раса.

— Нека остане неотмъстена! За каква мъст може да става дума, след като извърших толкова престъпления! Аз съм убиец, виновен за смъртта на много невинни същества. Заради мен за вадагите ще се говори не с любов, а с ненавист.

— За тях и сега се говори с ненавист. Ариох се е погрижил за това. Сбогом, Принце в Алена Мантия.

Кралица Урезе пришпори рогатия бегач и се понесе към далечната огнена стена.

Корум знаеше защо.

Погледна тялото, на Ханофакс. Веселякът-мабден вече никога нямаше да се усмихва, а ако душата му наистина бе овладяна от Ариох, то тя сега щеше вечно да се мъчи.

Корум отново остана сам.

Той потрепери, въздъхна дълбоко и отново чу странния стон. Изглежда каменният звяр канеше Корум в своята паст. Вадагският принц вдигна рамене. Какво от това, че ще загине? Няма да му се наложи да убива повече, това е.

Дръпна поводите, пришпори рогатия звяр и препусна с вик през разтворените челюсти в тъмнината на стенещата Лъвска Паст.

Рогатият звяр се спъна, изгуби равновесие и падна. Корум излетя от седлото. Застана на колене и зашари с ръце в тъмнината. Стараше се да напипа под водите, но бегачът вече се носеше обратно към

дневната светлина, която затваряше входа на Лъвската Паст подобно червена завеса.

Корум застина. Едва не побягна след животното, но си спомни мъртвото лице на Ханофакс, стисна зъби и тръгна напред.

Вървя много дълго. В Лъвската Паст цареше приятна прохлада и Корум си помисли, че кралица Урезе заради глупави суеверия се е бояла от една съвсем обикновена пещера.

После чу шумолене. Стори му се, че го гледат нечий очи. В тях бе застинало... Обвинително?... Не, заплашително изражение. Корум спря. Огледа се внимателно. Пристъпи напред.

Бе в небитието. Някой крещеше. Нечий смях кънтеше в мозъка му. Корум пристъпи още една крачка напред.

Стоеше на кристална равнина, в която бяха застинали милиони същества: вадаги, надраги, мабдени, Рага-да-Кета и много други, които не познаваше. Мъже и жени. Гледаха го с широко отворени очи, с разперени ръце. Молеха за пощада. Корум удари кристалната повърхност с шпагата си, но на нея не се появи даже пукнатина. Отново тръгна напред.

Корум видя Петте Измерения, наложени едно върху друго — така ги виждаше в детството си, такива ги виждаха и неговите предци. Озова се в каньон, в гора, в долина, в поле, отново в гора. Опита да се прехвърли в нужното измерение, но нещо му попречи.

Някакви пиццящи твари се нахвърлиха върху него. Деряха и хапеха. Той размаха шпагата си и те изчезнаха.

Корум вървеше по леден мост. Ледът се топеше и заплашително трещеше под краката му. Вадагският принц се подхлъзна и падна право в раззинатите морди на невиждани хищници.

Озова се в обятията на непрекъснато променяща се материя, която създаваше образи и мигновено ги унищожаваше. Виждаше градове, които изникваха като по вълшебство и изчезваха като дим, издухан от вятъра. Виждаше красота и уродливост. Виждаше това, което обичаше с цялата си душа, и това, което ненавиждаше до дъното на душата си.

Корум отново стоеше в тъмната пещера и слушаше шумолящите звуци. По пода бягаха, драскайки с крака някакви малки животинки.

И Корум разбра, че всеки смъртен, който е изпитал в живота си, преживяното от него, би полудял. Шул му бе подарил нещо повече от

ръката на Кул и окото на Рин. Корум бе получил възможност да гледа безстрашно най-страшните картини от отвъдния свят.

И вадагският принц разбра: бе получил нещо, но друго бе загубил...

Корум пристъпи още крачка напред.

Стоеше до коляно в безформена движеща се маса. Тя започна жадно да го засмуква в недрата си. Корум сечеше с шпагата си наляво и надясно, но потъна до пояс. Дишаше тежко и с труд пристъпи напред.

Сега стоеше под огромен леден купол, а до него имаше милиони Коруми. Корум, живеещ в замъка Ерорн; Корум, незнаещ нищо за мабдените; Корум, тъжен и печален; Корум, с ръката на Кул и окото на Рин; Умиращият Корум...

Още една крачка.

Корум плуваше в поток от кръв. Опита се да напипа дъното. Срещу него се носеха хищни риби, щракащи с челюстите си. Искаше да се върне, но въпреки всичко продължаваше да плува срещу тях.

Корум стоеше в тунел от злато и сребро. В края на тунела имаше сребърна врата, зад която се чуваше шум.

С шпага в ръка той отвори тази врата, озова се в огромна зала и чу ехото на странен смях.

Разбра, че се намира в двореца на Рицаря на Мечовете.

ГЛАВА ШЕСТА

ХРАНАТА НА БОГОВЕТЕ

Корум изглеждаше като пигмей в тази гигантската зала. Внезапно всичките му приключения, всичките му желания, всичките му престъпления и страсти му се сториха жалки и нищожни. Отчаянието му се дължеше на обстоятелството, че очакваше да встъпи в единоборство с Ариох веднага, щом влезе в двореца.

Но никой не обърна внимание на Корум. Появата му остана незабелязана. Два рогати демона с дълги опашки се сражаваха в една от горните галерии. Смееха се силно, макар че и двамата бяха смъртно ранени.

Изглежда битката на Демоните бе погълнала цялото внимание на Ариох.

Рицарят на Мечовете, Повелителят на Хаоса, лежеше върху купчина отпадъци и пийваше някаква воняща течност от мръсна чаша. Огромните гънки кожа по мазното тяло на Ариох се тресяха, когато се смееше. Голото му тяло приличаше на мабденско. От главата до петите бе покрит със струпей и циреи. Имаше червено уродливо лице, а от устата му стърчаха гнили зъби.

Ако не бе ръстът на Рицаря на Мечовете, Корум никога не би го взел за Бог. Но Ариох бе великан, а мечът му — символ на властта му — не отстъпваше по дължина на най-високата кула на замъка Ерорн.

По стените на гигантската зала имаше разположени етажи. Те се издигаха един над друг към далечния купол, обвит в мъгла. И на всеки етаж се тълпяха мабдени, повечето голи. Без капка стеснение те се съвкупяваха направо върху пода, биеха се помежду си, хранеха се. Между тях сновяха същества, които Ханофакс бе нарекъл шефанго.

Черен като нощ, мечът на Ариох бе изпъстрен с руни. Едни мабдени старателно ги чистеха, други миеха лезвието на меча, трети търкаха до блясък златния ефес.

Всеки мабден бе зает със своята си работа. Много, подобно на въшки, скачаха и пълзяха по необятното тяло на Бога, като смучеха

кръвта му. Ариох не им обръщаше внимание. Не откъсваше поглед от биещите се демони.

Нима този великан-мабден, приличащ на пиян селяндур, търкалящ се в обора, бе всемогъщият Ариох? Злобно чудовище, което унищожаваше народи, което безпощадно бе отмъстило на древните раси за това, че са възникнали преди неговото появяване на света?

Рицарят на Мечовете се размая и няколко мабдени паразити паднаха на пода. Едни умряха на място, другите се изправиха и сякаш нищо не се бе случило започнаха отново търпеливо да се изкачват по тялото на Бога.

В мръсната брада на Ариох се водеше сражение за остатъците от храна, полепнали по космите. На търбуха на Ариох мабдените се бутаха, в търсене на по-нежни места.

Двата демона паднаха, останали без сили. Първият бе мъртъв, вторият едва дишаше, но все още се смееше. След малко и той млъкна.

Ариох се хлопна по бедрото, като при това размаза няколко мабдени, после се почеса по корема. Погледна окървавената си длан и я изтри в косите си. Ровещите се в главата му мабдени, тутакси се втурнаха към прясната кльопачка.

Богът въздъхна дълбоко и се зае с наслаждение да човърка носата си, висок колкото топола.

Корум видя, че галериите и етажите са свързани със стълби, но не можеше да съобрази, коя от тях води към най-високата кула на двореца. Вадагският принц пристъпи в залата и внимателно тръгна по каменните плочи на пода.

Ариох застина — изглежда ушите му уловиха непривичен звук. Наклони глава и погледна надолу. Огромните му очи се спряха на Корум, гигантската ръка се протегна и го улови.

— Този пък какъв е? — прогърмя мощният му глас. — Не. Не, не е мой. Не съм правил такъв.

Корум удряше и бодеше ръката с шпагата си, но Ариох, изглежда, нищо не чувстваше, макар че острието всеки път влизаше дълбоко.

— Не. Определено не е мой — раздражено пробоботи гласът. — Да. Това е негово създание.

— Как негово? — възкликна Корум, като отчаяно се опитваше да се освободи.

— На този, от когото наследих този дворец. Направил те е Ариох — законника. Много мрачна личност. Мислех, че отдавна не съществувате.

— Ариох! Ти унищожи моя народ!

— А това е добре! Никой не е останал, казваш? И ти ми носиш тази радостна новина? Защо никой от моите не ми докладвал досега?

— Пусни ме! — изкрещя Корум.

Ариох разтвори дланта си и Корум се изправи на крака, като дишаше тежко. Изобщо не очакваше, че Рицарят на Мечовете ще изпълни молбата му.

След това Корум разбра, колко несправедливо се е отнесла с него съдбата. Рицарят на Мечовете не изпитваше ненавист към вадагите. Отнасяше се към тях така, както и към мабдените паразити, като смучеха кръвта му. Подобно на художник, изстъргващ старите бои от палитрата си, Ариох бе изтрил картината от платното на света и бе нарисувал на него нова. Всички мъки, изпитани от вадагите, всички изпитания, понесени от Корум, са били плод на каприза на лекомислен Бог, който рядко обръща внимание на тези, които управлява.

После Ариох изчезна.

На негово място стоеше друг.

Мабдените също изчезнаха.

Този, другият, бе прекрасен и гледаше Корум надменно, но и с искрена привързаност. Бе облечен в черно-сребърни одежди, на колана му висеше черният, украсен с руни, меч. Изражението на лицето му изглеждаше загадъчно. Той се усмихна. Бе квинтесенцията на злото.

— Кой си ти? — прошепна Корум.

— Аз съм херцог Ариох, твойт господар. Аз съм Повелител на Ада, благородник на Кралството на Хаоса, Рицар на Мечовете. Аз съм твойт враг.

— Това си ти, значи? Оня не бе истинският ти образ?

— Както кажеш, магистър Корум. Но какво разбираш под „истински“? Аз мога да стана, какъвто искам или какъвто ти искаш. Ако ме смяташ за въплъщение на злото, аз ще приема чудовищен облик. Ако смяташ, че съм мъдър и добър, ще изглеждам по съответния начин. Все ми е едно. Единственото ми желание е да живея в мир и покой. Да убивам времето.

И ако искаш да разиграеш пред мен собственоръчно съчинена драма, аз с удоволствие ще взема участие в нея и ще стана актьор, докато не ми доскучае.

— И никога не си бил тщеславен?

— Какво? Никога? За какво говориш? Защо, според теб, се сражавах с Повелителите на Закона, които управляваха преди мен? Но аз победих и заслужих това, за което се борих. Нима не всички разумни същества постъпват по този начин?

Корум кимна.

— Мисля, че да.

— Виждаш ли — Ариох се усмихна. — С какво ще се заемем сега, малки вадаг на име Корум? Знаеш, че скоро трябва да умреш, нали? Заради спокойствието ми, въпреки че не храня лоши чувства към теб. Ти пожертва много, за да влезеш в моя дворец. За награда ще ти окажа гостоприемство, а после ще те размажа като муха. Надявам се, разбираш защо?

Корум се навъси.

— Бъркаш, херцог Ариох. Първо, няма да можеш толкова лесно да ме „размажеш“, и второ — не разбирам защо.

Рицарят се прозя и деликатно прикри уста с изящната си длан.

— А защо не? И стига за това. Кажете какво мога да направя за теб?

Корум се замисли.

— Бих искал да разгледам двореца ти — нерешително каза той. — Никога не съм виждал нещо по-грамадно.

Ариох вдигна вежди.

— И това е всичко?

— Засега.

Рицарят се усмихна.

— Желанието на госта е закон. А и на мен ще ми бъде интересно — още не съм разгледал целия дворец. Да вървим.

Той сложи меко ръка на рамото на Корум и го побутна към вратата.

Вървяха по разкошен коридор със стени от мрамор в преливащи се цветове и Ариох говореше с дълбокия си кадифен глас:

— Виждаш ли, приятелю Корум, Петнадесетте Измерения загиваха в продължение на много хилядолетия. Да вземем, например, вадагите. С какво се занимавахте вие? С нищо. Повелителите на Закона бяха въвели такъв идеален ред, че едва ли си струваше той да се нарушава и като следствие на това вие се превърнахте в дърдорковци и безделници, закостенели в своето невежество. Ние внесохме толкова много във вашия свят: брат ми Маделрод, сестра ми Ксиомбарг и аз.

— Кой са те?

— Ти ги знаеш под имената Краля и Кралицата на Мечовете. Всеки един от тях управлява по пет от останалите Десет Измерения. След като победихме в битката, ние изпратихме в изгнание Повелителите на Закона.

— И първата ви работа бе да унищожите всичко добро и разумно, което те бяха създали.

— Както кажеш, смъртни.

Корум се опита да събере мислите си. Логиката на Ариох бе безупречна и слушайки хипнотизиращия глас на херцога, вадагският принц неволно се убеждаваше в неговата правота.

Той се обърна и погледна Рицаря на Мечовете.

— Струва ми се, че ме излъга, херцог Ариох. Всъщност, ти си много по-тщеславен, отколкото казваш.

— Всичко зависи от гледната точка, Корум. Силата е в нашите ръце и ние няма от какво да се боим. Лично аз смятам, че ние живеем за свое собствено удоволствие, като задоволяваме собствените си капризи. Какво друго можем да желаем?

— Значи и вие ще загинете като вадагите. И то поради същата причина.

Ариох вдигна рамене.

— Напълно е възможно.

— Вече имате един могъщ враг — Шул-ан-Джайван от остров Сви-ан-фаун-Брул. Трябва да се пазите от него.

— Познаваш Шул? — Ариох се засмя. — Бедният Шул. Вечно се суети, строи планове, устройва заговори, кипи от злоба. Толкова е забавен!

— Забавен? — недоверчиво запитва Корум. — И само толкова?

— Разбира се.

— Той казва, че вие го ненавиждате, защото притежава огромна сила.

— Ние никого не ненавиждаме.

— Не ти вярвам, Ариох.

— Всеки смъртен смята, че Бог го мами.

Те се качваха по спираловидна стълба, стъпалата на която изглеждаха изковани от блестяща светлина. Ариох спря.

— Хайде да разгледаме друга част от двореца — каза той. — Тази стълба води към кулата.

Горе Корум видя врата, в чийто център пулсираше светлинен знак — осем стрели, разположени по периметъра на кръг.

— Какво е това, Ариох?

— Нищо особено. Знакът на Хаоса.

— В такъв случай, какво се намира зад вратата?

— Нали ти казах — кулата — Рицарят нетърпеливо тръсна глава. — Да вървим, чака ни далеч по-приятно зрелище.

Корум неохотно се спусна по стълбата след Бога. Вадагският принц не се съмняваше, че е намерил скривалището, в което Ариох пази сърцето си.

В течение на няколко часа те бродиха из замъка, възхищаваха се от красотата му. Помещенията бяха светли и чисти и Корум, който очакваше да види всякакви ужаси, заподозря, че тук се крие някаква измама.

После се върнаха в огромната зала. Мабдените паразити бяха изчезнали. Изчезнала бе и купчината отпадъци. На нейното място имаше сервирана маса и Ариох изящно протегна ръка, за да покани Корум да седне.

— Ще похапнеш ли с мен, Принце в Алена Мантия?

Корум иронично се усмихна.

— Преди да ме размажеш като муха?

Ариох се разсмя.

— Ако желаеш да продължиш съществуването си още известно време, аз не възразявам. Все едно, няма да можеш да избягаш от двореца. Докато твоята ненавист ме забавлява, можеш да смяташ, че си в безопасност.

— Нима не се боиш от мен?

— Не.

— И не те плаши това, което аз олицетворявам?

— За какво говориш, малки принце?

— За справедливостта.

Ариох отново се разсмя.

— О, колко наивно разсъждаваш! На света няма справедливост!

— Въпреки това, тя управляваше света при Повелителите на Закона.

— Всичко може да съществува за кратък период от време, даже и справедливостта. Но истинското състояние на вселената е анархията, хаосът. Трагедията на смъртните се състои в това, че те не могат да го постигнат.

Корум не намери какво да отговори. Седна зад масата и се зае с храната. Ариох седна срещу него и си наля чаша вино. Корум спря да яде. Рицарят на Мечовете се усмихна.

— Не се страхувай, Корум. Храната не е отровена. Защо ми е да използвам отрова?

Корум продължи да се храни и когато се насити, каза:

— След като желанието на госта за тебе е закон, то сега искам малко да си почина.

— О! — Ариох засегнато го погледна. — Е, тогава спи. — Той махна с ръка и Корум се отпусна на масата.

И заспа.

ГЛАВА СЕДМА

НА ВЕЧЕН БОЙ С ПОВЕЛИТЕЛИТЕ НА МЕЧОВЕТЕ

Корум се събуди, отвори с труд очи. Масата я нямаше. Ариох бе изчезнал. Огромната зала бе полутъмна.

— Корум се изправи на крака. Може би още спеше? А може би, събитията от последните дни също му се бяха присънили? Сънища, превърнати в реалност — единственото, което можеше да каже за живота, който водеше, откакто бе напуснал замъка Ерорн.

Къде ли се бе дянал херцог Ариох? Рицарят на мечовете навярно си мислеше, че Корум няма да се събуди, преди той да се е върнал. Бе сбъркал. Не бе доценил вадагската издръжливост. Вероятно Ариох ненавиждаше древните раси, защото не ги разбираше.

Внезапно Корум разбра, че му се предоставя, може би, единствената възможност да открадне сърцето на Ариох, докато него го няма в двореца, да избяга, да се върне при Шул и да освободи Ралина. Корум вече не мислеше за отмъщение. Искаше му се час по-скоро да изпълни поръчението на магьосника и да изживее остатъка от живота си с любимата си жена в замъка Мойдел на брега на морето.

Той побягна бързо нагоре, понесе се по коридора с мраморните стени в преливащи се цветове, изкачи стълбата, изкована от блестяща светлина. Сега тя едва мъждукаше, но на вратата продължаваше да пулсира Знакът на Хаоса — осем стрели, разположени по периметъра на кръга.

Задъхан от бързото бягане, Корум спря пред гигантската врата. Пред нея той изглеждаше като джудже. Огромният Знак на Хаоса пулсираше равномерно, подобно великанско сърце и обливаше Корум в оранжево-златно сияние. Вадагският принц тласна вратата, въпреки че си даваше ясна сметка колко безсмислено е това, което прави. Със същия успех мишка можеше да се опита да повдигне капак на саркофаг.

— Ето сега ми трябва твоята помощ — прошепна Корум, като гледаше ръката на Кул. — Но не мога да предложа на обитателите на отвъдния свят награда.

Ръката на Кул се събра в юмрук и засвети в светлина, пред която знакът на Хаоса помръкна. Едва не ослепял, Корум затвори очи. Почувства как ръката на Кул замахва и нанася по вратата могъщ удар. Чу звук, подобен на камбанен звън. Раздаде се грохот, който напомняше бученето на земята при земетресение. После ръката на Кул отново стана негова собствена. Корум отвори очи и видя в долния десен ъгъл на вратата малка дупка, през която можеше да мине приведен.

— Ако винаги ми помагаше така! — възкликна той.

Зад вратата още една стълба водеше нагоре към необятните висини. Във въздуха се появи странна мелодия. Тя ту се появяваше, ту изчезваше, ту се приближаваше, ту се отдалечаваше. Музиката заплашваше и успокояваше, говореше за красотата и смъртта, възхваляваше вечния живот и оповестяваше неговите ужаси. Корум стисна ефеса на шпагата, но веднага разбра, че тук тя няма да му потрябва. Постави крак на първото стъпало и започна да се изкачва нагоре в кулата.

Налетелият вятър развя полите на алената му мантия. Студените му пориви вледеняваха тялото на принца, неговото горещо дихание изсушаваше мозъка му. Около себе си Корум видя лица, много от които му бяха познати. Те се кривяха, като отразени в криви огледала, приемаха чудовищни размери и отново се смалваха. Очите сезираха в Корум. Устните се усмихваха. Разнесе се печален стон. Принцът бе погълнат от черен облак. Чу се звън на камбани. Нечий глас повика Корум по име и ехото го подхвана. Блестяща дъга се приближи към него, погълна го и тялото му засия в красиво многоцветие. Корум продължаваше да се изкачва, без да спира.

Най-горната площадка на стълбата приличаше на висяща над бездънна пропаст платформа. На нея се издигаше постамент, а на него нещо пулсираше и изпускаше лъчи.

Пронизани от тези лъчи, наблизо стояха подобно статуи мабденски войни. Те следяха Корум с поглед, в който можеше да се прочете и болка, и любопитство, и предупреждение.

Корум спря.

На постамента лежеше предмет, който наподобяваше скъпоценен камък — малък, с формата на сърце, което пулсира и излъчва синя светлина.

Сърцето на Ариох. И ако се съдеше по застиналите войни, то се защитаваше само.

Корум пристъпи напред. По бузата го удари лъч. Корум продължи. Два лъча пронизаха гърдите му, той затрепери, но не застина на място. Мабденските войни останаха зад него. Лъчите се забиваха в тялото му, но колкото и странно да бе, те предизвикваха у него само приятно усещане. Протегна дясната си ръка, но ръката на Кул отново оживя и улови сърцето на Ариох.

— Изглежда светът е пълен с останки от Богове — прошепна Корум. Той се обърна и видя, че мабденските войни са оживели. Те търкаха лицата си, масажираха ръцете и краката си, прибираха мечовете в ножниците си. Корум се обърна към един от тях:

— Защо ти трябваше сърцето на Ариох?

— Не на мен. Магьосникът ми подари живота при условие че му донеса сърцето на Рицаря на Мечовете.

— Кой магьосник? Да не би да става въпрос за Шул?

— Същият. Принц Шул.

Корум погледна останалите мабдени и чу разногласен хор:

— Мен също ме изпрати Шул.

— И мен.

— И мен!

Корум въздъхна.

— Аз също изпълнявам поръчение на Шул. Но не мислех, че той не за първи път се опитва да открадне сърцето на Ариох.

— Ариох го баламосва — съобщи един мабденски воин. — Аз знам, че всъщност Шул е нищожество. Рицарят дава на магьосника от силата си, защото му харесва да има враг, с когото може да си играе на котка и мишка. Но сега ти открадна сърцето му. Съмнявам се, че Ариох е предполагал, че правилата в тази игра няма да бъдат диктувани от него, а от друг.

— Вярно — съгласи се Корум. — Рицарят допусна грешка. Сега трябва да напусна двореца, преди да се е върнал.

— Ще ни вземеш ли със себе си? — попита един мабден.

Корум кимна.

— Побързайте!

Започнаха предпазливо да се спускат от кулата. На половината път един от мабдените извика страшно, размаха ръцете си и полетя в

зеещата пустота.

Ускориха крачка. Минаха през дупката във вратата, по стълбата от светлина, през коридора с преливащите се цветове мрамор и се озоваха в полутъмната зала.

Корум потърси сребърната врата, през която бе проникнал в двореца. Търсенето му не се увенча с успех. Корум разбра, че вратата е изчезнала.

Внезапно залата ярко се освети. Вадагският принц видя мазния великан. Той лежеше върху купчината отпадъци. Мабдените паразити сновяха по тялото му — под мишниците, по гърдите, зад ушите, по търбуха.

Великанът гръмко се разсмя.

— Ето, Корум, виждаш ли колко съм добър! Изпълних всичките ти желания. Ти получи дори и сърцето ми. Уви! Не мога да ти позволя да го отнесеш със себе си. Без това сърце ще загубя власт върху своите Пет Измерения. Изглежда, ще ми се наложи да го поставя там, където му е мястото — в гърдите си!

Главата на Корум клюмна.

— Рицарят на Мечовете ни измами — каза той на уплашените до смърт мабденски воители.

Един от тях отговори:

— Той те е използвал за целите си, принце. Нима не знаеше, че Ариох не може сам да вземе сърцето си?

Рицарят се разсмя и дебелият му търбух се разтресе. Мабдените паразити се посипаха по пода.

— Това е истината! Ти ми направи услуга, принц Корум! Сърцето на всеки от Повелителите на Мечовете се намира на такова място, че самият той да няма достъп до него. Така останалите са сигурни, че той няма да посегне на властта им. Разбираш ли? Един Бог не може да завоюва чуждо владение, ако няма сърце. Аз имам и аз ще ги завоювам... или няма да ги завоювам... ще видим.

— Значи, аз ти помогнах, като мислех, че...

Гласът на Корум пресекна от вълнение. От смеха на Ариох каменният под се разтресе.

— Хубава шега, нали? А сега ми дай сърцето, малък вадаг!

— Само през трупа ми!

— Както кажеш, принц Корум.

Чудовищната ръка се протегна към него и Корум отскочи встрани. Ариох отново се разсмя, грабна от пода двама мабденски война, които закрепяха от ужас и ги пхна в устата си. Раздаде се хрущене. Ариох се оригна и изплю един меч. После обърна глава и погледна към Корум.

Вадагският принц се скри зад колоната. Ръката на Ариох се опита да го докопа. Корум побягна.

От грохота на смеха стените трепереха. Веселието на Бога се отрази и на мабдените. Те възбудено вресяха.

Ариох бутна колоната и тя падна с грохот.

Рицарят на Мечовете улови Корум и престана да се смее.

— Дай ми сърцето!

Корум ловеше въздуха с уста. Ръката, която го стискаше, бе мека, потна, с мръсни изгризани нокти.

— Дай ми сърцето, жалък червей!

— Не!

Шпагата на Корум се заби дълбоко в палеца на Ариох, но Богът не обърна внимание на това. Мабдените паразити се бяха вкопчили в космите на гърдите му и гледаха Корум с отсъстващи погледи. Ребрата му пращяха, но той не изпускаше сърцето на Ариох от лявата си ръка.

— Както искаш — каза внезапно Рицарят на Мечовете и отслаби хватката си. — В края на краищата, мога да глътна и теб, и сърцето.

Той поднесе ръка към устата си. Корум едва не се задуши от зловонния му дъх. Виждаше гнилите корени на зъбите му, косматите му ноздри, огромните му очи. Устата се отвори, за да го глътне. Корум удари с шпагата си по горната устна. Гледаше с ужас червеното гърло на Бога.

Изведнъж лявата ръка на Корум се раздвижи сама. Тя стисна сърцето на Ариох. Принцът никога не би могъл да направи това сам — не биха му стигнали силите. Ръката на Кул отново показваше своята мощ.

Ариох престана да се смее. Звук, подобен на ръмжене, се изтръгна от гърлото му. Огромните му очи се разшириха. В тях се появи някаква странна светлина.

Ръката на Кул стисна сърцето още по-силно.

Ариох отчаяно закрепя.

Сърцето започна да се троши. Изпод шестте пръста бликнаха червени и сини лъчи.

Стон, наподобяващ свирене, се разнесе из залата.

Ариох заплака. Посинелите му устни прошепнаха:

— Не, смъртни... не трябва... — в гласа на Рицаря имаше молба.
— Моля те, смъртни... Ние можем...

Тялото на великана започна да се разтваря във въздуха. Ръката, която държеше Корум, започна да губи очертанията си. Принцът падна от голяма височина и остатъците от сърцето на Ариох се търкулнаха по пода. Корум видя изчезващия Бог и малко преди да загуби съзнание, чу скръбния му стон и последните му думи:

— Корум, вадагски принце! Ти победи и сега си обречен на вечен бой с Повелителите на Мечовете!

ГЛАВА ОСМА

МИНУТА ПОКОЙ

Корум видя процесия.

Представители на хиляди народи маршируваха, препускаха, вървяха покрай него и той знаеше, че вижда расите на смъртните, които са съществували, след като Хаосът и Законът са повели своята борба за власт над измеренията на земята.

Знамената им се развяваха на хоризонта; на първото бе изобразен Знакът на Хаоса — осем стрели, разположени по периметъра на кръга; на втория — Знакът на Закона — една изправена стрела.

А над знамената висяха точно уравновесените везни — от едната им страна стояха Повелителите на Закона, а от другата — Повелителите на Хаоса.

Корум чу глас, който възвести:

— Равновесието не трябва да се нарушава. Нито Законът, нито Хаосът имат власт да управляват съдбите на смъртните.

— Равновесие не съществува! — изкрещя Корум. — Хаосът управлява Вселената.

И гласът каза:

— Равновесието никога не се нарушава. Едната чаша на везните натежава. Само смъртни, такива като теб, могат да възстановят баланса на силите.

— По какъв начин?

— Налага се да продължиш работата, която си започнал. Може да загинеш, преди да я довършиш, но на твое място ще дойдат други.

— Не искам! — извика Корум. — Не искам да нося този товар!

— **ТОВА Е ТВОЙ ДЪЛГ!**

Процесията нямаше начало и край. Никой не виждаше нито Корум, нито развяващите се знамена, нито огромните везни, наричащи се Космическо Равновесие.

Мъгла скри Корум от странични очи и в душата му се възцари покой. Зрението му постепенно се възвърна и той разбра, че лежи на

каменния под на огромната зала в двореца на Ариох. Корум посегна към шпагата си, но тя не бе в ножницата.

— Ще ти върна оръжието, когато си тръгнеш, Корум, принце вадагски — произнесе спокоен мелодичен глас.

Корум обърна глава и дъхът му спря.

— Великанът на Лаар!

На печалното благородно лице се появи усмивка.

— Така ме наричаха, когато бях в изгнание. Сега заточението ми свърши и аз приех истинското си име. Аз съм Повелителят на Закона, Лорд Аркин и това е моят дворец. Ариох изгуби властта си над Петте Измерения. Той не може да съществува в тях в телесния си облик, щом няма сърце. Сега тук отново управлявам аз.

Странната светлина, излъчвана от тялото на Аркин, все още не позволяваше да се види фигурата му, но сега тя не бе толкова безформена.

Повелителят на Закона се усмихна.

— Няма да върна скоро предишния си облик. Единствено с огромна сила на волята можах да остана в това измерение, след като изгубихме битката. Когато те спасих, Корум, аз не мислех, че ще можеш да ми върнеш това, което ми принадлежи по право. Благодарен съм ти, Принце в Алена Мантия.

— И аз ти благодаря.

— Доброто поражда добро. Злото поражда зло.

Корум се усмихна.

— Невинаги.

Повелителят на Закона отвърна на усмивката с усмивка.

— Прав си. Е, смъртни, трябва да те изпратя отново в твоето измерение.

— Можеш ли да ме изпратиш на точно определено място, лорд Аркин?

— Да, мога.

— Отговори ми на един въпрос, Повелителю на Закона. Знаеш, какво се случи с мен. Търсих вадаги по целия свят и не намерих. Каж ми, останал ли е жив някой друг, освен мен?

Аркин наведе глава.

— Никой.

— И ти не можеш да ги възродиш?

— От всички смъртни обичах най-много вадагите, принц Корум. Но не мога да върна времето. Ти си последният вадаг на света. И все пак... — той млъкна, после каза неуверено. — Може би, ще дойде ден, когато вадагите ще се върнат. Но аз не виждам ясно бъдещето и нямам право да говоря за него.

Корум въздъхна.

— Нищо, ще чакам. Знаеш ли нещо за Шул? Ралина в безопасност ли е?

— Мисля, че да. Още не съм достатъчно силен, а Шул е рожба на Хаоса и ми е трудно да вниквам в делата му. Но аз не вярвам, че нещо лошо се е случило с Ралина — магьосникът е станал немощен след изчезването на Ариох.

— Тогава те моля, изпрати ме час по-скоро на Сви-ан-фаун-Брул, защото обичам маркграфиня Мойдел.

— Способността да обичаш ти дава сила, принц Корум.

— А способността да ненавиждаш?

— Тя управлява тази сила.

Повелителят на Закона се намръщи. Корум го погледна.

— Печален си, въпреки че удържа победа, лорд Аркин? Винаги ли си така печален?

Аркин учудено вдигна вежди.

— Ти отново си прав, Принце в Алена Мантия. Наистина съм печален. Скърбя за вадагите и то не по-малко от теб. Скърбя за Косматия човек от Лаар, който бе убит от твоя враг Гландит-а-Край.

— Той бе добро създание — каза Корум. — А Гландит все още ли сее смърт на Бро-ан-Вадаг?

— Да. Мисля, че ще се срещаш още неведнъж с него.

— Ще го убия.

— Възможно е.

Лорд Аркин изчезна. За миг всичко наоколо потъна в мъгла.

Корум стоеше с шпага в ръка пред ниската причудлива врата на покоите на Шул. Зад него растенията в пищната градина протягаха стъбла като шии и пиеха капки дъжд. Небето бе намръщено.

Странна тишина цареше в мрачната сграда, но Корум решително влезе в нея и побягна по извиващите се коридори.

— Ралина! Ралина! — въпреки че викаше високо, гласът му звучеше приглушено. — Ралина!

Внезапно чу познат глас. Шул.

— Шул! Къде си?

— Принц Корум. Колко е лесно да се издевателства над Бог, победен от могъщи врагове!

Корум влезе в малка стая и видя магьосника, лежащ в леглото. Тялото му бе изсъхнало и слабо, но в очите му продължаваше да блести високомерие.

— Дошъл си да ме измъчваш, защото знаеш, че съм лишен от силите си — продължи Шул. — Винаги така става, когато си отиде предишната слава.

— Ти никога не си имал своя сила, Шул. Ариох ти е давал от своята на шега, играл си е с теб на котка и мишка.

— Мълчи! — кресна магьосникът. — Няма да ме излъжеш! Ариох ми отмъсти подло, защото аз съм най-могъщият от всички Богове!

— Казвам ти, че си ползвал една малка частичка от силите на Рицаря на Мечовете. Сега той се лиши от властта си над Петте Измерения. Самият ти даде ход на събитията, които доведоха до изгнанието му! Не трябваше да ме изпращаш при него, Шул, защото аз успях да открадна сърцето му, а в резултат на това ти се превърна в жалък и безпомощен старец.

Магьосникът заплака. Главата му безпомощно се тресеше.

— Къде е Ралина, Шул? Ако си й направил нещо...

— Да й направя нещо? — от тресящите се устни се посипа идиотски смях. — Аз да й направя нещо. Тя така ме подреди, че не мога да стана от леглото. Махай я оттук и то по-бързо! Тя иска да ме отрови!

— Къде е Ралина?

— Направих ти такъв ценен подарък. Нова ръка. Ново око. Ти щеше да си инвалид, ако не бях се смилил над теб. Нима ще се отблагодариш за доброто със зло? Аз зная...

— Твоят „ценен подарък“, Шул, изроди душата ми! Къде е Ралина?

— Обещай, че няма да ми направиш нищо, тогава ще ти кажа.

— От къде на къде ще си цапам ръцете с развалина като теб? Говори!

— Върви по коридора и ще видиш стълба. Качи се по нея, там има стая. Тя е в нея. Бих я направил своя жена. Такова щастие — да бъдеш възлюбена на Бога! Безсмъртие! Но тя...

— Значи си искал да ме измамиш!

— Бог не е длъжен да дава на никого отчет за действията си!

Корум хукна по коридора, прескочи с три скока стъпалата и запъхтян, почука на вратата с ефеса на шпагата.

— Ралина!

— Значи, силата ти се върна — чу се слабият ѝ глас. — Повече няма да можеш да ме излъжеш, Шул. Аз сега ще те отлича от Корум, колкото и да се преструваш. Дори Корум да е загинал, аз няма да се отдам на никого други го...

— Ралина! Това съм аз! Шул е безпомощен! Рицарят на Мечовете е в изгнание, а заедно с него изчезна и силата на Шул!

— Наистина ли?

— Ралина, отвори!

Той чу шум от дърпане на резета и видя пред себе си маркграфиня Мойдел. По тъжното ѝ лице се четяха следи от умора, но за Корум на света нямаше по-прекрасна жена. Тя го погледна в очите и те засветиха от любов. После Ралина припадна.

Корум я взе на ръце и слезе по стълбището. Пред вратата на Шул, той се задържа.

Магьосникът не беше в стаята.

Заподозрян нещо нередно, Корум се втурна по коридора.

Шул ситнеше по градинската пътечка. Тънките крачета с труд носеха грохналото му тяло. Като се оглеждаше, той видя Корум с Ралина в ръце, заврещя от ужас и се шмугна в храстите.

Чу се щракащ звук. Съскане. Протяжен вопъл.

На Корум му прилоша. Растенията на Шул се хранеха за последен път.

Като едва се държеше на крака, той вървеше по пътеката и се стараеше да избегне любвеобилните цветя и лози.

Показа се брегът. По гладката морска повърхност равномерно капеха дъждовни капки. На хоризонта небето се проясняваше.

Корум отиде на кея, внимателно положи Ралина на дъното на малка лодка, отвърза я и вдигна платното, пое курс към замъка Мойдел.

Ралина се събуди след няколко часа. Погледна Корум, усмихна се нежно и отново заспа.

Корум седеше на кърмата и управляваше платното. През нощта Ралина се приближи и безмълвно седна до него. Също така безмълвно, той я загърна с алената си мантия.

Когато се показа луната тя се наведе и го целуна по бузата.

— Вече не се надявах...

Тя заплака.

— Корум — попита след малко тя, — защо всичко свърши толкова добре?

Той започна да ѝ разказва приключенията си. Каза ѝ за Рага-да-Кета, за вълшебния дракон, за Огнените Земи, за Ариох и Аркин.

Но Корум скри от Ралина, че уби с ръката на Кул крал Темгол-Леп, който искаше да го отрови и нейния съотечественик Ханофакс, който искаше да му помогне.

Когато Корум свърши разказа си, лицето на Ралина просветля и тя щастливо се усмихна.

— Най-после ще намерим покой! Неприятностите са зад нас!

— Ако ни провърви, нашият покой дълго няма да бъде нарушаван.

Изгряващото слънце обагри хоризонта в розово. Корум държеше курса точно.

— Нали вече няма да ме оставяш сама? Сега, когато Повелителят на Закона ни управлява...

— Той има власт само над Петте Измерения. Повелителите на Хаоса едва ли ще се примирят с това, което стана. Наскоро Ариох ми каза, че съм обречен на вечен бой с Повелителите на Мечовете. Лорд Аркин също няма да стои със скръстени ръце, докато в десет от Петнадесетте Измерения цари зло. А и за Гландит-а-Край ще чуем още неведнъж.

— Все още ли искаш да му отмъстиш?

— Вече не. Херцог Край бе сляпо оръдие в ръцете на Ариох. Но той няма да забрави своята ненавист към мен, Ралина.

На синьото небе блестеше златното слънце. Духаше мек топъл бриз.

— Значи, никога няма да имаме покой?

— А защо, не? Във всяко сражение има минута покой, Ралина. Да ѝ се насладиш и да забравиш всичко лошо. Мисля, че сме го заслужили.

— Ах, колко си ми умен! — в гласа на Ралина за пръв път от много дни се усетиха шеговити нотки. — Оказва се, че любовта и покоят е по-добре да се заслужат, отколкото да се получат в наследство!

Корум се разсмя и я прегърна.

Слънцето приближаваше зенита си. Лъчите му падаха върху окото на Рин и ръката на Кул и те блестяха като течен огън. Но Ралина не виждаше, защото спеше в обятията на Корум.

Замъкът Мойдел бе съвсем близо.

Зелените хълмове се виждаха на фона на лъскавото синьо море, дворецът от бял мрамор блестеше. Приливът заливаше насипа.

Корум погледна спящото лице на Ралина, усмихна се и я погали по косите.

Видя брега на Бро-ан-Вадаг и величествената гора, която вече не криеше опасности.

Погледна безоблачното небе.

Надяваше се, че минутата покой ще бъде дълга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.